crime scene 40

Emil Simionescu

A 4-a ȚINTĂ

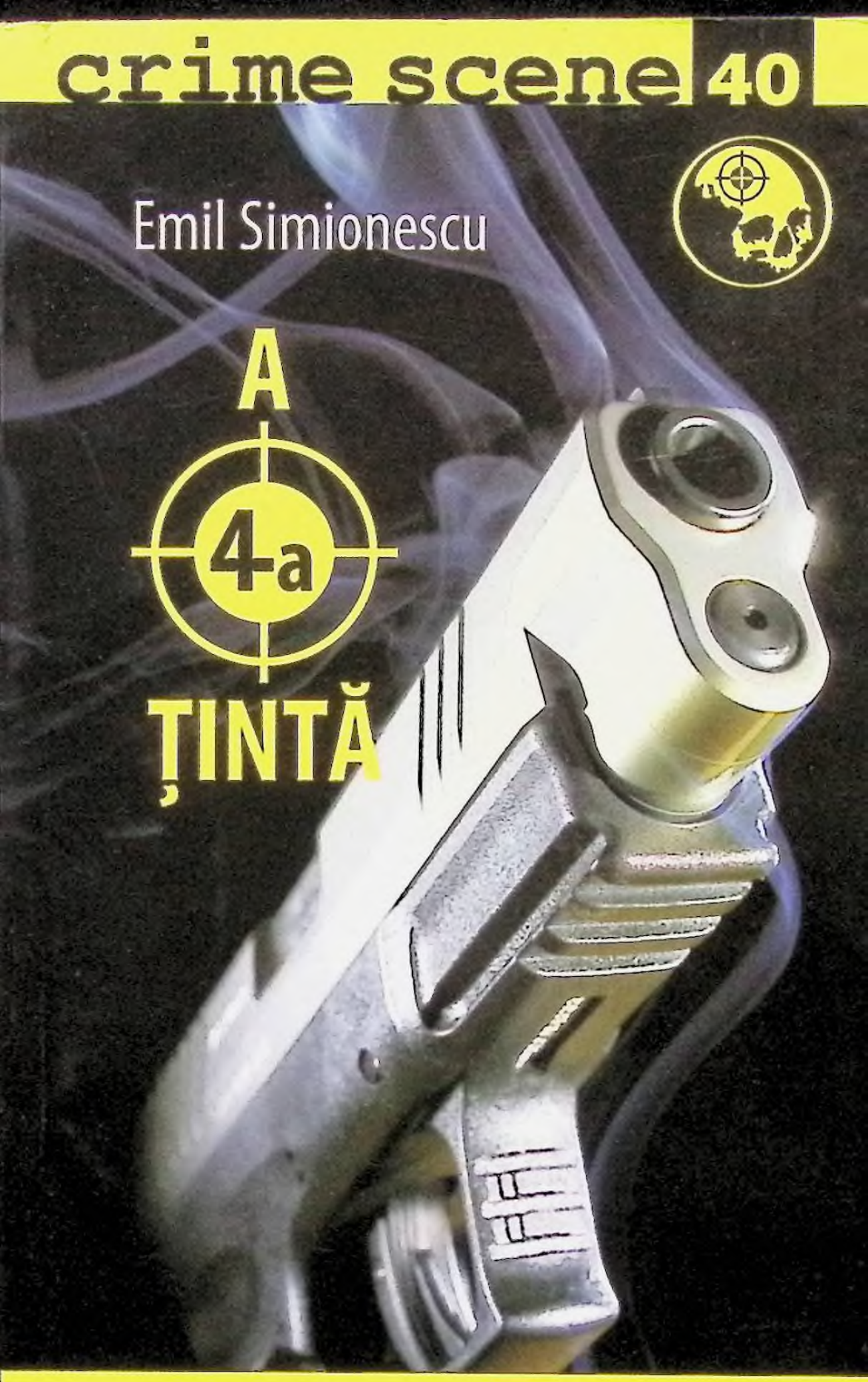

Primii 3 au pierit. Cine va fi a 4-a țintă?

A 4-A ŢINTĂ

Emil Simionescu
A 4-A ȚINTĂ

Copyright © EMIL SIMIONESCU 2011
Copyright © CRIME SCENE PUBLISHING 2011 pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PUBLISHING
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel./fax: +40.21.242.73.77
www.crime-scene.ro

CRIME SCENE PUBLISHING - imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor - coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMIONESCU, EMIL
A 4-a țintă / Emil Simionescu;
ISBN 978-606-8139-91-3

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 7 /aprilie 2011
Bun de tipar: aprilie 2011
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Emil Simionescu

A 4-a ţintă

crime scene
40

să flexeze uşor stângul, de aşa natură încât să-şi proptească zdravăn talpa în pământ. Restul era joacă de copil pentru un tip ca el, care-şi petrecuse vreme îndelungată în şcoala de Tang Su Do a maestrului Chang.

Îşi răsfiră încet, în formă de evantai, degetele mâinii de sub el şi sprijini cu putere podul palmei de pavaj. Cu arătătorul şi inelarul stângii, îndoite spre interiorul mâinii, pipăi uşor, aproape sfielnic, butonul cât un nasture prins de căptuşeala mânecii. O simplă apăsare şi vârful ascuţit al seringii avea să ţâşnească, gata să se implânte în carnea celui care se făcea vinovat de exodul unei decandenţe de care se simţea, de ani buni, înfierat.

Un declic metalic îi atrase atenţia. Realiză aproape imediat, chiar înainte de a vedea ţeava armei îndreptată spre sine, că degetele insului se flexaseră pe patul unui revolver. Fir-ar a dracului de mizerie! Chestia asta cu pistolul îi strica toate planurile. Fu pe punctul să ţâşnească şi să-şi repeadă mâna înarmată spre pieptul bărbatului în momentul în care îi auzi vocea răguşită pleznindu-i timpanele.

– Să nu îndrăzneşti nici măcar să respiri, nemernicule! Al naibii să fiu dacă nu îţi zbor creierii pe loc...

Tăcu brusc, iar el îi citi limpede în luciul de oţel al privirii că avea să se ţină de cuvânt. Că degetele acelea neverosimil de subţiri nu vor ezita nici o secundă să apese pe trăgaci...

* * *

Odată cu ultimul cuvânt care puse capăt replicii, trupul bărbatului ţâşni ca împins de un resort nevăzut. Braţul nu apucă să descrie decât un sfert din arcul de cerc care sfâşie aerul, în căutarea ţintei. O detunătură puternică, urmată de plescăitul sec al corpului prăvălit la pământ, se făcu auzită în liniştea de până atunci.

Ultimul lucru pe care-l mai auzi, înfundat, fu ecoul propriului său ţipăt, prevestitor de moarte.

O moarte pe care nu era încă pregătit să o întâmpine... Cu atât mai puţin să o accepte.

PARTEA I

CAPITOLUL 1

(Bucureşti, 7 noiembrie 2007,
undeva în Pipera)

Fascicolul de lumină îi explodă în creştet. O durere surdă îşi făcu loc brutal în creier, smulgându-i un nou geamăt din multe altele care-i făceau existenţa de acum un calvar.

Trezite la viaţă din subconştient, sute de imagini stocate în memoria ultimelor luni încep să se deruleze cu viteza fulgerului pe dinaintea ochilor semi-deschişi. Mai întâi imaginea, oarecum duioasă, a unui Mircea june, ziarist sărac implicat până peste cap în jocul cabotin al unei iubiri imposibile. Mai apoi, imaginea Laurei! A Piciului, cum obişnuia pe vremuri să o alinte pe femeia a cărei dragoste acceptase să o joace la ruleta hazardului! Urma la rând imaginea, dureros de vie încă, a braţului înarmat, ridicat în dreptul frunţii, de cămătarul Capone; omul căruia îi datora mii de dolari; omul cu banii căruia crezuse că poate cumpăra dragostea Piciului; în sfârşit, omul care golise cu ani în urmă în trupul lui, nu înainte de a-l soma să-i returneze datoria, întreaga încărcătură a unui revolver. Nu în cele din urmă, omul din cauza căruia se afla acum imobilizat, pentru tot restul vieţii, într-un pat mizerabil de paralitic.

Sarabanda nebună a flashurilor de amintiri continuă, iar el vede clar înaintea ochilor fiecare secundă, fiecare minut, fiecare oră şi zi din cele care se consumaseră după ce pieptul îi chipul îi fuseseră ciuruite de gloanţele lui Capone. Vedea limpede propriul lui trup. Mai întâi pe un

pat de spital, cu zeci de medici roind în jur în încercarea de a-l readuce la viață. Mai apoi, relaxat, cu dreptul pe care ți-l dă o moștenire de milioane de euro, de la defunctul tată, pe un alt pat. Cel al chirurgului Willhem Bruckner, în așteptarea operației estetice care avea să-i dea un chip și o identitate noi-nouțe. Mai vedea, cu aceeași dureroasă precizie a detaliului, mutația nu doar fizică, ci și faptică, pe care o primise viața lui de după despărțirea de Laura, în chiar dimineața în care fusese ținta asasinatului comandat de Capone! Vedea, cât se poate de clar, noua haină a cântărețului de geniu, supranumit Trubadurul, pe care o îmbrăcase, în locul veștmântului de jurnalist, cu scopul mărturisit de a o regăsi și a o recâștiga pe Pici! Turneele, de ordinul sutelor, pe care le susținuse în fața miilor de fani din aproape toate orașele țării. Turnee care nu se încheiau niciodată altfel decât în acordurile plângăcioase ale unei chitări și ale unei voci uluitoare care cântau, împletit, melodia compusă pe vremea când erau împreună, special pentru Laura!

Și mai vedea ceva! Cel mai bine și mai clar dintre toate amintirile care-i sfârtecau acum sufletul, ca șenilele unui tanc colbul drumului. O vedea pe Laura! Aproape! Foarte aproape! Deși îi despărțeau mai bine de zece metri. Atât cât se căscau între el, suspendat în chingi undeva deasupra scenei pe care își susținea ultimul concert, Și ea, spectator nesperat ăi nevăzut. Până atunci! Până când se aruncase în gol... Până când încercase să se sinucidă!...

Un oftat adânc scăpă de pe buzele bolnavului, semn că exodul în lumea umbrelor, a amintirilor, luase sfârșit.

Își ridică brațul în dreptul frunții, încercând să-și protejeze ochii, încă buimaci de somn, de lumina puternică. Și de șuvoiul amintirilor. Parcă era mai bine acum. Nu-l mai înțepau globii oculari și nici zecile de ace nu-i mai sfre-

deleau tâmplele. Preţ de câteva secunde clipi des, încercând să se acomodeze cu mediul.

Când totul se limpezi, în juru-i putu să distingă, de data asta clar, silueta bătrânului deşirându-se masivă şi al naibii de agasantă, în dreptul ferestrei.

– Cât e ceasul, moş Lainici?, îl întrebă cu voce dogită.

– E destul de târziu, domnule, îi răspunse cel interpelat, în timp ce, cu un gest scurt, îndepărtă ultima perdea de pluş.

– Târziu pentru ce? bombăni Mircea, simţind cum tâmplele încep să-i zvâcnească sub presiunea unui foarte apropiat acces de furie. Pentru trei îmbucături nenorocite? Pentru interminabilele discuţii stupide care mă aşteaptă, cu un preparator care ţine morţiş să mă facă să cred în bancul cu Hopa Mitică cade-n cur şi se ridică...? Sau poate pentru o plimbărică în scaunul ăla cu rotile blestemat? Ăh?

Tăcerea prelungită a valetului, care-şi făcea impasibil de lucru cu tacâmurile şi vesela aurite, îl scoase pe de-a-ntregul din pepeni.

– Răspunde în pizda mă-tii la ce te-am întrebat, boşorog tâmpit! Pentru ce e târziu? Şi pentru cine? Şi de ceee?, ţipă ca ieşit din minţi.

Un val de furie îi întunecă preţ de câteva clipe privirea. Înşfăcă scrumiera masivă de cristal şi, cu o zvâcnire scurtă a mâinii, o proiectă cu forţă în direcţia bătrânului. Un bubuit infernal se făcu imediat auzit în încăpere. Zeci de cioburi îl împroşcară din direcţia a ceea ce fusese până nu demult o superbă oglindă veneţiană. De parcă atât îi trebuia bestiei din el pentru a se dezlănţui, începu să urle şi să se zvârcolească, izbind cu monturile pumnilor tot ce întâlnea în cale. Când se linişti, într-un târziu, totul în jur arăta ca după un veritabil bombardament. La câţiva paşi de el, o pereche de ochi umeziţi îl fixa condescendent.

Un sentiment acut de vinovăţie îi invadă sufletul. Rezistă totuşi impulsului de a-şi cere iertare pentru ieşirea necontrolată de adineauri.

Nici măcar imboldului de a mângâia pletele de un alb strălucitor care-i fluturau pe dinainte, de a săruta mâinile alb-rozalii şi moi în care odihnea tava cu micul lui dejun, nu-i dădu frâu liber. Tăcu doar, privind cu mâhnire dezastrul pe care-l provocase.

– După ce terminaţi de mâncat, chemaţi-mă, domnule! rupse tăcerea, în cele din urmă, bătrânul. Se aplecă uşor în faţă într-un soi de reverenţă şi se îndreptă cu paşi firavi spre uşă. Cu mâna pe clanţă, se întoarse spre el.

– Vă iert, domnule! Pentru că, probabil, sunt singurul care nu aşteaptă altceva de la dumneavoastră decât să vă ridicaţi pentru totdeauna din căruciorul ăla blestemat, cum îi spuneţi...

Mult timp după ce uşa grea din lemn de stejar se închise în urma valetului cu un mic pocnet, buzele invalidului prinseră a se mişca aproape imperceptibil.

– Nu trebuie să ierţi, moş Lainici! Nu trebuie!

* * *

Tipesa care levitează pe o pereche de craci până-n gât dindărătul biroului, pentru a-i strânge subsemnatului, în semn de bună vedere, una bucată lăboanţă, are toate şansele să o bată la funduleţ, în privinţa popularităţii, până şi pe răposata Afrodita. Vă spun cu mâna pe inimă că aşa stau lucrurile şi că, pe lângă sus-amintiţii craci, gagica mai dispune şi de o pereche de sâni care ar face-o, fără-ndoială, pe Nicoleta Luciu să crape de ciudă la gândul că mama natură i-a dat ţeapă, înzestrând şi altă urmaşă a Evei cu un bust generos!

Nici la capitolul moacă nu stă rău cuconiţa de care vă vorbesc. Bucle de un bălai aprins, zburătăcind rebele de-a

stânga şi de-a dreapta unui oval fără cusur. Un nas cârn, tronând obraznic deasupra unor buzişoare sulemenite într-o zâmbet de-a dreptul cuceritor! Eh, ce spuneţi? Nu-i aşa că-i mişto? Unde mai pui că respectiva puicuţă mai are în dotare şi un glăscior de primadonă de mâna întâi. Îmi dau seama de asta imediat ce deschide vorbitoarea, gratulându-mă totodată cu o mândreţe de surâs care i-ar provoca o erecţie până şi ăluia care a intrat cu o socoteală în cabinetul doctorului Ciomu şi a ieşit, mai apoi, fără.

– Domnul Dan Petrarca?, îmi testează gagica vastele cunoştinţe despre propriul meu arbore genealogic.

Bolborosesc un „da" sec, asemenea unei baterii de Fetească Regală în care doar un smintit profan în ale vinului ar arunca o picătură de apă. Brusc, doi ochi de un albastru nedefinit se înfig ca nebunii în tărtăcuţa celui care vă vorbeşte, chestie care îl face pe posesorul sublimei dible cu pricina să se simtă, dintr-o dată, de parcă tocmai ar fi năvălit într-un anumit birou oval cu intenţia de a ţine o prelegere despre dezavantajele play-back-ului.

Nu am timp să mă dumiresc dacă mi s-a ars cumva vreo lampă sau, mai rău, am dat în mintea purtătorilor de tuleie adolescentine şi m-am îndrăgostit la prima vedere. Şi asta pentru că vocea serafică a gagicii mă invită, intempestiv, să ocup un loc în spaţiu. Nu se oboseşte să-mi comunice şi de ce ar trebui să stau jos! Da' ceva îmi spune că treaba cu „faceţi-vă comod, domnule!", scăpată printre buzele apetisante, nu are nici o legătură cu niscaiva confidenţe pe care se pregăteşte să mi le facă şi care ar fi atât de neaşteptate încât m-ar pune, fără doar şi poate, în cur. Renunţ să o mai fac pe detectivul şi să mai cotrobăi prin materia cenuşie în căutarea unei soluţii de criză, de natură să-mi readucă neuronii pe calea cea bună, şi mă conformez.

Tipa îmi aruncă o scurtă privire, aprobatoare, şi mă premiază cu un nou zâmbet. Ca să nu rămân dator, îmi

arăt şi eu fasolea, moment în care sunt întrebat, ceremonios, dacă nu cumva îmi surâde ideea unei cafele. Normal că da, îi răspund, iar blonda se evaporă mintenaş îndărătul unui paravan, unde, din câte îmi dau seama, există o mică bucătărie improvizată.

Profit de ocazia că am rămas singur cuc şi încep să studiez, vădit interesat, mai întâi tavanul, apoi fiecare perete în parte. Când ajung la ultimul, apare şi secretara cu tava pe care tronează o ceaşca aburindă. O aşază pe măsuţa dintre cele două fotolii, prilej nesperat pentru mine de a scăpa, între două guri de cafea, un ochi în decolteul provocator.

– Vreţi mai dulce?, mă întreabă candid, iar eu îi servesc, promt, replica înecată în vise de burlac.

– O, nuuu! Sunt exact cum trebuie...

Ochii migdalaţi ai tipesei cresc în dimensiuni, ameninţând să iasă din orbite, semn că am cam prins-o în offsaid.

– Sunt?

Întrebarea are efectul unui duş rece. Îmi desprind cu părere de rău privirile din „v"-ul decolteului şi îngaim stins corecţia cuvenită.

– Este! Sigur, aveţi dreptate! A... asta am şi vrut să spun... Adicăăă, ea, cafeaua, este....

– Mda!, pune punct conversaţiei creatura cu zulufi blonzi. Aţi face bine să fiţi mai atent, pe viitor, cu... acordul între subiect şi predicat, domnule Petrarca, ţine să mă pună la punct, nu înainte de a-mi întoarce, din nou, fără pic de milă, posteriorul.

Roşu la faţă ca un ou de Paşte, îmi fac de lucru, înciudat, cu poalele sacoului pe care încep să le mototolesc pe toate părţile. „Fir-ar a dracului de mizerie!, îmi spun, fără să observ dezastrul pe care mişcările febrile ale mâinilor îl fac în ţesătura hainei. Găsesc, în sfârşit, o tipă după care

simt că ar putea, la o adică, să-mi sfârîie călcâiele, şi eu ce fac?! O dau de gard, ca ciumpalacu'. Asta fac! „Ruşine, stimabile! îmi iau la unşpe metri ego-ul, pe care l-am lăsat să aţipească în culori pestriţe de desuuri virtuale. Ruşine! Ce-o fi crezând, *parexamplă*, duduiţa despre gradul de civilizaţie pe care ţi l-a insuflat doamna mă-ta? Despre nobleţea şi spiritul de cavaler? Despre..."

Nu am timp să duc la bun sfârşit lista calităţilor pe care fără îndoială că le deţin de vreme ce, nu-i aşa?, sunt personaj pozitiv în romanul ăsta, că de undeva din spatele uşii pe care şi eu şi madama o aşteptăm să se deschidă la un moment dat larg, se aude o bufnitură surdă.

Arunc o privire rapidă mai întâi spre mutriţa dulce a singurei interlocutoare de care am avut parte, până acum, în *this morning*, mai apoi spre dreptunghiul lăcuit care separă secretariatul de biroul eminentului chirurg căruia urmează să-i iau interviu. Cum nici unul dintre muşchi nu se clinteşte pe moaca tipei, nu prea îmi rămâne altă variantă decât cea a viţelului proţăpit în faţa unei proverbiale porţi. Una, în cazul meu cu aspect de uşă, îndărătul căreia, nu ştiu de ce, dar am impresia că se petrece ceva necurat.

Întorc din nou capul spre silueta gagicii şi sunt gata să o întreb dacă n-a auzit nimic suspect. Un declic metalic, de data asta cât se poate de clar, îmi zgârie din nou timpanul. Sar ca ars din fotoliu, fac câţiva paşi şi întind lăboanţa spre clanţă, chitit să intru. Nu apuc, pentru că vocea secretarei îmi cere, de data asta pe un ton imperios, cântat cu câteva octave mai sus, să stau *piano* că nu-i gigea să dau buzna peste nea directorul.

– Am... am auzit ceva şi... d-aiaaa..., ştiţi?... , bolborosesc dintr-o dată spăşit şi, după ce execut un stânga-mprejur impecabil, mă prăbuşesc în cele din urmă în fotoliul care-mi este sortit.

Tipa se uită la mine ca ţaţa Floarea la vibratorul cu bile, scăpat, neintenţionat, de fii-sa din geanta de orăşancă. Probabil îşi imaginează că am mâncat ciuperci zăpăcite şi nu am toate ţiglele pe casă. O las să creadă ce vrea. Nu-i spun că, de fapt, *maison*-ul meu are acoperişul din tablă şi că ciupercile zăpăcite constituie felul preferat de mâncare al soacră-mii. E drept că eu i l-am recomandat, da' asta nu se pune la socoteală!

* * *

Să tot fie vreo jumătate de oră de când stăm. Ea la birou, eu îngropat pe de-a-ntregul aproape în fotoliul capitonat de piele. De dincolo de uşa încăperii în care îşi face veacul Willhem Bruckner, chirurgul a cărui poveste de viaţă, uluitoare, am venit să o aflu, pentru a o îngloba, mai apoi, în textul unui reportaj de senzaţie despre cel mai mare plastician al vremii, nu se simte nici o mişcare.

Mă uit pe furiş la ceasul de mână, prilej cu care constat că nu mă pricep de nici o culoare la aproximări. Ei bine, fraţilor, acele sus-pomenitului ceas indică nici mai mult, nici mai puţin decât ora 11.45. Ceea ce, în traducere liberă, înseamnă că am petrecut în compania blondinei mai bine de o oră şi 10 minute. Măcar dacă m-aş fi ales cu vreo întâlnire din toată tărăşenia asta, dar aşa...

– Vă grăbiţi? îmi întrerupe gagica mica şaradă cu proprii neuronii. Alocuţiunea nu poate decât să mă bucure. E clar că tipa e şi ea adepta ocheadelor aruncate pe furiş, de vreme ce nu i-a scăpat gestul de nerăbdare al subsemnatului. Ori chestia asta înseamnă, pur şi simplu, că nu îi sunt nici pe departe indiferent şi că, în alte circumstanţe, nu ar spune nu unui schimb sofisticat de hormoni. Îmi dreg glasul, aşa cum făceam pe vremuri când mă scotea profu' de mate' la tablă să rezolv o ecuaţie de 3... complicată, şi sunt cât pe ce să-i răspund, suav, că „nu, nu mă grăbesc deloc.

Ba, din contră, mă simt ca un brontozaur care-şi consumă pasiunea pentru Playboy pe un colac de WC", când, brusc, prin puzderia de gânduri care bântuie ca bezmeticele prin neuron, îşi face loc cu coatele chipul de mops, deranjat la stomac, al redactorului şef de la *Timpul*. Nu îmi e greu să-mi imaginez cam ce ar fi la gura lui dacă m-aş întoarce fără marfă în prăvălie, aşa că schimb macazul şi o informez, lapidar, pe purtătoarea de moaţe blonde, că „ar cam fi timpul să fiu primit de Bruckner, dacă nu care cumva vrea să aibă pe conştiinţă cariera ratată a unui reporter special".

Strâmbă din năsuc, dar catadicseşte totuşi să întindă, ca un etern semn al mirării, un degeţel spre interfon. Apasă un buton şi, imediat, un pârâit surd se face auzit în încăpere. De la celălălalt capăt al firului, nimeni nu pare, însă, dispus, să ridice receptorul. Sprâncenele gagicii se ridică mirate, la unison cu ale subsemnatului. Preţ de câteva minute, ne holbăm unul la altul, aşteptând ca tonul de apel să se întrerupă şi să lase loc vocii de bariton a chirurgului. Nu se întâmplă nimic nici la a doua, nici la a treia încercare a secretarei de a lua legătura cu şeful ei. Nu ştiu de ce, dar un clopoţel de alarmă începe să-mi facă din nou „dinga, dinga!" prin căpăţână. Îi spun, de data asta, pe un ton cât se poate de serios, şi don'şoarei cu craci şi săni de Afroditâ, iar ea se hotărăşte, în sfârşit, să mă ia în serios. Se ridică de pe scaun cu un uşor gest de ezitare şi se îndreaptă cu paşi mici spre biroul chirurgului. O imit, încercând totodată să-mi stăpânesc bătăile inimii. Chiar dacă nu am avut niciodată ocazia până acum să-l cunosc pe reputatul chirug Bruckner, numele lui nu îmi este nici pe departe străin. Şi asta nu neapărat pentru că sunt ziarist cu state vechi, obligat, prin natura meseriei, să ştiu până şi ce intensitate au pârţurile lui X sau Y dintre cei care populează spaţiul destinat VIP-urilor de la noi! Nu! Cu totul altul este

motivul pentru care Bruckner ăsta îmi este, fără a-l cunoaşte personal, foarte apropiat sufletului. Un motiv, totuşi, pe care, într-un mod care poate părea ciudat, refuz cu obstinaţie să-l las să iasă la iveală de acolo de unde l-am sughiunit cu ceva timp în urmă, într-un cotlon, prăfuit, de memorie.

Derapajul pe panta amintirii mă face să pierd, preţ de câteva clipe, contactul cu realitatea. Suficient cât să-i permită secretarei să apese prima pe clanţa uşii, dincolo de care începe fieful lui Bruckner.

– Ce naiba, o aud impacientându-se, după ce câteva încercări de a pătrunde în birou se dovedesc a fi deşarte. E blocată pe dinăuntru, mi se adresează pe un ton în care întrezăresc o umbră de teamă. Niciodată nu se închide înăuntru, mai spune, în timp ce trăsăturile încep să i se descompună, vizibil, într-o mască de autentică frică.

Nu aştept invitaţie specială să testez la rându-mi rezistenţa încuietorii. Mă las păgubaş de abia în momentul în care broboane de sudoare îşi fac apariţia, fără doar şi poate de la efort, în dreptul tâmplelor.

– Dă-te la o parte, îmi tutuiesc dintr-o dată partenera de aventură. Se execută, speriată, iar eu profit de spaţiul lăsat liber pentru a-mi lua un avânt de câţiva metri.

Un pas, doi, trei, un umăr zdravăn proptit ca la carte în uşă, şi iată-mă printre zeci de aşchii, smulse cu geamăte surde de dezaprobare din întregul tabliei de lemn, de cealaltă parte a pragului. Nu-mi trebuie cine ştie ce spirit detectivist ca să realizez că Bruckner face cam de multicel nani pe lumea cealaltă. O gaură imensă, cu margini tivite într-un maroniu închis, tronează, sfidătoare, în mijlocul frunţii celui care până nu demult a respirat aerul ventilat al biroului său de pe Calea Victoriei. O gaură pe care nimic altceva decât un glonte, plecat dintr-o armă de foc, o putea provoca.

* * *

Intrarea în clădirea impozantă, un amalgam de oțel și geamuri de un negru posomorât, de pe Calea Victoriei, colcăie de polițiști, mascați și jurnaliști, ultimii amatori de senzații tari. Vestea asasinatului căruia i-a căzut victimă, cu câteva ore în urmă, unul dintre cei mai cunoscuți și influenți chirurgi esteticieni din România ultimelor decenii s-a răspîndit ca un fulger în metropolă. Primii care au făcut act de prezență la locul crimei au fost oamenii legii, încartiruiți în sediul Poliției Capitalei, la câteva sute de metri distanță.

Printre purtătorii de chipiuri bleumarin se distinge clar, chiar de la distanța la care mă aflu, chelia strălucitoare a unei matahale cu urechi clăpăuge. Deși treaba e cotoioasă rău, nu mă pot abține să nu chicotesc în momentul în care îl recunosc pe mai vechiul meu camarad de raiduri nocturne prin hârtoapele Ferentariului de altădată.

Radar! Nimeni altul decât el e cel care-și plimbă cu dezinvoltură fizicul dintr-o parte în alta a trotuarului, înțesat până la refuz cu moace care mai de care mai bosumflată și mai serioasă. Mă dezlipesc de zidul scăldat în lumina puternică a amiezii de septembrie, lângă care am poposit puțin mai devreme pentru a încerca să pun stavilă în tăvălugul dement al gândurilor, și pornesc, poticnit, spre polițai.

Driblez printre siluete, animate de vria celor consumate nu cu mult timp în urmă, și campez elegant la doi pași de nasul de copoi al Urecheatului. Nu-l las să se dumirească prea bine cine atentează la spațiul intim de gabor că îi și vâr legitimația de serviciu sub olfactiv.

– AșHaliSalam Da Nam, dă la Asociația Limbricilor Castrați!, îi țip în ascultătoare, încercând, în pofida

hohotului de râs pe care simt că nu mi-l mai pot mult timp stăvili, să adopt cel mai grav timbru cu putinţă.

Luat ca din oală, Radar al meu rămâne ca la dentist cu fasolea la vedere. Nu se oboseşte să închidă prea curând gura, oferindu-mi nesperatul prilej de a savura din plin mirosul înţepător al porţiei de cârnaţi cu usturoi, pe care, din câte bănuiesc, a halit-o nu cu prea mult timp în urmă. Când îşi revine din uluială, faţa poliţaiului e toată numai un zâmbet. Lăbărţată într-un şpagat de zile mari, de la un lob de ureche elefănţească la altul, gura gaborului ameninţă să mă înghită cu totul. Nu scap nici de ventuza lipicioasă pe care se grăbeşte, între două îmbrăţişări de Moş Martin preistoric, să mi-o aplice, părinteşte, exact în mijlocul frunţii.

– Să mor rănit în putina cu varză dacă ăsta nu-i noroc dă noroc!, îmi mai suflă o dată în nas, de data asta condimentat şi cu ceva stropi de salivă, izul rudei mai sfrijite a prazului, rătăcit prin paporniţe rămase de pomină încă de pe vremea răposatului Nea Mărin. Cum nici nu-mi trece prin minte să aflu cam ce combinaţie ar putea ieşi din usturoiul pe care l-a încurgitat deja şi varza de care vorbeşte, mă proptesc zdravăn pe picioare şi îmi mut fizicul câţiva centimetri mai încolo. Trag, mai întâi, o gură zdravănă de aer şi, pus oarecum la adăpost de miresme care-ar putea, uşor, muta din loc un olfactiv chiar mai puţin sensibil decât al subsemnatului, prind a cugeta cu voce tare.

– Să înţeleg că inimioara ta de copoi se prăpădea de dorul lu' *moa*? Sau că, mai degrabă, te-ai procopsit cu un caz naşparliu şi nu prea ştii pe unde să scoţi cămaşa?, îl tachinez, ştiind prea bine că proaspătul scaun, pe care şi l-a îndesat sub fund mai acu' două luni, de adjunct al şefului Serviviului Omoruri din Poliţia Capitalei îl obligă să facă repejor lumină în cazul de asasinat de pe Calea Victoriei.

Mă iscodeşte un timp cu ochişorii lui de viezure, apoi, după ce îşi alintă chelia cu câteva scărpinături de complezenţă, se pune pe *parlit*.

– Cam aşa ceva... Adică, puţin din amândouă!, miorlăie, aruncându-mi pe sub sprâncene o privire care ar trebui să însemne „hai, nu fii bulangiu, şi dă şi tu o mână de ajutor!"

Renunţ să o mai dau cotită şi să o mai fac pe niznaiul şi îi servesc un „zi, flăcău!" lapidar, strecurat printre incisivi numai buni de etalaţi întrţ-o reclamă gen „alungaţi monotonia/şi zâmbiţi în România".

Radar, care n-a lipsit, pesemne, în ultima vreme, de la nici un curs despre transparenţa *meliţiei* în relaţiile cu mass-media, lasă şi el garda jos şi se aşterne pe ciripit.

– Uite care-i şmenu', frăţioare! Umblă vorba prin târg cum că ai fost pă felie când jupân chirurgu' a dat în primire... Io zic că ar trebui să dai pă goarnă cam ce ştii despre tărăşenia cu Bruchăr ăsta că, vorb-aia, suntem de-ai noştri, nu? La urma urmei ai mâncat şi tu căcat cu polonicu ani de-a rândul şiiii... În fine, cred că o să ne ajuţi şi tu acu...

Lasă restul frazei în suspans, convins că nu voi tolera mult timp mingea în terenul meu şi că i-o voi expedia într-un fel sau altul înapoi. Se înşală amarnic!

Îmi stă pe limbă să-i spun că mi se fâlfâie de predicţia lui şi că mai degrabă m-aş încumeta să învăţ un hipopotam să danseze la bară decât să îi spun ce se ascunde în tărtăcuţa pe care o port pe umeri.

– Negativ, Radare, îi răspund totuşi în cel mai autentic stil poliţienesc cu putinţă. Dacă îmi va trece cumva prin cerebel să-ţi mărturisesc câte ceva din ceea ce ştiu, ei bine, chestia asta nu se va întâmpla în nici un caz pentru că... trebuie! Cu atât mai puţin pentru că am împărţit cândva o

anumită cantitate de treabă mare din polonicul de care vorbeşti...

– Hai, frate, schimbă el partitura, zău aşa! Chiar am nevoie de tine. Pe bune! Mai ales că... la dracu!, nu prea pare deloc genul de crimă pe care să o rezolvi între două halbe de bere! Hai, te roagă mandea frumos, dă şi tu din gură că nu-i capăt de lume dacă îmi zici una, alta...

Se opreşte din nou din tiradă, continuând să mă fixeze cu priviri în care citesc, fără prea mare efort, un soi de disperare mută. Nu mă înşel! Fără a se lasa mult timp aşteptat, argumentul forte al poliţistului mă edifică pe deplin.

– Haide, bă, nenică odată.... Ce paştele mă-sii aştepţi? Să-mi pună ăştia pielea pă băţ şi să-mi dea un şpiţ în cur afară din poliţie?

Cobor capul în pământ fără a scoate o vorbă. E exact aşa cum mă aşteptam. Radar al meu ar putea să o îmbulineze la modul cât se poate de serios dacă nu aprinde repejor becul în porcăria asta de crimă.

– Ok, ok! îl liniştesc, hotărât să nu-l mai ţin aiurea-n tramvai. Nu mai e nevoie să mă rogi, prietene. De fapt, nici nu era nevoie să o faci, pentru că oricum ţi-aş fi împărtăşit tot ceea ce ştiu!, mai adaug privindu-l ţintă în ochi.

Tenul, până atunci palid, al gaborului îşi recapătă aproape instantaneu tonusul, iar eu nu pot decât să mă bucur să-l ştiu din nou pe felie. Urmează un schimb rapid de de replici, la capătul căruia cădem de acord că ar fi cel mai bine să ne tirăm spre cea mai apropiată terasă, unde, în compania unor blonde îngulerate, să punem puţintel ţara la cale. Şi, cum de la vorbă la faptă, în cazul unor oameni serioşi ca noi, nu-i cale lungă, iată-ne, un sfert de oră mai târziu, tolăniţi în scaune de plastic în jurul unei mese aşijderea.

– Buuun! dă poliţaiul tonul discuţiei. Care va să zică, erai în anti-cameră cu gagica aia mişto, căreia, din câte înţeleg, nu prea ai avut timp să i-o tragi...

– Îhî, dau eu din cap, chestie deloc pe placul blondei înspumate din halbă, care se prelinge pe bărbie în jos şi se scurge pe superbul meu tricou alb. Cam aşa ceva, îmi recapăt suflul, imediat ce emit râgâitul de rigoare de după primul gât zdravăn de bere.

– Zici că ai auzit ceva, la un moment dat, continuă Radar să mă tragă de limbă, iar eu de frică să nu mă lase fără preţiosul organ îi servesc imediat replica.

– Exact! Un sunet înfundat. Ceva de genul ăsta... Nu-mi dau seama exact de ce natură era, da' ştiu că prima impresie a fost aceea că un obiect greu a căzut pe podea... Sau poate un corp...

– Mai degrabă! ţine să puncteze gaborul, ţinându-mi isonul şi slobozind în eter un răgăit de zile mari. Corpul lu' nea Caisă, chirurgul, care...

– Las-o mai moale cu nea Caisă, Radare!, i-o retez, îmbufnat. Poate e cazul să afli că răposatul Bruckner e un amic comun, căruia ai fi avut toate motivele din lume, dacă nu se grăbea să plece pe lumea cealaltă, să-i strângi mâna...

Rămâne, pentru a doua în răstimp de jumătate de oră, cu gura căscată. Ridic din umeri, dintr-o dată fără chef. Prefer să n-o mai lungesc şi să i-o spun franc.

– Bruckner e cel care l-a operat cu mult timp în urmă pe... pe Mircea.

Odată cu ultima silabă a numelui pe care reuşesc totuşi să-l rostesc în pofida amărăciunii, al cărui gust îl simt dintr-o dată năpădindu-mi simţurile, amuţesc brusc. Cobor capul în pământ, de acolo de unde, dintr-un punct fix, pe care nu-l pot sub nici o formă localiza, un chip descompus într-o grimasă de supremă uluire mă priveşte în

albul ochilor. Aproape, din ce în ce mai aproape de pământul spre care s-a catapultat de la mai bine de zece metri înălţime...

Când încep să vorbesc din nou, vocea mea are inflexiuni ciudate, precum cele ale unui ecou, spart în mii de bucăţi de stâncile abisului de sub el.

– Datorită lui Bruckner şi a... a măiestriei cu care a dus la bun sfârşit operaţia estetică, cel care v-a stat alături ani de-a rândul în teren, omul pe care l-aţi iubit şi care v-a iubit, a avut parte de o faţă nou-nouţă... Şi de...

Tac! Pentru că nu mai e nimic de spus. Sau pentru că, poate, a venit vremea să las durerea să muşte, să zgârie, să sfârtece... Vremea aceea a colţilor hulpavi de amintire care se implântă adânc în conştiinţă. Mai adânc şi mai dureros decât aş fi bănuit-o vreodată...

Mă abandonez cu totul sentimentului. Lăsat de capul lui, gândul începe să hoinărească bezmetic pe culoarele unei vile posomorâte din Pipera. Cotrobăie prin cotloane în căutarea unei uşi; a unei încăperi; a unui trup, în cele din urmă. Unul atât de drag mie! Şi atât de fragil acum, când este, pentru totdeauna, condamnat să-şi ducă existenţa mizeră într-un scaun de paralitic...

Trupul unui Trubadur care poposise în cea de-a patra, şi ultimă, haltă înainte de moarte.

CAPITOLUL 2

(Bucureşti, 7 Noiembrie 2007,
Piaţa Romană)

Un rânjet de satisfacţie schimonosi preţ de o clipă trăsăturile asasinului. Ochii de un cenuşiu apatic luciră, sălbatic, la vederea trupului contorsionat, prăbuşit la picioarele sale.

Rămase un timp stană de piatră, continuând să studieze, cu un soi de curiozitate aproape morbidă, mai întâi buzele livide, îngheţate într-un ultim rictus al morţii, mai apoi liniile uşor arcuite ale sprâncenelor stufoase, care adăpostesc, o pereche de irişi sticloşi. În cele din urmă, fruntea boltită, în mijlocul căreia o gaură de glonte îşi iţeşte, trufaşă, marginile de un roşu întunecat. Lucrase perfect! Fără nici un risc şi fără urmă de complicaţie. Fără doar şi poate că bubuitul împuşcăturii, înăbuşit de amortizor, nu trecuse dincolo de pereţii încăperii. Nici măcar zgomotul produs de căderea trupului mătăhălos al chirurgului nu atrăsese atenţia secretarei, despre care ştia că se află de cealaltă parte a uşii. Băga mâna în foc pentru asta! Altfel, nu ar mai putea savura acum, la mai bine de 5 minute după ce Bruckner dăduse colţul, momentul trimfului. Primul dintr-o serie care nu avea să se termine prea curând. Cel puţin, nu înainte de clipa în care îi va putea înmâna ziaristului nota de plată. Pentru asta, mai avea, însă, nevoie de timp. Nu mult! Doar atât cât îi era necesar pentru a-l scoate din bârlog şi a-l aduce, întreg şi nevătămat, în bătaia armei.

Îşi ridică încet capul şi, în momentul în care dă cu ochii de propriul său chip transfigurat, reflectat în geamul fumuriu al vitrinei, îşi dezveli din nou într-un rânjet, de data asta emisar al urii, şirul de dinţi de un alb sclipitor. Da! Îl va face pe nemernic să plătească! Pentru tot! Pentru o viaţă luată fără nici un drept. Şi pentru o alta furată. Pentru vina de a fi sfidat destinul şi de a continua să trăiască, dând de fiecare dată cu tifla morţii. Pentru...

O voce, izbucnită mocnit, dar suficient de puternic pentru a se face auzită, răzbătu de dincolo de uşa îndărătul căreia se afla secretara. O voce de bărbat! Ceea ce însemna că asistenta chirurgului nu mai era singură şi că, în orice moment, se putea trezi cu un vizitator nepoftit pe cap.

Cu mişcări febrile, scotoci un timp în vitrină. Luă obiectul după care venise şi-l îndesă în buzunarul interior al gecii de fâş negru. Câteva minute mai târziu, părăsea încăperea cu acelaşi rânjet grotesc întipărit pe chip.

* * *

În biroul comisarului Neagoe spiritele ameninţă, de la clipă la clipă, să se încingă serios. Că materia cenuşie a celor patru gabori, antrenaţi în discuţie, e cât pe ce să facă buba de la atâta solicitare e la fel de evident ca un păduche care pune pe bigudiuri părul din nas al unui elefant african. Singurul care nu dă semne că e dispus să-şi prăjească bunătate de creieri cu rezolvarea ecuaţiei pentru care şeful Serviciului Omoruri din Poliţia Capitalei şi-a scos subalternii la tablă e pirpiriul de Gargamel.

Stă într-o rână pe scaunul din dotarea instituţiei de pe Eforiei şi se scobeşte conştiincios în nas. Din când în când, aruncă o privire furişă, spre fereastră, singura care-l desparte de şaorma uriaşă cu usturoi, care-l aşteaptă de vreo

două ore. Mai exact, din momentul în care el, Alifie, clăpăugul de Radar şi mascota de Şoarece au fost băgaţi în şedinţă de comisar.

– Bă, puţă verde! îl scoate pe nepusă masă din reverie vocea de bariton a comisarului. Ce dreacu' stai ca tălâmbu şi visezi la cai verzi pă pereţi? Tu n-auzi ce te tot întreb aicea? Aloooo, alocaţia!

– Da, şăfu', îngaimă stins Gargamel, uitând să o mai facă pe ofensatul din motive de... apelativ verde. Uită şi de nas, şi de ceea ce căuta cu atâta înverşunare în respectivul organ şi începu să facă, năuc, risipă de ocheade în stânga şi-n dreapta.

– „Da" ce? continuă să-l bombardeze glasul de mamut castrat al mai marelui peste criminaliştii din Capitală. „Da", adică ai fost sau „da", adică tocmai te-ai teleportat înapoi în lumea reală?

Prins cu gâsca-n traistă, micuţul tace mâlc. Doar irişii de tăciune, care continuă să-i derapeze pe albul retinei, gata, gata să dea pe-afară, îi trădează starea de spirit de veritabil Bulă, prins în offside. Când, în cele din urmă, se lasă convins de faptul că micul lui intermezzo cu piticii de pe creier a devenit obiect de studiu universal, se scarpină contemplativ în ceafă şi o ia, cu simţ de răspundere, pe arătură.

– Deci, şăfu, io eram aşaa... prins, dacă mă-nţelegeţi. Ştiţi, cuuu... astaaa... cu problema... Adică, mă gândeam laaa... Şiiii..., gâfâie împiedicându-se în cuvinte care se rostogolesc bolovănos pe beregată, ameninţând să-l lase *forever* fără coardă vocală.

– Mda, face Neagoe, cercetându-l, ironic, pe deasupra bicicletei sale preistorice, cocoţată pe vârf de olfactiv. Mi-am imaginat eu că te gândeai! După moacă! Aveai

alura unuia care stă pă tron şi se gândeşte dacă să tragă pârţul acu' sau mai târziu...

Tace un timp, studiindu-şi distrat vârfurile degetelor. Când reia firul dizertaţiei, un ton cât se poate de serios ia locul nuanţei flegmatice de mai devreme.

– Dacă nu ai fost încă la morgă să afli ce are de spus nea Caisă ăla de Costache, te sfătuiesc să o faci imediat. În caz contrar, te asigur că, după şuturile în cur pe care le vei primi, nu vei mai sta câteva luni bune pe scaun!

Nu apucă bine să termine ceea ce are de spus că jumătatea de poliţist e deja lângă uşă. Cu lăboanţa stângă înfiptă în clanţă, sloboade avangardist un „deci" marcă înregistrată şi îşi asigură comisarul de bunele sale intenţii:

– S-a marcat, şăfu! N-apuci matale bine să le freci ăstora ridichea că şi primeşti veşti dân hogeacu lu' jupân Costache..., mai ciripeşte, apoi se lasă înghiţit cu totul de uşă înainte ca Neagoe să apuce să-i frece şi lui leguma cu pricina.

Plecarea intempestivă a micuţului stârneşte adevărate cascade de râs. Singurul care nu catadicseşte să facă „ha, ha", „hi, hi" e comisarul. Nu-şi ceartă, totuşi, subalternii pentru ieşirea necontrolată. Se mulţumeşte, doar, să zâmbească în barbă, înainte să continue să-i descoasă cu privire la crima cu a cărui rezolvare departamentul lui a fost însărcinat.

– Aşaaa, ia să vedem noi acu', copii, cu ce se mănâncă moartea chirurgului. Radar, luminează-ne puţintel cu ce ai aflat până acu'...

Cel interpelat nu aşteaptă invitaţie specială. Îşi drege vocea, foindu-se important pe scaun şi purcede, cu poticneli de nou-născut, la atac.

– Păi, şăfu', prea multe n-ar fi dă spus. A fost împuşcat dă la o distanţă foarte mică. Cel mult juma' dă metru. Ne dăm seama dă asta după urma dă glonte, care...

– Lasă-ne, bă, Urecheatule cu texte d-astea că ştim şi noi placa... Dă-o-n mă-sa, doar suntem toţi criminalişti şi ştim să citim o urmă de glonte, îl ia în tărbacă Alifie, scremându-se să scoată la iveală cu vârful limbii, dintre dinţii îngălbeniţi, ultimul rest de verdeaţă, rămas suvenir de pe vremea micului dejun. Mai bine zi-ne cum morţii mă-sii a putut ăla cu puşcociu să tragă din poziţia aia. Că nici dacă era Michael Jackson înainte să dea colţu' şi nu încăpea în spaţiu ăla îngust dintre Bruckner şi bibliotecă...

– Bă, da' tu nu eşti prost degeaba, bă Alifie! sare şi Şoarecele cu gura, dezvelind asistenţei o mândreţe de strungăreaţă, prin care s-ar putea strecura, cu puţin efort, până şi coada unei mături intrată în plin proces de năpârlire. Îşi roteşte ochii de *gremlins*, în direcţia lui Radar pe care-l execută din şase metri.

– Eh, Radar, tată, ia z'dem ce-ţi fată acu' mintea, că la belit belengheru' eşti tare-n clanţă..., îi mai aruncă nemernic printre dinţii tălâmbi din faţă. ăh, ce zici?

– Zic că te-a făcut mă-ta cu plăpumaru', bă, boaşe bălţate, mârâie gaborul clăpăug, aruncându-i o privire de suprem sictir.

– Zi zău cu limba scoasă, nu se lasă mai prejos fiul presupus al mă-sii şi al plăpumarului. Nu are timp să-şi îmbogăţească repertoriul cu un nou apelativ că vocea, neaşteptat de blândă, a criminalistului şef îi retează elanul:

– Şoarece, tată, ai făcut, bă, sirena aia de pe Logan?... Aia, măh, pe care ai „reparat-o" tu mai acu o săptămână deşi ea, săraca, nu avea nimic, doar că uitaseşi tu să-i alimentezi firu' la baterie?, mai adaugă, surprinzându-i privirea tâmpă, de ins care şi-a descoperit vocaţia de surfer taman în momentul în care apa pe care avea de gând să experimenteze noua pasiune era îngheţată bocnă.

– Păi dacă n-ai făcut-o încă, nu-i problemă, bă, şoarece!, continuă imperturbabil comisarul. Îţi dau io un şpiţ în cur de o să începi să te învârţi şi să zbieri mai ceva ca o sirenă de poliţie.... Gura, băăăăh!, ţipă dintr-o dată, din toţi bojocii, ţintuindu-şi fârtaţii de breaslă cu o privire care vorbeşte de la sine despre furia de care este cuprins. Vă fut muma-n cur de nesimţiţi dacă vă mai porciţi mult între voi... Clar?

Câteva rafale de bombăneli şi mormăieli nedefinite explodează, la unison, din piepturile flăcăilor. Vreme de câteva secunde, în biroul colonelului se aude doar bâzâitul agasant al unei muşte, care, fără să aibă o cât de vagă idee despre ce o aşteaptă, îşi permite să nesocotească ameninţarea lui Neagoe. Palma de neam prost a comisarului, căzută din fundul grădinii, pune capăt zumzăitului rebel, iar musca, condamnată tacit la moarte de către întreaga asistenţă, îşi dă obştescul sfârşit chiar sub nasul colonelului. După un scurt moment de reculegere, ţinut cu pioşenie în memoria zburătoarei plecată să-l sorcovească pe Scaraoţchi necuvântătoarelor, boss-ul de la Criminalistică îşi reia, cu voce domoală, discursul.

– Aşa! Rămăsesem la chestia cu distanţa... Îşi înclină de câteva ori capul în semn de aprobare în direcţia lui Alifie. Are perfectă dreptate! Ceva nu se leagă în tot ce s-a întâmplat. Una dintre dileme e modul în care a fost împuşcat Bruckner. E clar pentru toată lumea că, unu la mână, s-a tras de foarte aproape şi, doi la mână, cel care a apăsat pe trăgaci s-a aflat exact în faţa chirurgului. Anatomia rănii indică, fără dubiu, o împuşcătură frontală! Până aici e clar, nu? Tace, scrutând cu un soi de înverşunare trăsăturile celor din jur. Când capetele poliţiştilor se apleacă în semn de încuviinţare, îşi continuă dizertaţia.

– Distanţa dintre locul în care a fost găsit, căzut la pământ, trupul lui Bruckner şi vitrina cu băuturi, nu e mai mare de 25-30 de centimetri. Se uită întrebător spre Radar. Mă înşel?

Cel chestionat scutură cu putere din cap.

– Absolut deloc! Ba, aş spune chiar că parcă aţi fi rudă cu ălaa... cu Iosefini de aţi nimerit-o atât de bine, îşi recapătă aplombul, pierdut ceva mai devreme în urma puseului marca Neagoe.

– Lasă gargara şi zi mai departe, îi taie macaroana comisarul pe un ton în care se citeşte limpede lipsa oricărei urme de concesie aduse răbdării.

Radar înghite în sec ca peştele pe uscat apoi îşi ia, în sfârşit, inima în dinţi:

– Păi, de fapt... Ştiţi, ioooo.... Ăh, adică aş avea aşaaa... o idee... cum să spun?... Ăăăh... despre cum s-a întâmplat, da'...

– Da'? îl imită, maimuţărindu-se, purtătorul treselor de comisar.

– Păi, mustăceşte de la înălţimea celor aproape doi metri ai săi sinonimul lu' Antenă, ziceam săă...

– Să ce? nu-l slăbeşte Neagoe.

– Săă... să nu râdeţi de mine po'rmă, murmură feciorelnic adjunctul Departamentului Criminalistică.

În timp ce sprâncenele-i stufoase se arcuiesc, uşor, într-un „V" neregulat, semn al unei mirări pârguite, buzele colonelului se zbat neputincioase, fără a reuşi să scoată vreun sunet.

– Uimeşte-mă, Clăpăugule!, reuşeşte în cele din urmă să articuleze, iar Radar nu aşteaptă să fie invitat a doua oară:

– Deci, îi fură gaborul urecheat, fără pic de remuşcare, confratelui mai pirpiriu din breaslă vorba de duh, io cred

căăă... că n-a apăsat nimeni pe trăgaci! Adică, vreau să spun, continuă repede, observând privirile siderate ale celor din jur, că nu a fost vorba despre o acţiune umană, ci mai degrabă de una mecanică, îşi duce la bun sfârşit peroraţia, nefiind foarte sigur că a reprodus întocmai cuvintele, rostite între două înghiţituri de bere şi tot atâtea râgâituri, de nebunul de ziarist de la „Timpul".

– Ăsta a făcut buba la cerebel, şăfu'! izbucneşte Alifie, după ce dă, inutil, în prealabil, o scurtă raită prin propria materie cenuşie.

– Stai aşa, Alifie! ridică lăboanţa Neagoe, stavilă în calea jumătăţii de protest. Stai aşa, că Radar al nostru tocmai a scos un porumbel pă gură. Îşi lasă privirile să se plimbe în voie pe chipul celui al cărui nume îl rostise ceva mai devreme.

– Continuă, copile! deschide în cele din urmă gura cu un aer de mulţumire întipărit pe chip. Ceea ce fusese mai greu trecuse. Firul, firav ce-i drept, dar fir la urma urmei!, care-i putea ajuta să răzbească printre iţele asasinatului de pe Calea Victoriei îşi afla deja capătul în mâinile lor. În acele mâini pe care nu aveau, sub nici o formă, dreptul să le ţină altfel decât în poziţie de gardă.

* * *

Trecuseră mai bine de 48 de ore de la întâlnirea cu Radar şi încă nu eram pe deplin dumerit dacă am făcut sau nu bine că i-am împărtăşit ceea ce credeam în legătură cu modul bizar în care se petrecuse crima. Ceea ce intuiam sau, şi mai apropiat de adevăr, ceea ce logica îmi dicta să cred după ce pusesem cap la cap câteva dintre fragmentele de puzzle pe care avusesem norocul să le descopăr chiar în biroul chirurgului, la puţin timp după comiterea asasinatului.

La o primă vedere, nu era mare lucru ceea ce găsisem; câteva rămăşiţe banale din ceea ce fusese o sticlă pântecoasă de whiskey, scăpată pesemne din mână de chirurg exact în momentul în care îi fusese descărcată arma în faţă; o porţiune din lemnul lăcuit al vitrinei, de cel mult cinci, şase centimetri pătraţi, neverosimil de curată comparativ cu restul prăfuit al tabliei dindărătul geamurilor de cristal. Lucruri banale, pe care criminalistul de meserie este obişnuit să le găsească, în situaţii precum cea cu care aveam de-a face, la locul faptei. Şi totuşi, era ceva anapoda în toată povestea asta. Ceva ce nu se lega sub nici o formă. Între trupul bine clădit al lui Bruckner, prăbuşit pe podea, şi buza vitrinei nu exista un spaţiu mai mare de un sfert de metru. Labele picioarelor, răşchirate nefiresc într-un ultim spasm al morţii, erau chiar ceva mai apropiate de tablia de mahon care străjuia în lungul vitrinei, chiar sub muchea îmbrăcată în lemn a geamului. Forţa glontelui de calibru 8 mm nu era prea grozavă, ceea ce însemna că impactul încărcăturii mortale nu-l proiectase pe chirurg spre înapoi, departe de zona în care se aflase arma. Cel mai probabil căzuse cu picioarele înainte. Ori asta putea stabili cu oarecare precizie locul exact în care se aflase Bruckner în clipa în care glontele îi izbise craniul. Spuneam aşadar că spaţiul dintre cadavru şi vitrina din care, aşa cum se putea uşor bănui, chirurgul apucase să scoată o sticlă de whiskey, era de câţiva zeci de centimetri. Ei bine, chestia asta, raportată la modul în care fusese comisă crima, nu putea avea decât una din maximum două explicaţii posibile. Fie asasinul se aflase în interiorul vitrinei, ceea ce era categoric exclus, fie, variantă mult mai uşor de digerat chiar şi pentru un afon în ale criminalisticii, pur şi simplu, nu existase, fizic, nici un criminal. Doar o armă orientată precis spre o prezumtivă ţintă. O armă al cărei resort fusese declanşat într-un

fel al dracului de ingenios, de undeva de la distanţă. Poate nici măcar din aceeaşi încăpere. Că presupunerile mele erau cât se poate de adevărate şi că în Danemarca ceva puţea ca o hazna înfundată, aveam să o constat imediat ce, slăbit din ochi de secretara, prea ocupată mai întâi să bocească, iar mai apoi să formeze numărul de urgenţă 112, mi-am aruncat privirea pe cioburile de sticlă, răspândite peste tot pe covor.

Ce am văzut mi-a accelerat la propriu pulsul, până atunci de om cu mansarda întreagă. De jur împrejurul gâtului strâmt al sticlei, o dâră, extrem de subţire, aproape insesizabilă ca un inel desenat în joacă, dar cu o uluitoare precizie, de o mână iscusită îi făcea în sâc, post mortem, chirugului. „Bingo!", am exclamat în secunda doi, pentru ca, în cea de-a treia, să-i ard deja neuronului ăla isteţ, care aprinsese lumina în tărtăcuţa subsemnatului, una bucată ventuză direct pe fruntea lui creaţă de celulă nervoasă. N-am terminat bine de rostit cuvântul care-i dădea pe timpuri frisoane şi mâncărici de palmă stângă jucătorului de „Zi-le, domnu' Geo!" că şi eram băgat cu tot cu nas şi urechi în vitrina răposatului Bruckner. Nu ştiam foarte bine ce caut, dar dacă presupunerile mele erau adevărate, acolo, în tablia de mahon lăcuită din spatele geamurilor, ar fi trebuit să existe o cât de mică urmă. Una de natură să mă facă să cred că asasinul lipsise de la propria lui crimă.

Din câte intuiam, ucigaşul procedase în cel mai simplu mod cu putinţă. Fixase undeva în interiorul vitrinei, de peretele acesteia, o armă. Printr-un mecanism care-mi era deocamdată străin, legase de cocoşul pocnitoarei cu pricina o sârmuliţă, a cărei a doua extremitate o împleticise, mai apoi, în jurul gâtului de Petre Roman al sticloanţei de whiskey. O mână de chirurg însetat încleştată beţivăneşte pe pântecul sticlei, o scurtă zvâcnire de braţ şi „bum!",

nenea Bruckner pleca direct spre Rai cu tablele la subsuoară să-l facă un marţ şi-o linie pe Doamne-Doamne!

Căutările mele nu au durat mai mult decât îi trebuie unui miriapod să se lege la şireturile de la bocanci. O mică porţiune, de câţiva centimetri pătraţi, din lemnul interior al vitrinei se diferenţia prin curăţenie şi luciu de întregul înecat într-o pojghiţă măricică de praf. Era, fără doar şi poate, locul în care fusese fixată pleznitoarea care-l trimisese să facă nani pe chirurg. Un centimetru mai jos, două găuri minuscule îşi iţeau ochii lor negri din acelaşi perete. O urmă de cui dublu, tip urechelniţă, din câte îmi dădeam seama. Prin el fusese trecută, mai întâi, sârmuliţa înainte de a fi fixată de gâtul bardacei pântecoase de whiskey.

Înainte de a-mi lua valea, ceva mai târziu, din biroul lui Bruckner mai descâlcisem un fir; unul care avea legătură cu modul al dracu' de misterios în care asasinul lui Willhem reuşise să se strecoare în apartamentul acestuia: pe uşă, oameni buni! Nicicum altfel decât pe uşă!

* * *

Din dreptunghiul fotografiei de ziar, o pereche de ochi sticloşi îl fixa de sub marginile tivite în negru ale unei urme de glonte. Imaginea, de-a dreptul grotească, aproape că îi stârnea accese fizice de vomă. Şi nu pentru că avea dinaintea irişilor un chip cu trăsături mutilate de un ultim şi trivial surâs al morţii. Nu, în nici un caz pentru asta. În ultimii ani, văzuse de atât de multe ori chipul hâd al femeii cu coasa, îi simţise duhoarea de nesuportat, încât ajunsese să nu se mai teamă de ea; să nu mai simtă, în prezenţa ei, gheara de oţel a fricii strângându-l de gât sau înfigându-i-se nemiloasă în inimă!

Nu! Altul era motivul pentru care simţea acum fiori reci, de groază amestecată cu un soi de furie, străbătându-i

şira spinării. Chipul din fotografie era al lui Bruckner! Omul căruia îi datora atât de multe! În primul rând faptul că îndepărtase cu bisturiul lui magic orice urmă a gloanţelor plecate din ochiul negru al armei lui Capone. Gloanţe care îi sfârtecaseră obrazul. Care-l transformaseră într-un monstru cu un chip pe care nici măcar el nu îl mai putea privi în oglindă fără a simţi repulsia invadându-i simţurile.

Închise ochii! Ca o zăbrea peste timp! Şi peste amintiri! Şi peste durere! Şi peste furie! Mai ales peste furie! Cristoase Dumnezeule! Ce naiba făcuse omul ăsta de meritase să primească un glonte în frunte? Îl ştia încă de pe vremea când era de-o şchioapă şi era gata să bage mâna în foc până la umăr că niciodată nu făcuse vreun rău cuiva. Dacă exista un superlativ pentru „pâinea lui Dumnezeu", atunci fără doar şi poate că Bruckner era ăla!

Îşi coborî capul în piept, mijindu-şi ochii ca şi cum ar fi vrut să fărâme între pleoape bobul de lacrimă pe care-l simţea dând târcoale.

Rămase un timp aşa, mestecându-şi mohnit neputinţa. Da! Era bine spus neputinţa! Blestematul ăsta de scaun cu rotile îl împiedica să acţioneze aşa cum îşi dorea. Să răstoarne totul cu susul în jos, să răscolească prin fiecare cotlon, prin fiecare colţ de oraş. Să amuşine ca pe vremuri, asemenea unui veritabil copoi, urma nenorocitului al cărui deget se arcuise pe trăgaciul armei. Să-l prindă într-un final şi să-l dea mai apoi pe mâna justiţiei. Să-l facă să plătească pentru fapta lui. Să simtă asprimea şi forţa pumnului legii trosnindu-l în moalele capului!

Nu putea să facă asta! Era doar un amărât de paralitic!

Odată cu ultima zvâcnire de gând rebel, spectrul amintirii îşi depusese deja sămânţa puhavă în creier. Era timpul pentru un nou dialog, din multele, agasante, de care avea

parte în ultima vreme, cu propria-i conştiinţă. Era timpul pentru un *remeber*. Acelaşi care-l bântuia, cabotin, noapte de noapte...

* * *

Tunetul de aplauze, izbucnit la zece metri sub el, îi acoperise hohotul de plâns. Deşi trecuseră luni bune, îşi amintea cu precizia unui ceasornic elveţian, fiecare detaliu în parte din ceea ce considerase pe atunci ultimul act al răfuielii lui cu destinul. Îşi amintea cum privise cu ochi împăienjeniţi mulţimea extaziată de la picioarele sale. Cum, odată încheiată panoramarea întregii săli undeva mult în dreapta sa, îşi ridicase brusc capul şi, cu gesturi repezite, îşi smulsese chingile care-i petreceau pieptul de-a curmezişul.

În sfârşit, îşi amintea cu o dureroasă acuitate a simţurilor că ultimul lucru pe care mai apucase să-l vadă, înainte de a se prăbuşi în gol, îi schimonosise trăsăturile într-un rictus de supremă surprindere. Undeva, aproape de buza scenei, mâinile lui Dan Petrarca se agitau înspre el. La câţiva paşi distanţă, o altă pereche de mâini fine, de femeie, îi făcea şi ea semne. Perechea de mâini a unui Pici iertător şi, din nou, îndrăgostit!...

* * *

Buzele invalidului scoaseră, sub presiunea puhoiului de amintiri, un soi de muget sinistru. Capul îi zvâcni, spasmodic, spre stânga. Pleoapele începură să bată repede peste irişii de cărbune. Un nou sunet ca un scâncet de animal rănit răzbătu poticnit printre buze uscate. Era prins fără scăpare în vălmăşagul flash-urilor mnezice care-l săgetau, într-un carusel nebun de nuanţe pestriţe, din toate

direcţiile. Care-l orbeau cu profunzimea viziunilor pe care le provocau. Care-l ardeau epuizant şi mitocan.

Încercă să se lupte cu demonii trecutului, cu chipurile acelea, aşa cum i se arătaseră atunci în sfârşitul acela de august. Nu izbuti decât să nuanţeze până la cel mai mic detaliu groaza pe care-o citise, şi încă o mai citea la mai bine de trei luni distanţă, al naibii de limpede în ochii atât de dragi lui... Ochii femeii pe care-o căutase necontenit ani la rândul pentru a reînnoda firul întrerupt, din doar vina lui, al poveştii lor de dragoste. Pe care o regăsise într-un târziu, exact în clipa în care hotărâse că Trubadurul trebuie să încheie conturile cu viaţa...

Renunţă să se mai zbată şi se lăsă pătruns întru totul de morbul aducerii aminte. Ca şi atunci, nu exista scăpare!

* * *

Plângea! Pentru prima oară de când încercase să-şi pună capăt zilelor la sfârşitul concertului din august. Plângea ca un copilandru, lăsând amintiri de om mare să-i biciuiască până la sânge conştiinţa. Să-i spele păcatele! De care nu fusese încă izbăvit, deşi încercase ultimul şi supremul gest! Suicidul!

– Mircea!

Numele se rostogoli ciudat prin aerul încăperii. Se izbi de pereţi, ricoşând stupid asemenea unui mingii sparte de ping-pong.

Îl interceptă anevoie, prin vălul dens al amintirilor, odată cu primul licăr de conştiinţă.

– Dan!, rosti la rându-i, greoi, imediat ce, cu mintea pe deplin limpezită, curăţată de sechelele unui trecut pe care tocmai îl retrăise, recunoscu trăsăturile fostului său prieten. Ai... Ai venit să-mi spui de el... Nu-i aşa?, îl întrebă la capătul câtorva minute prelungi de tăcere.

Petrarca ignoră, cu bună ştiinţă, lacrimile mari şi grele care continuau să şiroiască în neştire pe obrazul fostului realizator TV şi urmări cu privirea direcţia indicată de gestul scurt din cap. Pe măsuţa din mahon negru care zăcea în dreptul paraliticului, pagina de investigaţii din „Timpul" îşi iţea conturul de tuş. Pagina lui! În care descrisese cu lux de amănunte întreaga scenă a crimei de pe Calea Victoriei. Se mulţumi să clatine din cap.

– Am considerat că... că e nevoie de mine! Mai mult ca oricând! Aici! Şi acum. Mai ales acum, Mircea! prinse curaj, fixându-l dintr-o dată în albul ochilor.

Tăcu. Nu se putu opri să nu se gândească dacă, nu cumva, de data aceasta, în cel de-al doisprezecelea ceas, cel care purta încă supranumele de Trubadur, deşi nimeni nu mai îndrăznea să spere într-o revenire a sa vreodată pe scenă, va renunţa la încăpăţânare şi va accepta să vorbească despre ce s-a întâmplat.

O tresărire scurtă a muşchilor faciali, cambraţi poate prea evident, îi confirmă aproape imediat bănuiala. „Va vorbi", îşi spuse, continuând să-l ţintuiască cu privirea, din înaltul celor 180 de centimetri ai săi. „În sfârşit, va vorbi! Va pune capăt unei suferinţe comune; a lui, a mea, a ei!".

– Am fost acolo când s-a întâmplat!, plusă, arătând cu degetul spre exemplarul din „Timpul". Vreau să spun, chiar în momentul crimei. Venisem să-i iau un interviu lui Bruckner şi... La dracu, Mircea! Nu eu sunt vinovat pentru ceea ce ţi s-a întâmplat acum 3 luni!, izbucni dintr-o dată simţind cum întreaga frustrarea, întregul sentiment de culpabilitate din care se înfruptase, săptămâni la rând, conştiinţa lui prea încărcată pentru a refuza ştampila păcatului, i se urcă în obraji. Nu eu!, continuă ceva mai liniştit, conştient că puseul său de personalitate de

acum câteva secunde ar fi putut însemna exact mâna de paie de care focul mocnit din sufletul lui Mircea nu avea în nici un caz nevoie. şi nici Piciu, prietene! Nici măcar tu nu porţi vreo parte din vină pentru ce s-a întâmplat în august. A... a fost pur şi simplu karma! Nimic altceva decât blestemata de karma!

Vru să mai adauge ceva dar mâna, ridicată ca o barieră în calea echivocului, îl opri. Îşi coborî, mâhnit, capul în pământ, convins că ratase poate cea din urmă şansă să-şi recâştige prietenul pierdut la loteria unui destin idiot şi atât de lipsit de vreo noimă.

– Ştiu!, auzi într-un târziu glasul stins al invalidului.

Ridică brusc ochii şi citi limpede în negrul de catran al irişilor că timpul urii, al mâniei exacerbate şi al auto-compătimirii trecuse. Că un nou Trubadur se născuse din cenuşa unui paralitic. Unul care se hotărâse, acum şi aici, să nu mai poarte crucea damnării.

Cei doi bărbaţi se priviră un timp în tăcere. Singurul care vorbea despre ce se petrecea între ei şi despre ce avea să se petreacă era surâsul. Ca o pecete întipărită şi pe un chip şi pe celălalt.

* * *

Mircea dădu obosit din cap. Nu avea nici un chef de confidenţe, dar, pe de altă parte, era perfect de acord că lucrurile nu mai puteau continua aşa şi că era timpul să strângă din nou mâna pe care de atât de multe ori, în trecut, o ştiuse ca pe un al treilea al său braţ.

– Planificasem totul încă din momentul în care anunţasem public întoarcerea mea pe scenă. Dacă aveam să o regăsesc pe Laura, atunci bineînţeles că nu mai exista nici un motiv să...

Ezită o vreme, bâjbâind prin memorie în căutarea unui alt cuvânt care să definească actul suicidal. Nu-i plăcea cuvântul „suicid". Nici „sinucidere". Şi unul şi altul sunau prea... prea dur. Mult prea dur pentru un tip care chiar făcuse acel lucru înfiorător. Care chiar îl luase de guler pe Dumnezeu!

Înainte de a relua firul dizertaţiei, îşi drese uşor glasul pe care-l simţea înecăcios şi ciudat de străin. Se simţea de parcă o parte din el era spectator la demonstraţia de oratorie pe care o susţinea cealaltă parte.

– Atunci nu mai exista nici un motiv să duci la bun sfârşit ceea ce-ţi puseseşi în gând, îi ridică Dan mingea la fileu.

– Cam aşa ceva, admise pe un ton molatic Mircea. Oftă ca un bătrân din anii '90 la vederea sumei minuscule înscrisă pe primul lui tichet de pensie.

– Acolo sus, în timp ce răscoleam cu privirea fiecare colţişor din mulţime, mă rugam la toţi Dumezeii din lumea asta să... să o găsesc! Să o văd cum tresare la auzul melodiei pe care i-o cântasem de sute, poate mii de ori numai şi numai ei! Să îi văd trăsăturile nobile! Chipul acela drag mie! Să-l ating! Să depun pe buzele umede şi pline sărutul de împăcare după care tânjeam de atât de mult timp. În sfârşit, să cad în genunchi şi să cerşesc clemenţă! Acea clemenţă la care îndrăzneam să cred că am dreptul! Că pot fi lăsat să am dreptul de vreme ce eram altul; cu un chip, o identitate şi un caracter nou-nouţe!

Tăcu din nou! Nici el nu mai ştia pentru a câta oară în răstimpul cât durase discuţia de până acum. De un lucru era însă sigur. Nu-i păsa câtuşi de puţin în ce chip era interpretată tăcerea lui. I se rupea, pe româneşte spus, în paiş'pe dacă explozia lui de sinceritate fusese sau nu pe

deplin înţeleasă ca atare sau confundată cu o criză de empatie.

– A fost ultimul flash de conştienţă. Ultimul lucru de care îmi amintesc cu suficient de multă acurateţe pentru a nu-l uita niciodată. Apoi a venit impactul! Şi odată cu el întunerciul orb! Şi frigul! Frigul acela care îmi intra în oase! Care mă făcea să dârdâi din toate încheieturile... Nu ştiu cât timp am zăcut aşa... Poate câteva secunde, poate minute... Habar n-am! Oricum, mi s-au părut ani lumină!

Ridică din umeri într-un gest reflex.

– Apoi, m-am trezit cu timpanele pulsând dureros. Un vuiet nedefinit îmi zbârnâia în creieri. Venea de nicăieri şi din toate părţile! În mod ciudat, nu simţeam nici un fel de durere. Decât ură! Al dracului de multă ură! Şi groază... Mai ales groază...

Un acces brusc de tuse îl împiedică să-şi continue discursul. Îşi propti podul palmei în barbă, acoperindu-şi gura şi nările. Se zvârcoli o vreme sub tremurul spasmodic al espectoraţiei. Când ridică din nou privirea era congestionat la faţă.

– Apoi, aţi apărut voi. Tu şi ea! Am... am crezut că înebunesc de furie. Trăiam sentimentul tâmpit că... aţi conspirat împotriva mea. Că aţi pus la cale o farsă idioată...

Îşi aplecă fruntea spre piept şi rămase aşa un timp, incapabil să mai rostească vreo vorbă. Glasul celui care rupse în cele din urmă tăcerea purta amprenta făţişă a compasiunii.

– O farsă pe care ai refuzat cu obstinaţie să o judeci, Mircea! Pe care nu ai vrut cu nici un chip să o înlături ca pe o cortină pentru a putea vedea mai apoi în spatele ei adevărul... Acel adevăr care te-ar fi scutit, în tot acest răstimp de trei luni câte au trecut de atunci, de supliciul autoizolării. În sfârşit, o farsă în care nici eu, nici Laura nu

jucasem nici măcar vreun rol, cât de mic. Pentru că nu noi o pusesem la cale, aşa cum zici, ci nenorocitul ăla de destin care-ţi mai jucase şi în trecut feste cretine...

Îşi ridică braţul şi îşi petrecu degetele răsfirate în evantai prin părul cu reflexe de abanos. Un oftat prelung răzbătu printre buzele-i sumese într-un soi de grimasă a neputinţei în faţa a ceea ce însemna forţa uluitoare, de nestăvilit, a karmei căreia fiecare dintre ei era silit să i se supună. Mai devreme sau mai târziu!

– Iartă-mă, prietene! Dacă ţi-aş fi mărturisit înaintea spectacolului, acolo, în liniştea biroului tău, că cea pe care o cauţi e la o azvârlitură de băţ distanţă de tine, nimic din ce mi-ai povestit acum nu s-ar fi întâmplat. Absolut nimic!

– Iar eu mi-aş fi recâştigat iubitul pierdut, dragul meu!

Cuvintele, rostite cu o sfâşietoare durere, izbiră violent timpanul invalidului, ale cărui trăsături se crispară într-un gest de supremă uluială. Irişii de un negru aprins rămaseră mult timp contractaţi, conservând în albul lichefiat al retinei chipul celei care vorbise.

CAPITOLUL 3

(Bucureşti, 16 noiembrie 2007,
Piaţa Romană)

Nu-i fusese nici pe departe greu să aleagă cea de-a doua ţintă. Erau patru în total. Patru mari şi late! Una zăcea deja la pământ, răpusă de un singur, dar extrem de precis, glonţ. Următoarea pe listă i se fâţâia, chiar în acel moment, pe sub nas. Habar n-avea ce-o aşteaptă. Da! Putea să facă pariu pe orice că nici prin cap nu-i trecea micuţului, care-şi înfuleca liniştit uriaşa şaormă cu usturoi, că următorul individ căruia îi va strânge mâna va fi emisarul morţii. Un emisar care nu se înşeală niciodată în privinţa inexorabilităţii veştii pe care o aduce.

* * *

Tocmai înfuleca ultimii centimetri de şaorma, când huiduma pe patru roţi, inscripţionată cu sigla RATB-ului, apăru de după colţ, trăncănind din toate încheieturile. Îi ura pe nenorociţii de la RATB. Habar n-avea de ce. Poate pentru că nu veneau niciodată la timp sau pentru că îţi închideau uşa în nas, taman în momentul în care erai cu un picior în aer, pregătit să urci în autobuzul după care alergaseşi ca smintitul trei sute de metri. Oricum, nu avea nici o importanţă dacă era vorba de un motiv sau altul. După cum, iarăşi, nu conta dacă exista barem vreun motiv anume sau pur şi simplu îi ura instinctual.

Încă se mai gândea la asta în momentul în care realiză că era ceva în neregulă. Fără să stea câtuşi de puţin pe gânduri, micuţul ţâşni în faţa maşinii şi ridică braţul autoritar.

În scrâşnet infernal de roţi, autobuzul opri câteva secunde mai târziu la câteva palme de nasul copoiului.

– Ai înnebunit, omule?, se stropşi la Gargamel namila burduhănoasă de pe scaunul şoferului. Ţi s-a urât cu viaţa sau ce?

Gargamel termină de mestecat, mutându-şi demonstrativ dintr-un colţ de obraz în altul, ultimul dumicat cu iz de usturoi. Îşi potrivi imperturbabil nodul cravetei şi, după ce lansă în eter un râgâit de zile mari, îşi fixă interlocutorul cu o privire de plod care tocmai a descoperit utilitatea suzetei.

– Iertaţi-mă, domnule şofer, dar n-am auzit ce aţi spus. Eram, aşaa, ştiţi?, cum să vă spun io,... Gânditor...

Luat ca din oală, flăcăul cu colac în mână rămase ca la dentist cu incisivii la vedere.

– Da, susură aproape feciorelnic micuţul gabor de Ferentari. Eram, cum vă spuneam, absorbit de un gând mistuitor. Mă întrebam, adică, ce s-ar putea întâmpla dacă, să spunem, aţi vrea de pildă să viraţi la stânga şi, exact în momentul în care aţi face acest lucru, un nebun dă şofer care intră în intersecţie nu-şi dă seama de manevra dumneavostră şi zbang! vă trage un pupat vârtos în cur... În curul maşinii dumneavostră, vreau să spun, continuă repede observând cum gura RATB-istului se deschide a uimire din ce în ce mai mult ameninţând să lase fără oxigen întregul mapamond.

– Ce... ce dracu, tot spu... spuneţi acolo?, trece de la stilul smuls la cel îmbrăţişat stăpânul volanului de autobuz.

– Spun, schimbă brusc tonul şi Gargamel, că, mai devreme, când ai luat curba, ai uitat să semnalizezi, ăăh..., *omule*! ştii, să împingi de chestia aia micuţă dă plastic dă lângă volan... Aia, bă, ca o manetă aşa, care face să se aprindă beculeţu galben dă la maşină, dă sub far, şi care

face bing, bing, când dai tu dă volan în stânga... Înţelegi acu'?

Fălcile celui interpelat se închid şi se deschid de câteva ori apatic. Între două guri de aer, nici un cuvânt nu reuşeşte, însă, să se strecoare printre buzele groase. În cele din urmă, manevra de resuscitare a glasului îi reuşeşte, iar uriaşul scoate în sfârşit câteva sunete inteligibile.

– Bine, nene, şi... pentru atâta lucru opreşti o maşină cu călători? Am zeci de pasagageri în spate şi ţie îţi arde de... de semnalizare? Ce dracu, dom'ne?, izbucneşte dintr-o dată enervat. De 10 ani de când sunt pe autobuz n-am auzit de aşa ceva, Doamne Maica Domnului! mai adaugă, făcându-şi cu un gest larg semnul crucii.

Gargamel nu se lasă nicidecum înduioşat de apelul la credinţă al şoferului şi continuă, de data asta, pe un ton tăios să-l execute din un'şpe metri.

– Eh, uite că auzi acu'! Ia fă bine şi dă-mi actele maşinii. Hai, permisul şi talonul! Mai repede, bă, n-auzi? Că nu vreau să m-apuce sfârşitu' lumii acilea cu tine! Ce mama dreacului! îşi încheie apoteotic tirada.

Atrase de zarva stârnită pe nepusă masă de purtătorul de uniformă bleumarin, câteva capete se iţesc curioase dindărătul geamurilor autobuzului. Mai mulţi călători se prind că ceva e cu dosul în sus şi încep să vocifereze, luându-i apărarea şoferului. Se fac auzite chiar remarci răutăciose, ba şi vreo două, trei înjurături neaoşe la adresa unui „Garcea căcăcios" şi „incompetent".

Lui Gargamel nu-i trebuie mai mult ca să-i sară muştarul. Cu braţele proptite zdravăn în şolduri îşi revarsă mânia pe primul ins care-i apare dinaintea ochilor.

– Bă..., urangutan belit! Tu ce te bagi, bă? Ia să-ţi văd, bă, buletinu'... şi, tu, cârnat expirat! Tu, ăla urâtu' de colo... Hai, scoate şi tu actu' să-l vadă şi *moa*...

„Urangutanul" nu se lasă cu una cu două.

– Bă, poliţaiule, ia vezi, bă, cum vorbeşti că..

– Că ce, bă?, i-o retează Gargamel. Te pomeneşti c-oi fi rudă cu Arcul dă Triumf şi io nu ştiu..., îl ia în tărbacă, străbătând agale cei câţiva paşi care-l despărt de uşa glisantă a autobuzului. Se caţără încet pe scară de parcă ar călca pe ouă şi îşi vâră capul în interiorul maşinii.

– Aşaa, îşi frecă mâinile mulţumit micuţul în uniformă. Ia să vedem noi acu' cine, care, cum, ce fel de... mai adaugă, pornind agale spre spatele maşinii.

* * *

Zvonul despre şirul pestriţ de indivizi, lăbărţat până aproape de buza străzii, îi dădea frisoane pe şira spinării comisarului şef Neagoe. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că se putuse întâmpla aşa ceva tocmai pe tarlaua lui. Şi totuşi, chiar aşa stăteau lucrurile: mai bine de 30 de oameni fuseseră pur şi simplu coborâţi dintr-un autobuz al RATB-ului şi aduşi, câte saşe-şapte o dată, cu transporterul poliţiei la secţie. Totul pentru că, fie nu aveau actele în regulă, fie, aşa cum stătea scris în fişa redactată de Gargamel însuşi, „au adus injurii unui organ în exerciţiul funcţiunii".

Iniţial izbucnise în râs imediat ce adjunctul lui, Radar, se pusese pe istorisit despre ultima dintre boroboaţele micuţului cu chipiu de copoi post-decembrist.

– Închipuie-ţi, şefule, că nebunu' nu s-a mulţumit doar să oprească din drum autobuzu', dar i-a şi cărat pă ăştia la secţie. În frunte, bineînţeles, cu şoferu' în persoană. Pă ăsta din urmă l-a luat primu' în şuturi. „Stai acilea jos, bă pătrunjel, până îţi face mandea procesu' verbal dă contravenţie!" Aşa i-a spus chiar sub ochii mei, iar ăla săracu' tăcea mâlc şi aproape că nu mai respira. Se uita doar ca tălâmbu' la Gargamel şi dădea din cap că da, indiferent ce-l întreba nebunu'... Cred că tremurau şi izmenele pă el,

şefule, aşa dă speriat era, îşi încheiase tirada, gâfâind ca după câteva ture zdravene de stadion, Urecheatul.

Acum, după ce ultima repriză de râs se încheiase, comisarul şef începuse să se întrebe la modul cât se poate de serios ce anume avea să se petreacă în momentul în care noua ispravă marca Gargamel avea să ajungă la urechile mai marilor peste găborimea Capitalei. Ceva îi spunea că, de data asta, micuţul nu va mai fi doar mutat disciplinar, aşa cum se întâmplase cu mai puţin de o săptămână în urmă când călcase pe bec. Că acelaşi lucru îl credea şi Radar şi că micuţului i se pregătea o papară pe cinste, poliţistul cu urechi clăpăuge i-o confirmă aproape imediat.

– Da data asta, a făcut-o lată, boss...

– Pe dracu lată, bolborosi înciudat comisarul. Vrei să spui că tărăşenia asta cu autobuzul e mai oablă decât faza cu gagica care făcea „aah, aah! Mai vreau, mai vreau!" pe volanul maşinii lui Gargamel?

Bărbaţii izbucniră la unison în hohote de râs. Crâmpeie din ce se întâmplase cu doar câteva zile în urmă – chestie care-l obligase pe „jumătate de poliţist", cum mai era alintat micuţul Gargamel, să părăsească disciplinar echipa de criminalişti din Poliţia Capitalei şi să se mute, pentru moment, înapoi în teren, printre agenţii secţiei 24 – dădură buzna în minţile celor doi...

* * *

Acele ceasornicului imens fixat pe peretele biroului din Poliţia Capitalei indicau ora 2 şi 14 minute dimineaţa când staţia portabilă începu să cârâie. Trezit din somn, Radar înşfăcă obiectul greu de metal şi se pregăti să intercepteze mesajul transmis dracu ştie din ce capăt al oraşului de vreun confrate aflat, fără doar şi poate, într-o misiune importantă. Sunetele neinteligibile care răzbăteau din receptorul staţiei îl puseră la început pe gânduri. Fu cât pe ce să

apese butonul de emisie din lateral şi să-i ceară interlocutorului nevăzut să repete ceea ce părea a fi un crâmpei dintr-o comunicare bruiată de cine ştie ce interferenţe, în momentul în care realiză că sursa acelor sunete era de o cu totul şi cu totul altă natură. Una care îl făcu să scape aproape, de uluială, staţia din mână.

– Da, micuţul meu tăuraş... Aşa!... Aşaaa!... ăăăh!... ăăăh!... Trage-mi-o! Hai, trage-mi-o odată...

Glăsciorul cristalin, fără îndoială al unei gagici aflată în plic proces de procreare, era pe alocuri întrerupt de mormăielile nedefinite ale unui bărbat, din câte se putea bănui, al dracu de hotărât să... penetreze problema.

Trezit de-a binelea, Radar îşi puse mâinile în cap. Cum degetele uneia dintre înaintaşe continuau să fie zdravăn încleştate pe staţie, nu-i de mirare că dovleacul gaborului se alese, în doi timpi şi trei mişcări, cu o mândreţe de cucui cât toate zilele. Nici urletul scăpat, aproape concomitent, din gâtlejul poliţaiului cu urechi clăpăuge nu avea de ce să surprindă pe oareşcine, aflat bunăoară prin preajmă.

– Paştele şi dumnezeii..., îşi începu, cu civic simţ de răspundere, Radar repertoriul de sudălmi. Nu apucă să termine, însă, bine că ciripitul vesel al gagicii se făcu din nou auzit. De data asta, printre gemete şi oftaturi unul mai explicit decât altul, fu pronunţat şi un nume. Unul în legătură cu care nu exista nici urmă de dubiu că aparţinea trăgătorului. şi de data asta, ca împinse de un resort, braţele celui de-al doilea om în Departamentul Omoruri din Poliţia Capitalei se ridicară spre cer pentru a i se prăvăli mai apoi, într-un gest grăitor de supremă deznădejde, peste ţeastă. Un nou urlet îl secondă pe primul, semn că staţia dintre falange mai punctase o dată.

Cu două cucuie şi un început de criză de apoplexie la activ, Urecheatul începu febril să se scotocească prin buzunare. Găsi repede ce căuta şi, după ce apăsă febril câteva

taste, duse telefonul mobil la ureche. Îl ţinu o vreme lipit de lobul ascultătoarei, apoi vârî din nou ecranul aparatului sub ochi. Apăsă tasta verde şi iar ascultă, bolborosind în neştire o rugă către ăl de Sus:

– Dă, Doamne, să răspundă!... Dă, Doamne, să răspundă!... Da', răspunde odată, fir-ai al dracu dă nebun!, îşi pierdu în cele din urmă răbdarea, slobozind în eter un urlet care ar fi trezit-o până şi pe soacră-sa din morţii. Chestie care ar fi deteriorat, fără îndoială, din nou relaţia bună pe care o avea cu sfinţii de când dăduse răposata mai sus amintită colţul. Gargameleeeee! Băă, nenorocitule, bă! Te fac ăştia, bă, de comandăă...

Mai bine de zece minute se încăpăţână Radar să-şi sune confratele de breaslă, pe care-l intuia ciupit de fund de vârful săgeţii lui Cupidon.

Când insistenţa lui dădu în sfârşit roade iar gaborul cu nume de personaj de benzi desenate catadicsi să-şi înfigă degetul în tasta inscripţionată cu „yes" şi să răspundă apelului, vocea gâfâită a pritenului său îi invadă timpanul.

– Ce dracu', bă Urecheatule, a dat strechea în tine de tot suni ca apucatu'?... Aveam şi io o treabă ca omu' şi eram coborât din maşină şiii...

– Aveai pă dracu' să te ia dă smintit! Asta aveai! Te-a auzit toată capitala, bă boule când ţi-o trăgeai, fi-ţi-ar căpăţâna a dracului de izmenar tâmpit... Vezi, bă, handicapatule, mai adaugă ceva mai împăciuitor, că ai staţia deschisă, bou' bălţii ce eşti!...

Urmă o tăcere deplină, semn că micuţul îi verificase deja spusele, iar acum încerca să găsească o cât de mică şansă de a drege busuiocul.

– Rahat!, se auzi în cele din urmă, rostit cu năduf, în receptor.

– Aici ai nimerit-o, ţinu să-l asigure, da data asta pe un ton părintesc, Radar. Ăăh..., uite care-i treaba fraiere!, mai

adaugă, scărpinându-se contemplativ în ceafă. Scapă dracu' de boarfă şi ia-ţi valea repejor încoa' înainte să înceapă balu', că nici Sulea Spătaru' nu te mai scapă dacă...

Nu apucă bine să termine de rostit întreaga frază că telefonul fix de pe birou începu să zbârnâie coleric. Urecheatul îl privi cu coada ochiului. Era gata să parieze că nu va mai apuca să afle sfârşitul visului cu gagica mişto din care îl trezise, ceva mai devreme, cârâitoarea de staţie a lui Gargamel.

Înainte de a întinde a lehamite mâna spre receptorul telefonului de serviciu, îi mai aruncă morocănos, printre dinţi, interlocutorului său de până atunci:

– Ştii ceva, gagiule? Io cred că mai bine te duci şi te culci. Da! Aşa să faci! Şi încearcă să visezi că nimic din ceea ce tocmai se întâmplă nu e pe bune...

Închise clapeta mobilului cu o mişcare scurtă a încheieturii, oftă din toţi rărunchi şi ridică, în cele din urmă, receptorul din furcă.

* * *

Neagoe îşi şterse cu dosul palmei lacrimile care-i şiroiau în neştire pe obraz. Nu mai râsese de mult în halul ăsta. Se uită, cu ochii mijiţi, la Radar şi, deşi cunoştea de-a fir a păr toată povestea, îl încurajă să continue.

– Aşa, şi? Zi mai departe...

– Păi, cam asta a fost tot! A trebuit să înghit toată muştruluiala, care nu se mai termina, a lui Stroilă! Tuna şi fulgera! Că să i-l aduc pe nebun plocon, la prima oră a dimineţii! Că dacă nu va avea un ochi vânăt şi puţa legată cu sârmă ghimpată când o să-i apară înaintea ochilor, mă face pe mine jumări şi mă trimite să tai bilete în parcare la Intercontinental... Mă rog, tot tacâmul. Doar îl ştii pe Barosan cum face când îl apucă istericalele...

Neagoe dădu din cap în semn de aprobare şi îi flutură mâinile, într-un gest care se vroia de nerăbdare, pe sub nas.

– Şi Gargamel? Şi-a pus paie în cap?

Clăpăugul ridică râzând din umeri.

– Aş! Da' de unde! A venit cu noaptea în cap, ferchezuit ca o fată mare şi cu o moacă de îngeraş la purtător, a bătut la uşa chestorului şi i-a povestit, cu lux de amănunte, de mai avea ăla puţin şi dădea în primire de atâta râs, cum a luat-o el pe curvă dă pă stradă, cum a urcat-o mai apoi în Loganul Poliţiei şi a „parcat-o" cu cracii desfăcuţi pe volan. „Acu' zi şi mata', şăfu, îl întreba din când în când, pă Stroilă, uitându-i-se nevinovat în ochi. Ce vină am eu că proasta satului în loc să fie atentă să nu piardă tempou', dădea ca o curcă beată din cur şi din lăboanţele inferioare aferente şi urla ca Maria Tereza spre o sută şi ceva dă centimetri? Că d-aia s-a şi întâmplat, şăfu', pocinogu' cu staţia, să mor io! Că d-atâta hâţa, hâţa i s-a dus dracu mai acana picioru şi a nimerit taman în staţia mea... Care staţie, ingrata naibii, în loc să fie cuminte şi să tacă mâlc, s-a pus pe guiţat de l-a sculat pă ăsta din somn", i-a turuit ca o morişcă Garga, arătându-mă pe mine cu degetu'...

Ţârâitul strident al unei sonerii de mobil îi întrerupse tirada. Îşi duse mâna la şold spre teaca de piele în care ţinea telefonul şi, după ce-l scoase, şi-l vârî sub nas. Studie câteva fracţiuni de secundă ecranul şi îl fixă, în cele din urmă, zâmbind pe Neagoe.

– Vorbeşti de lup şi...

– Şi Gargamel la telefon! îl completează, la fel de amuzat, comisarul şef. Îşi duse, dintr-o dată serios, degetul arătător la buze, încruntând totodată din sprâncene. Nu vreau să aud un sunet, Radare! 'Nţeles? Gata! Fără chicoteli sau maimuţăreli că te închid o săptămână în cameră cu sconcsu' dă Şoarece... Hai, dă telefonu' încoace să-i arăt io lu'

Gargamel ce înseamnă să te joci cu focu'!, întinse autoritar braţul spre mâna gaborului încleştată pe negrul mat al mobilului.

Radar se strâmbă la auzul pedepsei care-l pândea şi, gândindu-se încă la şosetele scorţoase, cu care făcuse cândva cunoştinţă, ale colegului său din departament, îi predă cu o mutră acră aparatul.

Odată cu primele cuvinte rostite plesnit în receptor de Neagoe, Radar nu-şi putu totuşi reprima o jumătate de zâmbet. Gargamel avea să o încaseze zdravăn, ce-i drept, dar, era sigur de asta, va mai continua încă, ani buni, să facă umbră în biroul comisarului şef al Serviciului Criminalistică din Poliţia Capitalei! Ştia şi de ce şi cum! Pentru că era un nebun incorigibil de simpatic şi pentru că nu putea primi o altă sancţiune decât mutarea disciplinară... înapoi, la Omoruri.

* * *

Ancheta oficială în cazul asasinatului care pusese capăt vieţii lui Bruckner bătea pasul pe loc de aproape două săptămâni. Nu se ştia mai nimic despre contextul de împrejurări în care fusese produsă crima. Exceptând, evident, puţinul cât putuse fi intuit din speculaţiile, cu privire la modul de operare al asasinului, lansate de către Radar. De fapt, de către mine! Pentru că eu îi deschisesem ochii Urecheatului, oferindu-i pe tapet varianta credibilă a modului în care fusese executat chirurgul. Nici propriile investigaţii, pe care le demarasem încă de a doua zi după ce trupul neînsufleţit al esteticianului poposise pe masa de la morgă a lui moş Costache, nu ajungeau prea departe. E drept că, spre deosebire de gabori, eu cel puţin aveam un fir. Mai mult chiar, o ţintă! Mă rog, nu chiar ţintă, de vreme ce nimic până acum nu mă putea asigura că blonda cu craci până în gât şi ţâţe de iepuraş dintr-o revistă pentru

masculi, avea un motiv, cât de mic, pentru a-l trimite pe lumea cealaltă pe Bruckner. Şi totuşi – eram gata să bag mâna în foc pentru asta – criminalul intrase în biroul chirurgului nicicum altfel decât pe uşă.

Studiasem cu foarte multă atenţie fiecare detaliu, hai să-i spun, „anatomic" al încăperii în care fusese găsit, prăbuşit lângă buza vitrinei, corpul chirurgului. Nu exista nici o altă ieşire. I-ar fi fost imposibil până şi unei muşte să se strecoare acolo neobservată. Ei bine, toată tărăşenia asta împingea lucrurile spre o deducţie oarecum logică: asasinul intrase pe uşă. Am spus intrase! Atât! Nu şi ieşise! Pentru că, dacă ar fi făcut acest lucru, ar fi dat nas în nas cu subsemnatul.

Ok! Cel puţin până în acest punct puteam fi de acord cu ideea că neuronii mei sunt absolut în regulă şi că perspectiva unei cămăşi de forţă şi a unui pat de Spitalul 9 era, în ceea ce mă privea, încă mult prea îndepărtată.

Stabilisem, aşadar, în ce fel intrase în biroul lui Bruckner ucigaşul. Dădusem în mod evident, răspuns şi la întrebarea când: fără doar şi poate, înainte ca eu să bat la uşa cabinetului şi să rămân cu felinarele blocate pe modulul „căscat" în decolteul asistentei. Buun! Până aici totul era ţâţă de mâţă. Adică, vreau să spun, se pupau mişto de tot cam toate! De aici încolo, însă, treaba se făcea cam naşparlie. De ce? Simplu! În primul rând pentru că arma care se descărcase exact în fruntea esteticianului dispăruse fără urmă. Chiar sub nasul meu! Şi al posesoarei de picioroange irezistibile. Cum, din cunoştinţele mele, nu mai existase atunci nici un alt olfactiv prin preajmă, logica elementară dicta următorul fapt: ori eu ciordisem puşcociul aducător de moarte, ori duduia cu şuviţe blonde. Până aici aţi înţeles, nu? Păi bine, bă, băieţi, dacă tot aţi înţeles, atunci ar trebui să vă fie cât se poate de limpede că nu eu fusesem autorul furtului de care vă vorbesc. Cine mai rămânea,

aşadar? Bingoo! Gagicaaa! Bravo, staţi jos! Aţi trecut clasa! *Oki doki*, cum spun colegii mei de la „Timpul", aceeaşi care, atunci când îi întreb care-i şpilu' şi cu ce se mănâncă *oki doki*-ul ăsta, ridică din umeri şi îmi mărturisesc, oarecum candid, că habar n-au, dar că-i funny şi că, oricum, sună bine! *Doki*, ne-*doki*, ideea e că dacă mânuţele lu' mandea stătuseră cuminţele în poală şi nu se îndeletniciseră cu o asemenea mărşăvie, atunci e cât se poate de clar că nu acelaşi lucru se putea spune despre superioarele blondinei.

Eh, şi acum vine marea provocare. Dacă tipesa, aşa cum rezultă din tot terciul meu cu iz de demonstraţie de până acum, era cea care montase arma în lemnul interior al vitrinei, atunci cum mama dracului reuşise să o scoată de acolo înainte ca eu să apuc să intru şi să-l văd pe Bruckner cu scăfârlia făcută ciur? Eh, acu' să v-aud!

Mda, îmi închipuiam eu că habar n-aveţi şi că mă veţi lăsa tot pe mine să descâlcesc firele. Mă rog! Nici eu nu sunt mai breaz, dar măcar fac ceva în sensul ăsta. Adică, aşa cum fac de mai bine de zece zile, mă mulţumesc să o urmăresc pas cu pas pe fosta asistentă a lui Bruckner. O asistentă a cărei siluetă, aşa cum mi se arată chiar în momentul acesta când mi se fâţâie pe sub nas, trebuie să recunosc, făcând ceva risipă de sinceritate, că ar provoca o erecţie de neam prost până şi unui fir de pătrunjel pripăşit într-o oală cu ciorbă.

Tipesa tocmai iese din magazinul de haine de fiţe între pereţii căruia s-a încrâncenat să petreacă mai bine de o oră. În mâna stângă ţine o sacoşă dolofană, prădă consistentă de război. Ţup, ţup! Ţop, ţop! O ia la vale pe Magheru cu subsemnatul, evident, pe urmele ei.

Nu-mi trebuie cine ştie ce spirit detectivist să-mi dau seama că se îndreaptă spre *maison*-ul ei modest din Romană în care, după cum bănuiesc, ar încăpea cu uşurinţă

întreaga flotă dispărută a lui Băse. Oftez uşurat la gândul că, astăzi cel puţin, am scăpat şi că nu mai are de gând să mă care şi prin alte prăvălii, invoc la repezeală câţiva sfinţi pe care-i rog să o ţină toată noaptea în casă – nu de alta, dar mi-e un somn de mor şi de abia aştept să mă bag la naftalină – şi continui să fac slalom printre stâlpii de telegraf în încercarea de a mă face invizibil pentru ochii de scorpie ai gagicii.

Ajunge, la capătul a zece minute de bocănit pe tocuri într-un asemenea hal de zici că o întreagă fanfară militară s-a pus pe cântat sub tălpile ei, în dreptul unui gard cochet şi înalt de mai bine de doi metri. Ridică una dintre aripioare – cea liberă – şi, după ce se scotoceşte prin geantă, din câte constat ceva mai târziu în căutarea legăturii de chei, descuie poarta şi spune „pa!" asistenţei îndărătul şirului uniform de cărămizi.

Sunt gata să fac stânga împrejur şi să mă cărăbănesc, la rândul meu, *at home* când mă simt dintr-o dată trosnit în moalele capului. Mă frec la ochi, ca unu' care tocmai a văzut o balenă făcându-i declaraţii fierbinţi de dragoste unui hipopotam convertit la catolicism şi, după ce mă zgâiesc încă o dată la vedenia blondă de pe celălalt trotuar, îmi spun că a venit timpul să consult un oftalmolog.

* * *

A doua zi dimineaţă m-am întâlnit la un pahar de vorbă şi o bardacă pântecoasă, plină ochi cu cafea, cu nimeni altul decât Radar. Dacă în ceea ce mă privea exista un motiv întemeiat pentru ca această întâlnire să aibă loc – urma să-i povestesc de-a fir a păr ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă şi să-i cer ajutorul – Urecheatul era nerăbdător zor nevoie mare să-mi povestească ultima ispravă, marca Gargamel. Aş minţi dacă aş spune că nu l-am ascultat cu deosebită plăcere. Avea, oameni buni, flăcăul ăsta

un stil de a povesti de-a dreptul captivant, care îți descreța fruntea indiferent cât de cătrănit sau de pătruns de probleme existențiale erai. Într-un fel, verva gaborului cu urechi clăpăuge îmi amintea de stilul inconfundabil de a fi al Motanului. De pitorescul limbajului pe care-l folosea de fiecare dată când se punea pe istorisit. Într-un fel doar, pentru că răposatul poliţai cu nume de pisică nu putea fi sub nici o formă egalat sau imitat măcar de către cineva.

L-am ascultat, aşadar, pe Radar ciripind vesel despre finalul cu iz de „cascadorii râsului" al tărăşeniei cu un autobuz, plin de pasageri, tras pe dreapta dintr-un hatâr pişicher de copoi pus pe şotii. Când ultimele amănunte picante ale întâmplării care în mai puţin de 24 de ore făcuse deja înconjurul Capitalei s-au epuizat, a venit rândul meu să-i spun ce aveam pe sufleţel şi ce anume aşteptam de la el. M-a ascultat la rându-i cu atenţie, întrerupându-mă de câteva ori, pentru a se asigura că a înţeles exact cum stau lucrurile. În special la faza cu blonda care apăruse din senin, mai ceva ca în experimentul Philadelphia, la o sută de metri de locul în care dispăruse de doar câteva secunde, Radar ciuli urechile. Îmi aruncă o privire năucă, convins pesemne că îmi lipsesc ţigle de pe casă.

– Stai aşa că m-ai pierdut pe drum... Cum adicăă... ăăăh, ai văzut-o peste stradă când ea tocmai intrase în curte?, ţine să-mi demonstreze că a urmat cândva cursuri de logică elementară. Tace un timp, studiindu-mă pe sub sprâncene. Când deschide, în sfârşit, pliscul, în glas i se citeşte întregul sarcasm de care e în stare.

– Şi zici că n-ai dat nimic pe gât, ăh? Ia fă-te-ncoa şi suflă, că mie parcă-mi miroase a trăscău prin zonă...

Nu-l las să termine. Îl expediez, fără menajamente, între mergătorii lu' mă-sa şi mă ridic de la masă, ofticat că mă ia la mişto. Sunt chitit să spăl putina. Mă prinde de braţ şi mă interpelează cu o voce cât se poate de serioasă.

– Stai, frate, ce sari aşa de cur în sus? Ho, că n-am dat cu paru'. Am zis şi io aşa... Da', la urma urmei, mai adaugă cu jumătate de gură, recunoaşte şi tu că sună al dracu' de ciudat ceea ce-mi spui... Nu, fără mişto! Cum adică? Aia intră p-aci şi peste o secundă apare dincolo, la ţâşpe metri distanţă?... Dă-o-n măsa că prea sună a Star Treck...

– Îţi dau cuvântul meu de onoare că aşa s-au petrecut lucrurile, mă îmbunez eu, aşezându-mă înapoi la masă. Ce dracu, doar nu m-am ţăcănit? Am văzut-o cu ochii mei, Radare! Pă bune!

Continuă să mă privească fix un timp. În cele din urmă ridică din umeri, tăind de câteva ori aerul cu degetele răşchirate într-un gest care ar trebui să-i exprime întreaga nedumerire.

– Poate că doar semăna cu gagica! Ce, n-ai mai văzut cazuri în care x să seamăne cu y?... Sunt cu căruţa flăcăi şi fătuce care au sosii mai mult sau mai puţin reuşite, ce naiba?... Şi, pe urmă...

Îl întrerup din nou, atenţionându-l că „prea o dă de gard".

– Tu n-auzi, bă, miliţian prost, că era îmbrăcată la fel? Aceeaşi nădragi mulaţi, aceeaşi bluză albă... Până şi tocurile de la pantofi semănau, ce dracu?...

Renunţă la gesturile pretenţioase de boier care-i explică ţăranului tălâmb că extragerea, manuală sau mecanică, a produsului rezultat în urma procesului de lactaţie suferit de către o bovină se numeşte muls şi începe să se scarpine în ceafă.

– Mda, asta-i cam... cam ciudat, ce-i drept! mărturiseşte instensificând brusc frecvenţa scărpinăturilor îndărătul chipiului, pe care-l împinge uşurel pe frunte ca să facă loc mai bine celor cinci falange gheboşate. Mda, repetă ceva mai târziu molatec, aici ai dreptate. E... e....

Nu găseşte cuvântul şi, după câteva poticneli printre consoane bolborosite în barbă, ridică neajutorat privirea. E rândul meu să o fac pe deşteptul şi să dau din cap cu un aer superior. Nu prea am timp să mă bucur de momentul meu de mărire că faţa clăpăugului se luminează dintr-o dată de parcă tocmai ar fi alunecat, în locul lui Arhimede, pe săpun şi ar fi avut revelaţia aia cu apa şi corpul scufundat.

– Gata, bă, am găsit! Să mor io dacă n-am găsit, mă asigură, fluturându-mi degetele pe sub nas. E sor'sa, bă! Geamănă! Înţelegi?

Casc gura ca la dentist şi ochii ca la melc. Sunt cât pe ce să-mi înghit limba de la atâta uluială. Pfuui! Cum dracu de nu mi-a trecut până acum prin căpăţână? Sigur că da! O soră! Identică şi... la fel, vorba de duh a Motanului. Una geamănă, fraţilor! O tanti care a văzut lumina zilei din vina aceluiaşi spermatozoid băgăcios şi, de bună seamă, isteţ de vreme ce a găsit de unul singur drumul spre ţintă! Continui să mă uit cu ochii bulbucaţi de uimire la Radar şi îmi spun că neam de neamul lui de la maimuţă încoace nu va apuca o asemenea clipă de măreţie. I-o mărturisesc deschis, iar el îşi umflă pieptul ca un cocoş care a dat iama printre pastilele de Viagra ale stăpânului babalâc de nouăj'dă ani.

* * *

Tăcem! De minute bune! Acum, după ce explozia de euforie de după mega-descoperirea făcută s-a potolit, e timpul să ne punem puţină ordine în gânduri şi să găsim coada de care să apucăm pisica. Care va să zică, avem o armă prinsă zdravăn cu două cuie de tip urechelniţă în tablia interioară a unei vitrine. Mai avem un chirurg însetat care, pentru că i s-a pus pata să bea un păhărel de whisky, dă iama în rezerva personală de pileală din vitrina cu

pricina. Adăugăm la cele de mai sus un „pleosc!" sec al puşcociului care se descarcă imediat ce mâna esteticianului trage spre el sticloanţa, un ziarist care, aflat întâmplător prin preajmă, îşi bagă mai apoi nasul în ciorba poliţailor şi, graţie deşteptăciunii Urecheatului, mai avem, în sfârşit, în loc de unul, doi presupuşi asasini; una bucată gagică blondă şi copia ei trasă la indigo de către mama natură în persoană. Buuun! Tot ce ne mai rămâne de făcut pentru a ne auto-proclama ăi mai inteligenţi şi mai daţi în mă-sa de perspicace sticleţi ai planetei e să aflăm cum mama lu' proces verbal au procedat tipesele.

La capătul unei ore de zgândărit materia cenuşie în căutarea unui răspuns viabil – răstimp în care ne punem de acord în legătură cu câteva problemuţe de natură să facă oareş'ce lumină în cazul pe care ne spetim să-l rezolvăm – convenim asupra unui lucru. Începând cu prima oră a dimineţii, Radar avea să ia la puricat întreaga bază de date a Poliţiei Române pentru a afla tot ce se putea afla despre duduiţa pe care o cunoscusem în biroul lui Bruckner puţin înainte ca acestuia să-i crească aripioare de îngeraş şi să-şi ia zborul spre Rai.

* * *

Primul cântat al cocoşului îl găsi pe Gargamel îndărătul biroului pe care, mulţumită sforilor trase de către Neagoe, îl căpătase înapoi în cadrul Departamentului Omoruri din Poliţia Capitalei. Singura diferenţă între Gargamel de acum două săptămâni – când nu apucase încă să calce flagrant pe bec şi să stârnească pentru prima oară mânia chestorului Stroilă – şi cel de acum erau vreo două trese lipsă pe umăr şi, chestie care-l enerva cel mai tare pentru că era tot ce ura mai mult în meseria asta, maldărul, deloc de neglijat, de hârţoage din colţul mesei. Un mal-

dăr prin care, aşa cum sunau noile sale atribuţii de arhivar, trebuia să-şi bage nasul.

Oftă, vizibil obosit, de sfârşitul primei sale zile în postura de „cărturar" cum îl porecliseră colegii, imediat ce zvonul despre noua pedeapsă cu care se procopsise le gâdilase urechile. Se uită posomorât spre teancul de dosare şi îşi consultă ceasul de mână. Îşi arcui sprâncele într-un început de încruntătură şi cuantifică existenţa primului sfânt care-i veni, la nimereală, în minte. Era 4.45 dimineaţa şi el nu apucase să termine decât unul dintre zecile de dosare groase, care-l priveau tăcute cu ochii lor hepatici, de hârtie.

Se ridică anevoie de pe scaun, înşfăcă haina de pe spătar şi se îndreptă cu paşi şovăielnici spre uşă. Era vremea să se tireze acasă, unde-l aşteptau resturile reci din frigider ale peştelui prăjit în urmă cu 4 zile, duşul cu urme de rugină şi porţia de somn zdrahonic de până în preajma prânzului.

Înainte de a se prăbuşi, chiar în pragul uşii, pe podea şi de a-şi pierde pentru totdeauna cunoştinţa, mai apucă să simtă o dată în nări mirosul ciudat de parfum de damă, care-i izbise cu aroma lui puternică nările cu ore bune în urmă. Atunci când desigilase dosarul adus în jurul prânzului, printr-un curier trimis personal de către Neagoe.

Un dosar pe care primise sarcina să-l citească din scoarţă în scoarţă până la cântatul cocoşilor.

Şi pe care-l terminase nu cu multă vreme în urmă.

CAPITOLUL 4

(Bucureşti, 20 noiembrie 2007,
Piaţa Romană)

Moartea lui Gargamel stârnise o adevărată isterie în rândul poliţiştilor de pe întreg cuprinsul Capitalei. Aproape că nu exista sticlete – indiferent că lucra în stradă, printre borfaşii de rând, pe care avea misiunea să-i mai tragă din când în când de urechi, sau că ţipa ordine din spatele unui birou – care să nu deplângă dispariţia dintre cei vii a jumătăţii de gabor. Cel mai afectat dintre toţi părea, de departe, huiduma de Radar; omul care făcuse, de altfel, macabra descoperire.

Deşi trecuseră mai bine de 72 de ore de când îşi găsise prietenul, prăbuşit chiar în pragul uşii pe care stătea scris cu litere de o şchioapă „Arhivă", gaborului cu urechi clăpăuge îi vine încă, aşa cum tocmai îmi mărturiseşte, destul de greu să accepte că niciodată nu se va mai putea bucura să audă, pe culoarele clădirii, glasul piţigăiat al lui Gargamel.

– A crăpat de la supărare, frate, ascultă ce-ţi spune jupânu' că nu degeaba am făcut păr în nas de la câte pârţuri am mirosit prin meliţia română... De la supărare, m-auzi? Că l-au pus ăştia la naftalină şi l-au trimis să numere ploşniţele din dosare... Pentru un prăpădit de futai, rahaţii naibii!, îşi varsă amarul printre icnete repezite între două mişcări de ridicat nădragii cu vipuşcă şi câteva flegme de rigoare expediate, demonstrativ, spre uşa dincolo de care începe biroul chestorului Stroilă.

Tac! Nu pentru că nu aş fi de acord cu ceea ce spune – la urma urmei are dreptate, chiar dacă doar pe un picior de vreme ce, după ultima trăznaie pe care-şi pusese semnătura, michiduţă poliţist nu avea cum să scape basma curată, decizia de retrogradare fiind o reacţie firească faţă de un act de indisciplină – ci pentru că, spre deosebire de Radar deţineam, eram sigur de asta!, o informaţie de ultimă oră. Una mărturisită, între două sughiţuri de veteran al şpriţului, de moş Costache, de la morgă.

* * *

Îl invitasem încă de ieri la una mică, invocând pretextul tâmpit al insului care a căzut, evident, din prea multa vină a unei făpturi angelice, în butoiul cu melancolie şi nu reuşeşte neam să numere câte doage are. Butoiul, nu făptura!

Sensibilizat vizibil până în fundul izmenelor lui de criminalist de suferinţa exprimată făţiş de către un semen cu călcâie aprinse după o fustiţă cât viziunea guvernanţilor asupra unei soluţii de ieşire din criză, purtătorul de moaţe argintii (am uitat să vă spun că moşu' îl copiază pe Einstein în ceea ce priveşte forma podoabei capilare) şi-a suflat mai întâi nasul, a luat o moacă de paraşutist pus faţă în faţă cu problema încălzirii globale, şi a catadicsit într-un final să dea curs invitaţiei.

– Bine, bă, mucea! Hai că merg!, mi-a aruncat cu juma' de gură, în timp ce ochii, brusc însufleţiţi de perspectiva butelcii pântecoase de vin care-l aştepta îndărătul tejghelei jegoase de cârciumă, au prins a se mişca în toate direcţiile gata, gata să-i iasă din scăfârlie.

Mi-am stăpânit cu greu rânjetul de satisfacţie – puţini se puteau lăuda cu perfomanţa de a-l scoate pe moş Costache la o cinzeacă şi asta pentru că tipul era al dracu' de

taciturn şi de secretos – şi, înainte ca responsabilul cu ciopârţirea morţilor să apuce să o dea cotită, l-am şi înşfăcat de braţ împingându-l uşurel spre ieşire. Odată ajuns la crâşmă, nu avea să-mi fie deloc greu să-l bag sub masă şi să-l trag de limbă. Nu neaparat în ordinea asta!

Acu', hai să vă spun o cioacă, gagiilor, ca să înţelegeţi de unde şi până unde povestea cu trasul de limbă! De când şi-a dat jos brăcinarii Adam, iar Eva a luat pe proprie răspundere problema în mână, a existat o luptă accerbă între jurnaliştii diverselor publicaţii pentru informaţie! Începeţi să vă prindeţi oleacă, nu-i aşa? In-for-ma-ţi-e! Ştiţi voi, chestia aia care vinde o fiţuică la colţ de stradă ca salamul cu soia pe vremea lui nea Nicu!

Ei bine, frăţiorii mei, chestiunea cu pricina poate fi procurată în ţâşpe mii de feluri, cel mai uzual fiind statul în cur pe scaun şi băgatul nasului în domnu' net, responsabil cu pierderea nopţilor în faţa calculatorului de către auguştii dumneavoastră plozi! La polul opus, cea mai deşteaptă mutare pe care o poate face un ziarist de investigaţii pentru a face rost de niscaiva informaţie fierbinte e să se bage pe sub pielea celui care o deţine. Evident că, pentru asta, tre' să ai şi ceva nas să miroşi cam prin ce colţ de bibilică îşi face veacul Doamna ştire. Ori moş Costache, autopsierul, era fără doar şi poate unul dintre deţinătorii informaţiei brute. Dacă nu cumva primul. Mâinile lui erau întâiele care disecau cadavrul, care cotrobăiau prin ceea ce fusese cândva un organism viu. Erau întâiele care pipăiau. După cum ochii lui aveau privilegiul de a fi cei dintâi care observau cel mai mic inconvenient în ceea ce însemna, în cazul mortului, cândva relaţionarea funcţiilor vitale.

În fine, faptul că pâinica şi cuţitul, din punctul ăsta de vedere, se aflau la Costache mă determinase să-l abordez. Asta pe de o parte. Pe de cealaltă, îmi doream să fiu primul

ziarist care aduce ceva nou în povestea poliţaiului care dăduse ortul popii. Acu' n-o să întind pelteaua prea mult! Vă mai spun doar că, deşi Gargamel îmi fusese un foarte apropiat prieten, fapt care mă obliga într-un fel să vreau să-i ştiu ţărâna uşoară, habar n-am de ce dar îmi doream al dracu' de mult ca moartea lui să nu fi fost una... accidentală.

Ei bine, oameni buni, chiar nu fusese! Cu alte cuvinte, michiduţă cu chipiu de gabor de Ferentari, îndesat pe căpăţână, nu spusese „pa!" lumii reale pentru că aşa voise miocardu' lui! Nţ! Nici pe departe, gagiilor! Plecase pe lumea ailaltă pentru că unu' cu pitici pe creier hotărâse, deocamdată doar fiul lui mă-sa şi tartorul dracilor ştiau de ce, că Gargamel trebuia să dea în primire! Nu oricum, ce-i drept, ci într-un mod cât se poate de ingenios! Otrăvit, adică! Acu', ăi mai cârcotaşi dintre voi vor spune, evident doar din spirit de contrazicere, că nu-ţi trebuie mai multă minte decât are vărul primar dinspre soacră al curcii vecinului pentru a otrăvi pe cineva! Mă rog, în alte circumstanţe, aveţi dreptate, nu zic nu, dar nu şi în cazul de faţă, în care asasinul procedase de-a dreptul genial.

Nu vă obosiţi neuronu' degeaba încercând să aflaţi cum! N-o să ghiciţi! Nici subsemnatul n-a reuşit s-o facă până nu l-a dumirit „măcelarul" cu zulufi albi de la morga Poliţiei Capitalei.

– A mă... mă... măzăăit câ... câeva fie dint-un doaar cu p... p... paf de antas, mu... muţea!, a aprins, împleticindu-se în cuvinte, moşul lumina în tărtăcuţa subsemnatului, după câteva înghiţituri zdravene de poşircă, care ar fi făcut-o să roşească de invidie până şi pe o cămilă, membră onorifică a Fundaţiei „Alungaţi monotonia/Şi-aruncaţi pe gât tăria!"

Am decriptat mesajul, nu fără a-mi pune serios bibilica la contribuţie şi a-i mulţumi Celui de Sus că moşul nu atinsese încă apogeul beţiei, situaţie în care mi-ar fi fost imposibil să mai înţeleg ceva din ceea ce se chinuia să rostească. Care va să zică, ucigaşul presărase otravă – praf de antrax, din spusele lui Costache – pe filele unuia dintre dosarele aflate în lucru pe masa lui Gargamel. Până aici era limpede! Mai puţin clar era cum ajunsese otrava în organismul gaborului, că, deşi făceam serioase eforturi de imaginaţie, nu mi-l puteam neam imagina înfulecând, tacticos, doar pentru a nu-şi dezamăgi asasinul, pagină după pagină. Tot ce îmi rămânea, aşadar, de făcut pentru a nu muri prost şi a-mi satisface totuşi curiozitatea, era să ascult în continuare ce mai avea de *parlit* veteranul de la morgă. Şi mai avea, Slavă domnului!

– C... c... când ţi... ţiteste, Ga... Gagam... m... mel pu... pune deş'tu p... pă 'imbă, mă... mă-nşeegi? şi-a continuat moşneagul *speach*-ul înecat în alcool, fixându-mă cu ochi din ce în ce mai sticloşi, semn că nu peste mult timp avea să piardă bătălia cu bardaca de vin.

Înţelegeam. Şi tocmai pentru că mă prinsesem care-i şpilu, simţeam cum un scutur de groază mi se strecoară cabotin şi mizer în întregul corp. Aveam de-a face cu un criminal al dracului de inteligent! Unul care nu se va lăsa prea uşor, sau poate deloc, prins în plasă de poliţişti. Care avea un mod de operare cu totul şi cu totul ieşit din comun. Diabolic, chiar! Aşa cum tot diabolic fusese şi planul celui care îşi pusese semnătura pe asasinatul din Calea Victoriei, de acum două săptămâni...

Odată cu ultimul *flash* de gând nerostit, am avut brusc revelaţia. Una de natură să-mi arate drumul cel bun. Drumul la capătul căruia, începeam să simt asta, mă aştepta satisfacţia de a sta faţă în faţă cu autorul celor două crime.

Pentru că, dacă sunt cu adevărat sigur de ceva în momentul ăsta, atunci acel ceva are legătură cu faptul că mâna care a montat arma în lemnul vitrinei lui Bruckner este una şi aceeaşi cu cea care a impregnat cu otravă dosarul citit de Gargamel, cu puţin timp înainte să moară.

* * *

Cred că au trecut minute bune de când gura căscată a lui Radar ameninţă să înghită întregul univers. Face eforturi vizibile să scoată un cât de mic sunet, dar corzile vocale refuză să-i facă safteaua. Se mulţumeşte să mă privească uluit de la înălţimea, peste medie, a centimetrilor săi.

– De unde mă-sa-n cur le scoţi nu ştiu!, reuşeşte în cele din urmă să articuleze. Îşi recapătă repede aplombul şi şutează sec din şase metri.

– E... e doar o supoziţie. N-ai nici cea mai mică dovadă că aşa stau lucrurile. Doar ce îţi bese ţie mintea. Oricum, mai punctează o dată, convins că cel puţin una dintre bujii nu îmi mai funcţionează la parametrii normali, ai ceva imaginaţie, nu glumă...

– Nu te pripi, miliţianule! Nu zic, ai dreptate când zici că e doar o simplă ipoteză... Dar dacă e adevărat ce zic eu, ăh? Ia gândeşte-te oleacă! Am împuşca doi iepuri dintr-un foc! Şi eu zic că nu-i puţin lucru... În plus, nu pierdem nimic dacă luăm în calcul şi varianta asta! La urma urmei, e o pistă în plus. Apropo, ai aflat ceva de gagică? Ultima oară stabilisem ca tu să fii ăla care încercă să afle ce hram poartă... Eu n-am acces la fişierele poliţiei, ridic din umeri, abătându-i atenţia de la ideea pe care tocmai i-o împărtăşisem şi în legătură cu care începeam şi eu să cred că e niţeluş cam fantezistă.

Se scarpină în ceafă, dus pe gânduri. Cu juma' de gură, mă pune în temă cu ce reuşise să afle după câteva ore de scormonit prin arhiva poliţiei.

– Nu-i mare lucru ce-am aflat! O cheamă Rebeca Madgearu, are 38 de ani şi e de profesie medic. A făcut facultatea aici, în Bucureşti. Habar n-am de ce nu mai profesează, dar ştiu că stă cu chirie în zona Alba Iulia. Pe Decebal la numărul 6, mai exact, într-un apartament cu trei camere. Din câte am auzit plăteşte o grămadă de marafeţi pă lună că-i zonă de baştani, se însufleţeşte brusc, privindu-mă în ochi cu aerul că tocmai a descoperit câţi elefanţi încap pe un balansoar. Cum nu îi dau satisfacţia de a cădea pe spate de la cât de perspicace e fiul lui mă-sa, continuă bosumflat.

– Mă-sa trăieşte, de ani buni, prin Spania! Cât despre tac-su, cred că doar Sfântu Petru şi cu Doamne-Doamne ştiu cine e, că din ce-am văzut io pe fişa ei, gagica e din flori... Cât despre soră geamănă, nici vorbă. E singurică cuc la părinţi. Mă rog, la părinte de vreme ce n-avem decât unu' pă ştatul dă plată...

Clatin la rândul meu din cap, nemulţumit. Chiar că are dreptate! N-avem nimic! Nici măcar un flintic de fir, cum au eroii de prin filme, cât de subţire de care să ne agăţăm ca să sărim pârleazul simplelor supoziţii şi să ne paraşutăm pe tarlaua concretului. Nici măcar identitatea flăcăului care a şutat la poarta lu' madam Madgearu nu mai pare a stârni interesul de vreme ce din unş'pele metri, sau ce dracu o fi executat el în aşternutul gagicii, n-a ieşit decât un singur plod!

Trântesc înciudat o înjurătură şi le ordon falangelor să caute, prin profunzimile vestonului, pachetul de ţigări. Îl găsesc nu fără oareşce efort, îl blestem să-i moară pisica neîmpărtăşită p-ăla care a conceput o haină cu atât de

multe buzunare şi, după ce pescuiesc „cuiul" de hârtie şi tutun din pachet, îmi aprind cu gesturi repezite papiroasa dătătoare de idei.

Trag cu sete câteva fumuri, bruftuluind cum îmi vine la gură fiecare neuron din cei care au nesăbuinţa să-mi iasă în cale. Radar mă imită, semn că şi mansarda lui are nevoie de un petec de mahoarcă.

Fumăm un timp în tăcere. El cu o moacă posacă, eu cu una de idiot. De om cu idei, adică. Uite, chiar acum îmi dă ghes una prin scăfârlie, da', nu ştiu zău dacă să v-o mai împărtăşesc sau nu. Cum de ce? Păi la câtă eficacitate au avut ideile mele măreţe de până acum nu-i de mirare dacă-mi veţi spune la un moment dat să cânt la altă masă. În fine, merg pe ideea că o parte dintre voi mai sunteţi încă, măcar de amorul artei, dispuşi să acceptaţi încă un lup mâncat de-o oaie, aşa că... ia îndreptaţi ascultătoarele încoace! Vă amintiţi că, mai acu ceva timp, subsemnatul a făcut-o niţeluş pe Agentul 007 şi a filat-o pe gagică câteva zile la rând? Ei bine, din ce au văzut ochii lu' *moa* de fiecare dată când a urmărit-o pe duduie, posesoarea de moaţe blonde şi de craci clasa întâi stă pe Magheru, chiar în blocul la parterul căruia se înşiruie privirii impunătoarele coloane de la Romană. Cel puţin, în blocul de care vă vorbesc a intrat de fiecare dată. Şi cum nu a ieşit prea mai devreme de acolo, e clar că a soilit într-una dintre garsonierele cât Casa Poporului din cele aliniate pe fiecare palier în parte. Or, din ce parleşte *musiu* Radar, tipesa locuieşte cu chirie în Alba Iulia, pe Decebal. Ăh, ce spuneţi? E că, de data asta, am nimerit-o? Păi cum, bă nene, să ai hogeac în Romană şi să stai cu chirie în Alba Iulia? Nţ! Nu se pupă! Acu', din două una; fie tipa şi-a tras titular şi stă în *home*-ul lui – situaţie în care Clăpăugul nu se înşeală iar Rebeca Madgearu chiar e chiriaşă, fie insul care vă vorbeşte nu a văzut

nicidecum dublu şi există, în loc de una, două urmaşe ale Evei. Care urmaşe seamănă izbitor una cu cealaltă! Şi care stau una în Romană, iar cealaltă în Piaţa Alba Iulia!

Arunc o ochire furişă spre gaborul cu urechi mari şi decid ca, cel puţin pentru moment, să nu-i dezvălui nimic din ceea ce îmi trece prin tărtăcuţă. Îmi spun totodată că e cazul să verific fuguţa dacă există – şi câtă – vreo fărâmă de adevăr în supoziţia scoasă din puţ de gândire.

* * *

Câteva ore mai târziu, la capătul pândei în micul intrând în care mă ascunsesem, la doi paşi de uşa unei garsoniere de pe Magheru, am văzut pentru prima oară adevăratul chip al fricii. Unul care mi-a ridicat la propriu părul în cap! Care m-a făcut să simt, în cel mai real mod cu putinţă, fiori de gheaţă străbătându-mi şira spinării.

Un chip care semăna ca două picături de apă cu un altul, atât de cunoscut mie! Şi atât de urât de către toţi cei care, pe vremuri, între pereţii unui restaurant din Romană, tremuraseră serios pentru viaţa Trubadurului.

Un chip pe care-l ştiam putrezit de mult între patru scânduri, la câţiva metri sub pământ. Acolo unde fusese expediat de suflul unei explozii devastatoare. Şi de unde nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată!

Chipul lui Capone!

* * *

Cei trei bărbaţi se privesc în tăcere, lăsând întrebarea să plutească, grea, în aerul încărcat de un fum gros de ţigară. Pe faţa fiecăruia dintre ei se poate citi limpede spectrul groazei. Una pe care nici unul nu se oboseşte să o ascundă. Pe care o percep, în mod ciudat, ca pe o eliberare de fantasma unui timp de a cărui copleşitoare prezenţă nu

reuşiseră niciodată să se lepede cu adevărat. Deşi încercaseră! Poate prea mult şi tendenţios pentru ca jocul lor de-a negarea să aibă şanse de reuşită.

– Nu, Mircea!, rupse în cele din urmă tăcerea ziaristul de la „Timpul". Nu m-am înşelat câtuşi de puţin. Sunt gata să jur pe toţi sfinţii din lumea asta că nemernicul care mi-a apărut în faţa ochilor, din pragul garsonierei, era nimeni altul decât Capone. În carne şi oase! Şi pregătit să se răzbune... Să ridice din nou braţul şi să ucidă! Aşa cum a făcut-o deja, sunt al dracu de sigur de asta, în cazul lui Bruckner şi al lui Gargamel. Dacă mă-nşel şi nu el se află în spatele celor două crime,... Ei bine!, se cheamă că sunt cel mai mare dobitoc al planetei...

Strivi, cu un gest repezit, mucul încă aprins al ţigării de muchia aurită a scrumierei. Când vorbi din nou, glasul cavernos şi uşor tremurat îi trăda întreaga tulburare de care se simţea cuprins.

– Am avut pur şi simplu bulan când am hotărât să o urmăresc pe Rebeca. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să am parte de cea mai tâmpită surpriză din viaţa mea.

Tăcu un timp, scotocindu-se prin buzunare în căutarea unei alte ţigări. Şi-o aprinse cu aceleaşi gesturi repezite. Expiră fumul cu putere pe nas, apoi continuă.

– Voiam doar să verific dacă teoria gemenelor era sau nu adevărată. Radar ştia, din informaţii oficiale, că tipa locuieşte cu chirie în Alba Iulia. Pe de altă parte, eu o văzusem, în cele trei zile cât o urmărisem, intrând de fiecare dată, pe seară, în blocul de pe Magheru. Logica elementară mă obliga să cred că acolo locuieşte. Sau, mă rog, că are un iubit pe care-l vizitează. Apoi a intervenit povestea cu... dublura. Indiferent ce spune Radar, sunt absolut sigur că imaginaţia nu mi-a jucat nici un fel de festă şi că

am văzut limpede o altă Rebeca peste drum de blocul în care cea pe care o urmăream tocmai intrase.

Ridică din umeri, privindu-i contrariat pe cei din jur.

– Ce puteam face altceva decât să intru la bănuieli? Nu ţi se-ntâmplă în fiecare zi, nu, să dai nas în nas cu două gagici care seamănă izbitor de mult una cu alta şi care, din ceea ce văzusem, păreau a nu se cunoaşte? Mai mult, nu ştiu de ce dar am avut senzaţia că tipa din stradă, copia Rebecăi, nu se afla întâmplător acolo şi că, de fapt, o urmărea...

Capul lui Mircea, până atunci căzut în piept într-un soi de letargie, se ridică brusc, semn că Trubadurul nu pierduse nici măcar un cuvânt din cele rostite până atunci de către prietenul său.

– Ce vrei să spui? Cum adică o urmărea? Pentru asta ar fi trebuit să aibă un motiv anume, nu crezi? Nu urmăreşti pe cineva doar ca să te afli în treabă...

– M-am gândit şi eu la asta dar, oricât mi-am stors creierii, nu am găsit încă un răspuns, îi replică Dan, privindu-l ţintă în ochi. Oricum, cred că acum nu mai are nici o importanţă dacă a avut sau nu un motiv. Şi nici pe noi n-ar trebui să ne mai intereseze. Din momentul în care a intrat în scenă Capone şi am aflat de relaţia lui cu blonda, cred că primordial e să ne concentrăm toată atenţia spre el. De fapt, avem un singur lucru de făcut! Să alertăm autorităţile şi să-i lăsăm pe oamenii legii să-şi facă treaba. Au toate argumentele din lume să-l umfle şi să-l arunce imediat în spatele gratiilor.

Se opri brusc observând luciul de oţel al irişilor negri aţintiţi asupra lui.

– Nu! Nu poţi face asta, Mircea! Nu poţi repeta gafa impardonabilă de acum trei luni! Nu ai voie să faci asta! Heei! Uită-te în ochii mei şi spune-mi că, da data asta, nu

ne mai jucăm de-a şoarecele şi pisica cu nenorocitul ăsta... Cu...

Glasul marţial al Trubadurului îi întrerupse, fără drept de apel, tirada.

– Ba chiar asta voi face! Şi nu vreau să aud nici un sunet din gura vreunuia dintre voi! E dreptul meu să vreau să-l pedepsesc pe nemernic! Al meu, m-auziţi? Al meeeu!

Ultimele cuvinte biciuiesc aerul ca vârful punitiv al unei cravaşe care impune respect şi supunere armăsarului nărăvaş. Trăsăturile Trubadurului se descompun, instantaneu, sub semnul furiei oarbe. Monturile pumnilor se strâng, spasmodic, în timp ce vene proeminente se iţesc trufaşe, pulsând în colţuri de frunte. Buzele încremenesc într-un rictus oribil.

Odată cu răcnetul de fiară dezlănţuită, slobozit din gâtlejul bolnavului, un tremur nefiresc îi pune stăpânire pe trup.

Un trup ridicat, preţ de câteva secunde, pe de-a-ntregul în capul oaselor. Prăbuşit, mai apoi, cu aceeaşi cadenţă uluitoare a mişcărilor febrile, la marginea scaunului cu rotile.

* * *

Primul lucru pe care-l auzi când îşi reveni în simţiri a fost glasul Laurei. Vorbea cu cineva din încăpere. Cineva pe care nu-l putea încă identifica.

Îşi umezi cu limba buzele pe care le simţea uscate şi imobile. Ochii, încă împăienjeniţi, prinseră a o căuta pe cea care articula cuvintele. O găsiră, foarte aproape, aşezată pe marginea patului. Capul îi era îndreptat undeva spre stânga, acolo unde, fără-ndoială, se afla interlocutorul, deocamdată nevăzut. Una din mâini, cea dreaptă, odihnea pe braţul lui. La început nu pricepu. Apoi, odată cu

conştientizarea faptului că atingerea fină a degetelor de femeie, nu era percepută de către simţuri, gândul începu încet, chinuitor de încet, să-şi facă loc în minte. Îşi roti ochii de jur împrejur, căznindu-se să pună vreunul dintre membre în mişcare. Nu reuşi! Ca la comandă, lacrimi mari, fierbinţi, de înţelegere prinseră a se rostogoli în neştire pe obraji. Maladia pe care sperase să o poată învinge câştigase, în cele din urmă, războiul cu un trup ca al lui, mult prea firav şi slăbit pentru a face faţă asediului paraliziei totale. Citi acest lucru limpede în verdele plâns al irişilor care-l învăluiră dintr-o dată cu privirea lor blândă. Şi sfâşietor de grăitoare.

CAPITOLUL 5

(Bucureşti, 28 noiembrie 2007,
Pipera, Redacţia ziarului „Timpul")

– Domnul Petrarca?...

Glasul e uşor tremurat. Nesigur, mai bine zis. De parcă posesoarea corzilor vocale – e, fără doar şi poate, o gagică la celălalt capăt al firului – se teme de ceva. N-aş băga mâna în foc, dar asta e impresia pe care mi-o lasă! Că n-ar prea fi deloc încântată să constate că mâna care a ridicat receptorul, imediat ce cârâitoarea de pe biroul reporterului special botezat cu numele fiului mamei mele a început să ţipe ca apucata, să nu fie a celui pe care-l caută. Îmi plac la nebunie chestiile misterioase, aşa că fac tot ce-mi stă în putinţă să nu o dau de gard şi să pocesc în vreun fel superbul timbru vocal cu care m-a înzestrat Doamna Mamă Natură. Vorbeam de aia pe bune, nu despre una bucată ţăţoasă blondă pe care o vedeţi în toată splendoarea bidoanelor dezgolite prezentând vremea din dreptunghiul unei pagini de tabloid.

– Yep, îi răspund, cu promtitudinea care mă caracterizează de fiecare dată când trebuie să mă spăl pe dinţi şi trebuie să fiu atent să nu încurc pasta de dinţi cu crema de ras. Cu cine am onoarea?

Glăsciorul se poticneşte din nou în câteva gâfâituri, apoi se pune pe *parlit* cu viteza cu care se scarpină în cur un elefant african.

– Trebuie să vă vorbesc între patru ochi. E... urgent. Foarte urgent, domnule Petrarca!, accentuează ultimele silabe.

Sunt gata să-i răspund, inteligent, că mi se pare normal să-şi dorească să poarte o conversaţie „urgentă" cu *moa* de vreme ce trăim în secolul vitezei, în momentul în care o aud rostindu-şi numele. Singurul, oameni buni, la care nu mă aşteptam sub nici o formă. Cel al asistentei lui Bruckner.

Îmi stăpânesc cu greu bătăile inimii, care o ia dintr-o dată razna, şi îi dau apă la moară.

– Sunt al dumneavoastră, doamnă! Numai să-mi spuneţi când şi unde că îmi şi chem imediat calul..., mai adaug, convins că mica mea glumiţă o va face să se prăpădească de râs.

Nu are simţul umorului. Sau nu-l ţine la purtător pentru că în locul unui hi, hi! cristalin îmi serveşte, glacial un „N-am chef de glume, domnule! E ceva serios!".

Schimb vitezele, cu părerea de rău că am ratat prima şansă de a-i demonstra cât de dat în mă-sa de spiritual sunt, şi îi arunc, pe un ton neutru.

– Nţeles! Oricum era în revizie că are ceva defecţiuni la o aripă. Calul, ţin să-mi completez alocuţiunea de frică să nu îşi închipuie că aş avea altceva în revizie.

– Peste o oră la pub-ul din colţ, de lângă intrarea în ASE! Vă convine?, o mai aud ciripind cu aerul că anunţă intrarea în gară a rapidului de patru ş-un sfert.

– E mai mult ca perfectul, doamnă! îi răspund, ofticat că, taman astăzi, mi-am uitat replicile de gigolo, acasă, pe frigider.

Facem schimb de telefoane trântite în nas, ea gândindu-se dacă să încalţe pantofii roz-bombon care se asortează cu cercelul din buric, eu încercând să găsesc răspunsul la întrebarea „cam ce vrea madama de la mine?".

Când l-am descoperit, în sfârşit, la capătul unei conversaţii care a durat ceva mai bine de jumătate de oră,

arătam ca unu' care a făcut echilibristică pe şina de tren şi l-a prins liftu' din urmă. Cu creierii varză, adică! Pentru că, dacă până acum mai pricepusem de bine de rău câte ceva din ceea ce se întâmplase în cazul celor două asasinate, de data asta eram bucăţică ruptă Dorel din reclama cu şantieriştii. Un Dorel care nu mai credea nici să-l baţi în varianta ucigaşului cu chip de Capone.

* * *

A terminat de rostit ultimul cuvânt, iar acum îşi înfige vârful albastru al săgeţilor plecate din perechea de irişi în ochii subsemnatului. Nu găsesc altceva mai bun de făcut decât să înşfac paharul cu suta de whiskey şi să azvârl licoarea pe gât, cu speranţa că voi avea parte de oareş'ce idee.

Nu am nici să mă baţi! E o încâlceală, gagiilor, la mansardă, de nu se mai înţelege sinapsă cu sinapsă. Păi, ia fiţi atenţi olecuţă acilea! Tipa care stă lângă mine la masă cu cracii unul peste altul şi mă fixează insistent cu ochişori de culoarea cernelii diluate tocmai mi-a mărturisit că cineva se ţine de cioace şi că îi imită portul şi căutătura. Şi, ca să fie daraua taman cât ocaua, îmi mai trânteşte una în moalele capului şi-mi cere nici mai mult, nici mai puţin decât să o fac pe detectivul şi să aflu cine e aia care se joacă de-a v-aţi ascunselea cu nervii ei. Că, cică, îi e frică să nu fie amestecată în vreun complot. Care complot – bineînţeles că nu se putea altfel – are legătură cu nimic altceva decât asasinarea lui Bruckner! Un Bruckner care a fost trimis să soilească prin ograda Sfântului Petru de altcineva! Adică, nu de către ea, aşa cum vrea asasinul să se creadă şi că...

Frână, fraţilor! Gata, staţi oleacă jos, trageţi aer în piept şi expiraţi cu putere. Număraţi, totodată, în gând până la zece. Până una alta, eu o să iau pauză de o ţigară şi o să deschid geamurile la mansardă să se aerisească puţin.

Aşaa! Bun! Acu, să o luăm frumuşel de la capăt, dar încet să nu vă scrântiţi vreun cromozom.

Care va să zică, avem, una la mână, un cadavru în persoana, ţeapăn de rece ca să mă exprim aşa, a chirurgului Bruckner. Doi la mână, avem un criminal care aruncă pisica moartă în curtea don'şoarei Rebeca Madgearu al cărei chip îl împrumută niţeluş pentru a se strecura, fără a stârni suspiciuni, în biroul mânuitorului de bisturiu şi a amplasa, în interiorul vitrinei, arma crimei. Trei la mână, asasinul face, la un moment dat, un pas greşit şi se deconspiră în faţa Rebecăi cu care dă nas în nas, prin Romană, în timp ce o filează, probabil pentru a-i studia cât mai în detaliu cu putinţă obiceiurile şi apucăturile, identificându-se în felul acesta aproape de perfecţiune cu personajul pe care-l interpretează. Patru la mână şi cea mai cea dintre toate: cu opt zile în urmă a primit, acasă la ea în Romană, vizita unui bărbat care a susţinut că îi este tată natural. Acel tată pe care nu l-a cunoscut niciodată şi care a refuzat, pe vremea când Rebeca mergea de-a buşilea, să-şi recunoască odrasla, preferând să îşi ia tălpăşiţa cu jucăria producătoare de plozi cu tot.

Cu toate cele patru la mână, enumerate mai sus, avariindu-mi occipitalul, purced, cu poticneli de nou născut, la a căuta filamentul de natură să aprindă lumina în tărtăcuţa serios zdruncinată la aflarea atâtor amănunte noi nouţe.

Primul lucru pe care-l fac e să o întreb pe gagică dacă nu cumva face mişto de mine şi mă crede câştigat la belciuge. Al doilea e să îi cer un răgaz până mâine să fac ordine la mansardă. Nu de alta, dar mai am puţin şi încep să cred că nu mai am nici o ţiglă pe casă. În sfârşit, ultimul lucru pe care-l duc la bun sfârşit, odată cu primii paşi pe care-i fac, după ce mă despart de blondină în faţa blocului, e să-mi propun ca, începând chiar de a doua zi, să aflu cine

e proprietarul apartamentului din Decebal, acolo unde, aşa cum mi-a confirmat-o ceva mai devreme, duduia cu moaţe blonde de ex-secretară a la fel de ex-ului Bruckner, a stat într-adevăr până mai acum trei luni când s-a mutat în Romană. Un nene proprietar pe care îl voi trage cu delicateţe de limbă pentru a afla cât mai multe amănunte despre donş'oara Rebeca Madgearu. Asta aşa, mai mult de sanchi, să ştiu cu cine mă înham la căruţă.

* * *

Acele Rolex-ului dăruit de Mircea indică puţin peste ora opt dimineaţa. Iuţesc pasul şi mai înalţ câteva rugi spre Doamne-Doamne să nu-mi tragă clapa şi să facă din îngeraşul blond cu craci de play-boy-reasă un criminal cu sânge rece pus pe prostit reporteri speciali de la „Timpul". Nu ştiu de ce, dar prefer să o ştiu departe de evenimentele care au dus mai întâi la moartea chirurgului, iar mai apoi la cea a lui Gargamel. Da, fraţilor! Recunosc! Şi în faţa Marii Adunări Naţionale dacă-i nevoie.

Recunosc, vă spuneam, că olecuţă m-am îndrăgostit de gagică. Olecuţă doar! Aşa cam cât ai pune apă într-o bardacă de vin! Mi-ar plăcea la nebunie să nu fie amestecată în tărăşenia cu crimele. M-aş şi repezi până în colţ la Pandele, tâmplarul, să-i cer câteva căruţe de lemne ca să am din ce să-i fac duduiţei curte.

Mă rog, până atunci mai e! Deocamdată trebuie să descurc iţele, destul de încâlcite, ţesute în jurul celor două asasinate. Pasul numărul unu tocmai sunt pe cale să-l fac în următoarele 10 minute când voi ajunge în faţa unei anumite uşi din blocul impozant de pe Decebal. Dacă proprietarul apartamentului va confirma spusele Rebecăi – faptul că a părăsit locuinţa la începutul lui august – atunci nu mai încape nici un dubiu că tipesa e de bună credinţă şi nu-mi vinde gogoşi. În plus, sper să aflu niscaiva

informaţii despre trecutul ei. Doar gândul că ar putea fi odrasla lui Capone îmi e îndeajuns pentru a mă face să mă simt ca după ingurgitarea unei cantităţi apreciabile de mătrăgună. Brrr! Cum dracu ar putea ieşi o aşa mândreţe de fătucă din spermatozoidul unui nenorocit de interlop, în permanenţă certat cu legea?

Ridic din umeri, convins că există vreun sfânt responsabil cu informarea subsemnatului vizavi de aspectul de mai sus şi, după ce reuşesc performanţa de a escalada gărduţul de fier de la limita carosabilului fără a-mi rupe nădragii, iată-mă proţăpit în faţa intrării în bloc. Câteva minute mai târziu, atâtea câte mi-au trebuit pentru a urca în goană treptele până la etajul întâi, bat la uşa apartamentului.

Nu trece nici măcar un minut până când, de dincolo de tablia metalică a uşii, se aude un târşâit de picioare. Odată cu glasul puternic de suporter preocupat să numere sfinţii din calendarul unui cioban, se deschide şi uşa.

– Da, face namila iţită în prag, în timp ce mă studiază cu ochi de viezure. Ce doriţi?

Îmi dreg vocea înainte de a începe să deşert sacul cu basme de adormit plozi de brotozaur.

– Ăăh, păăăi, eu, ăăh... O caut pe Rebeca! Sunt... ăăăh... un coleg de facultate. Vreau să-i cer nişte cursuri că... ştiţi, ăăh, io am lipsit o săptămână şii...

Îmi taie vorba aşa cum taie maică-mea maioneza după ce i-a împrumutat mai întâi vecinei ultimele ouă pe care le avea în frigider.

– Nu-i acasă!

Casc gura şi holbez ochii de parcă tocmai am văzut flota lui Băsescu defilând pe Bulevardul Elisabeta la braţ cu mătuşa Tamara a lui Năstase.

– Cum adicăă... nu-i acasă? reuşesc totuşi să îngaim.

– Adică nu-i acasă! Ce-i aşa greu de înţeles? ridică namila sprâncenele privindu-mă ca pe un pitecantrop în costum de gigolo. E prin oraş, continuă pe un ton ceva mai răstit, semn că discuţia noastră mai are puţin şi intră în menopauză.

– Daa? încerc inutil să-mi recapăt aplombul pierdut printre sinapse scurt-circuitate.

– Da, vine răspunsul odată cu zbangul de rigoare al uşii trântite în nas.

Rămân un timp reflectând la zicala cu viţelul care se uită la ceva nou. După ce mă familiarizez cu ceva-ul în cauză, studiind cu atenţie fiecare petec metalic de uşă în parte, îmi mut fizicul înapoi în stradă. Devine din ce în ce mai clar că cineva ţine morţiş să facă mişto de mine. Dacă nu cumva toată lumea.

Cotrobăi prin buzunarul de la piept şi scot la iveală, din pachetul mototolit de Marllboro, o mahoarcă. O îndes între buze şi, după ce mai dau o raită prin buzunarele, de data asta, ale blugilor în căutarea brichetei, o aprind cu gesturi de tataie care-şi aşteaptă pensia.

După primul fum pe care-l trag cu sete în piept încep să fac inventarul. Primo, cum ar spune macaronarul din ciubotă: acceptând că există, aşa cum tocmai mi-a dat de înţeles, pe lângă Rebeca, şi prăjina cu muşchi din garsonieră, două blonde cu aceeaşi moacă şi aceleaşi ţoale, mai acceptând pe deasupra şi că în pub-ul de lângă ASE, gagica nu mi-a vândut braşoave şi s-a cărat de ceva timp din Decebal, atunci cine mama dracului e Rebeca? Aia cu care am stat după-amiază de vorbă între patru ocheane şi care stă pe Magheru sau asta „parcată" în blocul de pe Decebal?

Tind să cred că aia din Romană. De ce? E la mintea cocoşului. Rebeca nu are nici pe departe alura unei femei proaste. Nu mă putea minţi cu atâta nonşalanţă, ştiind

că-mi stă la îndemână să verific dacă mai stă sau nu în apartamentul de pe Decebal. În plus, dacă aş fi în locul unei criminale care încearcă să arunce vina în cârca unei semene, cu care, coincidenţă sau nu, seamănă al dracului de mult, aş proceda exact la fel cum încep să cred că a procedat madama despre care matahala mi-a spus că nu-i acasă. Aş bate, adică, la uşa imobilului în care a locuit originalul pe care-l copiez şi i-aş spune proprietarului, între două ocheade şi un fremătat de fese, că m-am răzgândit şi că vreau să mă mut înapoi. Cu puţină baftă, ăla nu se prinde că nu sunt tipesa care i-a fost până nu demult chiriaşă şi pică în plasă. Acoperirea pe care o obţine, în cazul acesta, criminala este perfectă. Şparleşte mai întâi identitatea Rebecăi, prima bănuită, date fiind circumstanţele în care s-a petrecut crima din Victoriei, că a avut ceva de împărţit cu Bruckner. Se mută, mai apoi, acolo unde a stat fosta secretară a chirurgului şi unde figurează, de altfel, în evidenţele Poliţiei ca locuind cu statut de chiriaş. Ucide, în cele din urmă având grijă să le lase anchetatorilor un foarte mic, dar suficient, indiciu de natură să-i ajute să rezolve tema pentru acasă! Stratagema ucigaşei îi ia de nas, mai întâi pe mine, mai apoi pe poliţişti, şi iată-ne pe toţi cu ocheanele aţintite pe secretară, singura care putea intra, fără a comite o efracţie, în biroul lui Brcukner pentru a amplasa acolo arma crimei! Sunt gata să pariez salariul pe o lună contra unui găinaţ de vrabie constipată că, la o percheziţie sumară în camera din Decebal în care a stat Rebeca, va fi descoperit mintenaş puşcociul care i-a zburat creierii chirurgului.

Probabil că ultimul lucru pe care-l mai are de făcut ucigaşa, înainte ca laţul din ce în ce mai strâns în jurul celei pe care o copiază să ducă la arestarea acesteia, este să-şi ia tălpăşiţa din locuinţa de pe Decebal.

Odată ajuns cu jocul presupunerilor în acest punct, nu mă pot abţine să mă-ntreb la modul cât se poate de serios dacă nu cumva vrăbioara şi-a luat deja zborul, iar Ţurloaie Mari din apartament va aştepa până la adânci bătrâneţi să i se întoarcă din oraş chiriaşa.

Îmi dă ghes imboldul de a bate din nou la uşa care mi-a fost atât de cordial închisă în nas, să dau matahala la o parte din drum şi să intru în camera Rebecăi. Mă abţin, conştient că nu am mai multe şanse de reuşită decât are un pescar de guvizi să îndrepte turnul din Pisa.

Scot mobilul din buzunar, îi deschid cu o scurtă zvâcnire a încheieturii, clapeta şi încep să formez un număr.

A venit vremea ca secundo şi terţo, câte mai figurează pe lista de inventar, să fie şi ele scoase de la naftalină şi trecute prin ciur. Şi-a mai venit vremea şi pentru altceva: să descopăr repejor şi care a fost mobilul ucigaşei pentru că, dacă în cazul lui Capone, era vorba despre răzbunare, nu acelaşi lucru se poate spune despre tipesa care se joacă de-a „uite Rebeca, nu e Rebeca". Mai ales că, spre deosebire de originalul pe care-l copiază, între cea care l-a asasinat pe Bruckner şi interlopul care a încercat în două rânduri să-i zboare creierii lui Mircea nu există nici un grad de rudenie. Unul de natură să mă facă să cred că nenorocitul de Capone a predat urmaşei sale ştafeta vendettei.

* * *

Era uluitor cât de bine se simţea. Nu neapărat pentru că fiecare detaliu al planului pe care-l gândise se dovedea a fi excelent croit şi perfect pus în practică. Nici pentru că reuşise relativ uşor, fără să facă risipă de efort sau imaginaţie, să îi trimită pe poliţişti de la bun început pe o pistă falsă – tot bâlciul cu Magnum-ul 357, fixat în peretele interior al vitrinei, a cărui încărcătură de gloanţe urma să

împroaşte moarte imediat ce mâna chirurgului trăgea spre sine sticla de whiskey, nu avusese practic decât un singur scop. Să le bage gaborilor în căpăţână ideea că mâna criminală acţionase din interior. Că asasinul făcea parte din anturajul doctorului. Şi cine alta era mai uşor de bănuit că a cotrobăit prin vitrina lui Bruckner şi că a montat acolo masivul Magnum decât căţeaua de Rebeca!

Simpla menţionare a numelui purtat de cea pe care-o ura cu o sete de-a dreptul mistuitoare îi provocă accesul de furie. Buzele pline, încă rujate, se strânseră într-un rictus oribil, descompunând trăsăturile de o frumuseţe nefirească. Fără să-şi dea seama, îşi flexă degetele în jurul receptorului pe care tocmai îl ridicase din furcă şi strânse cu forţă. Un pârâit scurt se făcu auzit în încăpere.

Îşi retrase cu iuţeală mâna, scăpând receptorul, ca şi cum epiderma ar fi făcut cunoştinţă cu roşul incandescent al fierului proaspăt scos din foc. Îşi masă un timp, apăsat, tâmplele ale căror vene pulsau hidos. Nu! Nu avea nici un rost să lase furia, pe care se pricepuse destul de bine până atunci s-o ţină ostatică, să-şi dea în petec! Nu acum, când avea tot dreptul din lume să se simtă cel mai puternic om de pe planetă! Când trăise sentimentul uluitor de a-şi privi următoarea ţintă în albul ochilor. De a-i vorbi, chiar!

Trecu brusc la starea de spirit contrarie şi bufni în râs în momentul în care îşi aminti schima de uluială întipărită pe chipul ziaristului în momentul în care îi îndrugase povestea cu secretara care se simte ameninţată de o sosie despre a cărei existenţă nu a avut niciodată habar până atunci. Da! Îşi jucase absolut magistral cartea. Nici cel mai isteţ scenarist din lume nu ar fi fost capabil să conceapă şi să orchestreze o intrigă cu un asemenea parfum de perfecţiune.

Coborî privirea spre telefonul de pe noptieră. O lăsă un timp să alunece uşor pe formele curbate, de un negru

mat, ale aparatului. Da! ăsta era cuvântul! Magistral. Un ucigaş care avusese îndrăzneala să îşi contacteze *face-to-face* vânătorul şi să-l transforme din urmăritor în protector nu putea fi altfel catalogat decât unul cu adevărat genial.

Se privi în oglinda micuţă a medalionului din care îi zâmbea chipul celui pe care toţi ceilalţi îl numeau Capone şi se felicită încă o dată pentru lovitura de maestru pe care le-o dăduse oponenţilor în partida de şah pe care-o jucau.

Îşi scutură, cu un gest familiar deja, pletele blonde, de care urma să scape peste câteva minute, şi întinse mâna spre receptorul pe care-l ridică ferm spre tâmplă. Cu degetul arătător de la cealaltă mână formă numărul. Aşteptă câteva clipe, apoi, odată cu glasul puternic care-i izbi timpanul, rosti, pe un ton în care se citea spaima cele câteva cuvinte care aveau să dea startul celei de-a treia execuţii.

– Domnule Petrarca, sunt Rebeca... Rebeca Madgearu! Ştiu unde o puteţi găsi pe cea care încearcă să-mi fure identitatea...

Mai vorbi câteva minute cu cel pe care-l interpelase, apoi închise telefonul.

Venise timpul ca cea de-a treia ţintă să fie doborâtă. O ţintă, de data asta, dublă!

* * *

Mă mai despărt doar cincizeci de metri de intrarea în restaurantul „La mama", de pe Magheru şi încă nu ştiu cum ar trebui să reacţionez în momentul în care, aşa cum a promis la telefon, Rebeca îşi va întinde, fără doar şi poate, graţios, unul dintre degeţele indicându-mi pieptul celei în legătură cu care încep tot mai mult să cred că se face vinovată de cel puţin unul dintre asasinate. Degeaba îmi tot interoghez neuronul de mai bine de jumătate de oră, adică taman din momentul în care apelul blondinei m-a

expediat direct în nădragi şi-n ciubote, cu întrebări candide, de genul „Ce mătărânga lui Terente ar trebui să facă un jurnalist în momentul în care dă nas în nas cu un ucigaş?", că tot nu găsesc nici un răspuns. E drept că vreo câteva erau cât pe ce să se nască dacă fiul lui mama nu le-ar fi avortat fără pic de condescendenţă. Una dintre ele, *parexamplă*, încă îşi mai plimbă dezinvolt fizicul pe sub nasul distinsului meu occipital, căruia îi tot face măru creţ cu o invitaţie la o ciorbă de burtă. Ce-ar fi, îmi şopteşte, aşadar, una bucată sinapsă, dacă aş anunţa potera chiar acum, înainte să dau ochii cu perechea de craci lungi cât o zi de post a falsei Rebeca? Dacă, între timp, m-aş juca puţin de-a detectivul şi aş pune gheara pe *madmoazelă*, oferind-o mai apoi pe tavă sticleţilor, care fără doar şi poate că îmi vor fi recunoscători *for ever* pentru asta şi-mi vor ridica statuie chiar în faţa prăvăliei cu însemnele Poliţiei Române desenate pe uşa de la intrare? Nu mai am timp să-i răspund respectivei sinapse şi s-o lămuresc, aşa mai pe ocolite, că sunt Stan Păţitul şi că nu mai sunt dispus să dau două parale pe ideea ei! Uşa din sticlă a restaurantului mi se vâră la o palmă sub nas. Tot acolo îşi face loc şi moaca de roşie care s-a aruncat în faţa trenului a unui *maitre d'hotel* îmbrăcat în fireturi din cap până-n lăboanţe.

– Vă log, dom'le!, mă îmbie, ceremonios de peltic, însoţindu-şi mişcarea de reverenţă cu un trosnet de oftică provenit din şira spinării.

Îi fac pe plac şi mă strecor înăuntru. Traversez încăperea, slab luminată, şi-mi car fizicul spre glazvand-ul, dincolo de care încep separeurile.

– Sunt numai ochi şi urechi, gagico!, îi arunc, din vârful limbii, blondinei imediat ce mă prăbuşesc în fotoliul liber din faţa ei. E îmbrăcată cu o rochie lungă, care-i lasă la vedere doar gleznele subţiri şi al naibii de atrăgătoare. Umerii sunt acoperiţi de un şal brodat, ale cărui colţuri cad

până dincolo de coate, pe antebraţe. E a doua oară, exceptând momentul întâlnirii, de acum o lună, din anticamera biroului lui Bruckner, când stăm faţă în faţă şi, nu ştiu de ce, dar am sentimentul bizar că trăsăturile ei nu mai au fineţea aceea extraordinară care m-au făcut să visez, din canapeaua maronie de piele, la o întâlnire de gradul zero cu posesoarea cârlionţilor blonzi. Să nu mă înţelegeţi greşit. E la fel de frumoasă ca atunci când am văzut-o prima oară, dar, poate şi din cauza şuvoaielor de lumină gălbuie, ţâşnind din micile lampadare de pe pereţi, în care e învăluită am o vagă senzaţie de falsitate. Prea mult fard îi împopoţonează obrajii! Prea multe retuşuri, parcă, în cei câţiva centimetri de faţă ovală! Sunt cât pe ce să calc în străchini şi să-i spun că n-ar strica să uite pentru totdeauna de trusa de machiaj şi să lase epiderma aşa cum a făcut-o Mama Natură. Mă abţin, conştient că nu aş face altceva decât să-i ofer şansa de a mă considera un măgar. Mă mulţumesc, doar, să ridic din umeri, pe jumătate convins că are, probabil, motivele ei să se împopoţoneze în felul ăsta. Pesemne, oboseala acumulată în ultimele zile îşi spune cuvântul şi îşi face de cap, boţind în cute subţiri, un ten altfel impecabil. Brusc am senzaţia că îmi citeşte gândurile, pentru că îşi duce dintr-o dată mâna, cu degete subţiri şi lungi, în dreptul obrazului. Îl atinge gânditoare şi începe să-l maseze uşor.

– N-am dormit nemaipomenit în ultima vreme! Aşa că ai face bine să fi cavaler şi să nu mă mai studiezi atât...

Flutur repede a negaţie degetele uneia dintre mâini şi o asigur că nu am de gând să-i cântăresc kilogramele de fard de pe mutră. Zâmbeşte şmechereşte şi, după ce îşi aprinde cu gesturi studiate o ţigară, se pune pe *parlit*.

– Nu mă întreba cum de mi-a venit ideea asta, pentru că nici eu nu-mi dau seama prea bine. Pur şi simplu, mi-am adus aminte de ea. De Laura! Nu prea pricep care

e legătura dintre tipa de care vorbeşte şi... Prefectură, dar îmi spun că nici nu va trebui să mă dau cu capul de pereţi ca să aflu şi că, dacă tot a pomenit despre Laura, îmi va explica şi ce hram poartă. Într-adevăr, nu trebuie să aştept prea mult timp pentru a afla cine e duduia al cărei nume tocmai l-a rostit.

– O fostă colegă de facultate, mă scoate din ceaţă în timp ce cu degetele mâinii stângi mototoleşte de zor şerveţelul lila de masă. Semănam, dar nu ceva de speriat. Vreau să spun, mă priveşte pe sub genele lungi, că dacă am fi stat una lângă cealaltă, ne-ai fi putut deosebi fără prea mare efort. Eram foarte bune prietene şi, din când în când, obişnuiam să... să le facem mici farse profilor...

Tace un timp, iar eu, în lipsă de altceva, sau poate doar din spirit de fair-play, mă hotărăsc să schingiuiesc cel de-al doilea şerveţel, de lângă vesela care trage cu urechea la conversaţie din dreptul meu.

– Ştii, catadicseşte într-un final să-şi continue povestea, eu nu m-am omorât niciodată cu învăţatul. Aruncam doar aşa un ochi peste cursuri cu două, trei zile înainte de examen. Arătam destul de bine şi nu prea îmi făceam griji că aş putea pica... Examenul, vreau să zic...

Ridică din umeri şi-mi aruncă un zâmbet ştrengar.

– Nu acelaşi lucru se poate spune despre Laura. Era pur şi simplu o devoratoare de cărţi. Cât era ziua de mare, citea, citea şi iar citea. Era tobă de carte... Şi isteaţă foc pe deasupra...

Trage cu sete din ţigară şi, după ce expiră cu putere fumul, se pune din nou pe istorisit.

– Ei bine, din când în când, atunci când aveam de-a face cu profi mai ai dracului sau cu profe, mai ales cu profe pe care nu puteam să le îmbrobodesc de nici o culoare cu decolteul şi cu picioarele mele, apelam la ajutorul Laurei. Adică o rugam să se prezinte ea în locul meu la examen...

– Păi, parcă ziceai că semănaţi şi nu prea şi că dacă stăteaţi una lângă cealaltă, diferenţele erau vizibile, o întrerup eu, în timp ce îmi îndes o nouă papiroasă în gură.

– Aşa am spus şi n-am minţit cu nimic. Ai răbdare şi vei înţelege imediat, mă pune tipesa la respect.

Se ţine de cuvânt şi, odată cu primele cuvinte rostite, face lumină în tărtăcuţa subsemnatului.

– Nu îţi imaginezi ce poate face un machiaj pe cinste şi o perucă! Dacă o vedeai pe Laura după vreo oră de bibilit în faţa oglinzii, îmbrăcată în hainele mele, ai fi fost gata să juri pe Biblie că o ai în faţa ochilor pe Rebeca Madgearu...

Rămân perplex, oameni buni. Buzele unei gagici, pentru care s-ar arunca de la ultimul etaj al Interului până şi cel mai cel dintre misoginii planetei, tocmai îmi mărturisesc, candid, că parşivitatea e una dintre trăsăturile ei definitorii. Auzi, ce le-a trăznit prin cap! Să facă schimb de moace ca să nu rateze un prăpădit de examen. Poftim cultură!, îmi zic, în timp ce, cu coada ochiului încep să-i studiez dintr-o dată atent fiecare trăsătură în parte. Ce dracu încearcă să-mi spună? Că, nitam-nisam, Laura asta de care-mi tot vorbeşte de minute bune s-a hotărât la nu ştiu cât timp după terminarea facultăţii să şparlească, aşa cum o făcea în studenţie, identitatea prietenei sale şi să trimită pe lumea cealaltă un... Nu apucă bine doamnele sinapse, sau cine naiba o fi responsabil cu moşitul conceptelor în diblă, să pronunţe cuvântul chirurg că mă şi trăzneşte în moalele capului una bucată idee deşteaptă. Aia lipsă care ne ţinea până acum pe mine şi pe sticleţi departe de adevărul celor petrecute în biroul lui Bruckner în ziua în care îi fuseseră zburaţi creierii. Chirug! Adică medic! Ca şi ucigaşa! Una despre care tocmai am aflat că a fost colegă de facultate cu Rebeca! Şi care, din spusele gagicii de lângă mine, era isteaţă foc. Îmi vine să mă îmbrăţişez de bucurie la gândul că, în sfârşit, în nenorocitul ăsta de puzzle cu

care mă confrunt a apărut o fărâmă de lunmină. O legătură între asasin şi victimă. Sunt gata să pariez salariul pe o lună contra unui bob de piper că mobilul crimei e pe-aproape, pe undeva pe culoare de acum câţiva ani de facultate de medicină. Acolo unde ucigaşa obişnuia să se plimbe cu mapă de studentă sub braţ, iar victima... Ei bine, victima nu putea fi altceva decât profesor.

O întreb pe Rebeca de chestia asta şi îmi confirmă imediat ipoteza.

– Da, a fost profesorul meu de chirurgie. Acolo l-am şi cunoscut, de altfel. Dacă în primii ani obişnuiam să dau cu tifla cărţilor şi să-mi duc de nas profesorii, în anii terminali m-am pus zdravăn cu burta pe carte. Am ajuns printre preferaţii lui Bruckner, aşa că, la terminarea facultăţii m-a luat cu el. Aşa se face că m-ai găsit pe scaunul asistentului său personal.

Înclin din cap în semn de înţelegere. Următoarea întrebare pe care i-o pun vine de la sine.

– A existat vreun conflict între Laura şi Bruckner?

– Ştiu unde baţi, îmi răspunde promt. Vrei să ştii dacă avea sau nu un motiv să-l ucidă. Ei bine, da!, continuă să-mi vorbească, observând fără doar şi poate semnul meu de aprobare din cap. Avea un motiv şi încă unul întemeiat să vrea să-l vadă pe Bruckner întins pe năsălie.

Face o scurtă pauză, răstimp în care îşi aprinde cu gesturi precipitate o ţigară.

– În penultimul an de facultate, s-a îndrăgostit nebuneşte de Bruckner. Era pe timpul acela un bărbat bine, care putea uşor suci capul unei tinerele ca Laura. Avea în schimb un singur cusur. Era căsătorit. În fine, relaţia lor a durat o vreme, apoi brusc a intrat în impas. Ceva s-a întâmplat şi cred că ghiceşti şi ce anume.

Nu mă lasă să-mi încerc norocul şi îmi oferă răspunsul pe tavă.

– A rămas însărcinată cu el. Când a auzit că studenta îi va face un plod, Bruckner aproape că a înebunit. I-a cerut imediat să avorteze, dar Laura nu a vrut să audă în ruptul capului de aşa ceva. În cele din urmă, ceea ce dorea profu' de chirugie s-a întâmplat. S-a prefăcut că acceptă situaţia. I-a promis chiar, pentru a-i recâştiga încrederea, că va divorţa şi că o va lua de soţie. Toate astea le ştiu chiar de la ea, în poate ultimul moment de confesiune sinceră care a existat între noi. Într-o noapte, Bruckner a chemat-o la cabinetul lui sub pretextul că trebuie să discute urgent ceva ce nu suferea amânare. S-a dus. Chirurgul a sedat-o şi, în timp ce era inconştientă, i-a extras fătul din pântec! S-a trezit a doua zi în faţa casei din Pantelimon, în care stătea pe atunci cu chirie. Niciodată nu a mai reuşit să ajungă în preajma lui Bruckner şi nici nu a mai izbutit să ia legătura cu el!

Tace cu un aer obosit, iar eu, consternat de tot ce am aflat, îi ţin isonul. O turmă de întrebări îmi dă năvală în minte. Cât de mult a putut să-l urască fosta prietenă a Rebecăi pe Bruckner de a fost capabilă să-l ucidă mai apoi fără să clipească? La urma urmei îl iubise cândva. Nu poţi schimba într-un mod radical sentimentul de care eşti la un moment dat cuprins. Cel mult, îl poţi constrânge să dispară. Să se atenueze! Să moară! În plus, dacă tot a dat dragostea pe ură, de ce, mai ales, nu i-a făcut felul mai devreme şi a aşteptat să treacă paisprezece ani, câţi spune blonda din faţa mea că au trecut de la terminarea facultăţi? În sfârşit, de ce vrea să arunce pisica moartă în curtea Rebecăi? Dacă în cazul primelor două întrebări, n-am nici cea mai vagă idee cam care ar fi răspunsul, în ceea ce o priveşte pe ultima cred că îi pot rezolva ecuaţia. Pentru că i se putea substitui uşor, d-aia!

Că aşa stau lucrurile mă grăbesc să aflu chiar din gura gagicii cu moaţe blonde. Spre marea mea surprindere, însă, nu şi-a deşertat încă întreg sacul cu surprize.

– Imediat după povestea cu Bruckner, Laura s-a schimbat. Nimic din ceea ce însemnase, cândva, o fiinţă caldă, sensibilă şi plină de viaţă nu mai putea fi atribuit acum Laurei. Devenise o scorpie nenorocită. Sau poate că aşa fusese întotdeauna, iar episodul poveştii de iubire eşuată nu făcuse altceva decât să trezească în ea ura latentă...

Se opreşte brusc şi fixează cu o privire pierdută tablia de un negru mat a măsuţei. Se vede de la o poştă că ceea ce urmează să scoată la iveală din trecutul ei nu face parte din categoria amintirilor plăcute. Nu mă înşel! Constat asta imediat ce, cu glas tremurat, se pune pe istorisit.

– Exista pe atunci în viaţa meu un tip. Îl iubeam aşa cum nu iubisem pe nimeni vreodată. Şi el mă iubea. Cel puţin aşa m-a lăsat să cred până în momentul în care... în care l-am găsit în pat cu ticăloasa de Laura. Şi-o trăgeau ca doi câini în călduri...

Capul blondinei zvâcneşte dintr-odată spre stânga, apoi ca bila de biliard izbită de mantinelă revine în poziţia iniţială; aplecat spre pământ. Acolo unde, probabil, cu ochii minţii, revede episodul grotesc de atunci. O las în pace un timp, apoi, aproape sfielnic, îi ating umărul cu palma stângă. Tresare ca trezită din somn şi mă priveşte direct în albul ochilor.

– N-am nimic! E ok! S-a întâmplat de mult... De prea mult timp ca să mai simt vreo durere...

Îşi scutură pletele blonde, încercând parcă să alunge umbrele trecutului de care s-a lăsat, pentru un timp, invadată.

– Azi am aflat că e aici, în Bucureşti. S-a întors!

Îşi dă seama că a uitat să-mi mai dea o informaţie şi se grăbeşte să repare acest lucru.

– După ce s-a aruncat de gâtul iubitului meu, a dispărut. Nu am mai ştiut absolut nimic de ea până azi, când am primit asta...

Îşi strecoară mâna în buzunarul poşetei şi scoate un plic pe care, cu degete tremurânde, se grăbeşte să-l deschidă. Un petec de hârtie, împăturită în două, îşi iţeşte marginile tăioase.

– E un bilet de la ea, mai spune, în timp ce mi-l întinde. Vrea să ne vedem în Cişmigiu. Chiar la intrarea în restaurantul de pe debarcader, adaugă, în timp ce îşi consultă, cu un gest grăbit, ceasul de mână. Mai avem la dispoziţie un sfert de oră dacă nu vrem să întârziem...

Arunc rapid un ochi pe bilet. Un scris lăbărţat pe toată hârtia confirmă cele spuse de Rebeca. Cât despre ortografie, nu are nici un sens să-mi bat capul cu ea. Semnatara epistolei, Laura, aşa cum stă scris în colţul din dreapta, a folosit clasicele litere decupate din diferite ziare sau reviste.

– Să mergem, e tot ce mai am de adăugat nu fără părerea de rău că nu dispun de timp pentru a-mi alerta prietenii şi a-i invita şi pe ei la petrecere. O fac totuşi, chiar dacă sunt conştient că nici Radar şi nici Şoarece nu vor putea prinde prima scenă de după ridicarea cortinei.

* * *

Parcul Cişmigiu e învăluit într-o beznă ostilă şi neagră ca smoala. Nicăieri nu vezi ţipenie de om. Nu ştiu ce naiba îmi trece prin minte când fac asta, dar întind palma cu degetele deasfăcute şi prind în căuşul ei mâna Rebecăi. Ca la comandă, şi eu şi ea tresărim ca arşi. Eu mai mult decât ea, pentru că, preţ de o clipă, am avut sentimentul bizar că sub pielea aceea albă şi extrem de fină se ascund muşchi şi vene extrem de puternice.

O privesc uluit, dar întunericul dens mă împiedică să-i văd trăsăturile feţei. O aud, în schimb, cum respiră sacadat ca şi cum tocmai ar fi fost străbătută de frisonul unei emoţii intense. Continuăm să mergem umăr lângă umăr. Îmi dă ghes imboldul de a-i imobiliza din nou mâna De a o strânge. De a afla în felul acesta dacă nu cumva mi-a jucat mai devreme imaginaţia un renghi urât. Mă abţin, jurându-mi în schimb în barbă că mă voi folosi de primul prilej pentru a mă descotorosi de ceea ce îmi miroase a fi un mister al dracului de mare. Încă mă mai gândesc la faptul că e de-a dreptul imposibil ca o femeie ca ea să aibă mâini atât de puternice, în momentul în care o aud şoptindu-mi:

– Uite-o! Acolo, lângă debarcader!

Îmi îndrept iute privirea în direcţia indicată de ea şi văd o mogâldeaţă, sprijinită de trunchiul unui copac, la doi paşi de porţile masive de fier ale restaurantului construit pe ponton. E împresurată de întunericul, de care, iarăşi nu-mi trece prin cap de ce, dar am sentimentul că se foloseşte intenţionat pentru a nu fi recunoscută. Laura! Nu poate fi decât ea cea care aşteaptă! O Victimă! Poate o a doua sau chiar o a treia, dacă asasinarea lui Gargamel e tot opera ei. Una despre care, de data asta, habar nu are că va veni însoţită! şi care, sunt gata să bag mâna în foc pentru asta, nu va muri în nici un caz acum. Pentru că sunt aici! Şi pentru că nu am de gând în ruptul capului să las instinctul unei ticăloase de ucigaşe să-şi dea din nou în petec.

Îmi duc mâna la spate, acolo unde, îndesat în cutele pantalonilor, Smith & Wesson-ul dăruit de Mircea de-abia aşteaptă să fie scos la iveală. În momentul în care buricele degetelor ating prăselele dure ale revolverului, o voce de femeie, alta decât a Rebecăi, mă trăsneşte în moalele ca-

pului. Vocea care-mi rosteşte, surprinsă, numele e cea a... Piciului!

* * *

– Laura!

– Dan!

Cuvintele rostite cu un soi de brutalitate, care sparge tăcerea din jur, au aceeaşi intonaţie. Una care dovedeşte fără urmă de dubiu că amândoi suntem la fel de uluiţi de întâlnirea sub clar de lună. Eu mai mult decât oricare altul pentru că, la doi paşi în faţa mea, clătinându-se pe picioare, palidă şi tremurândă, iubita Trubadurului îmi arată chipul unei duplicităţi pe care nu am putut-o niciodată asocia cu persoana ei. Chipul Rebecăi! El mă priveşte de deasupra gulerului frânt al unei haine maronii de blană. O haină, ca şi toate celelalte cu care e îmbrăcată, identică cu cea pe care o poartă femeia pe care am însoţit-o până aici!

Continui să mă holbez ca ieşit din minţi la năluca din faţa mea. Vă jur pe toţi Dumnezeii din lume că nu mai ştiu dacă am sau nu toţi creierii la mine. Două femei care seamănă ca două picături de apă mă privesc de la doar câţiva metri distanţă. Două femei cu aceleaşi trăsături, poate puţin mai mult feminine în cazul Laurei, acelaşi păr de un galben strălucitor, căzând în bucle rebele de-a stânga şi de-a dreapta unui oval perfect! Până şi verdele de smarald al irişilor Piciului au căpătat nuanţa albastră a ochilor de care m-am îndrăgostit în biroul lui Bruckner. Dacă nu aş fi auzit, la început, glasul inconfundabil al Laurei, dacă nu aş şti, dacă nu aş percepe, prezenţa feminină din dreapta mea, aş fi gata să jur că mi-am scrântit minţile. Că visez sau că pur şi simplu văd dublu.

Pe măsură ce şocul de a o vedea pe Laura într-o asemenea ipostază – o ipostază pe care nu pot să o rup de ceea ce îmi imaginasem mai devreme în restaurant, atunci când

eram sigur că voi da nas în nas cu asasina lui Bruckner – se risipeşte, îmi recapăt glasul. Înainte de a o întreba pe iubita Trubadurului ce mama dracului caută acolo şi cu ce se mănâncă afurisita asta de farsă în care am căzut ca un păMpălău, îmi întorc privirea spre Rebeca. Ceea ce văd şi ceea ce aud, aproape concomitent, mă ajută să înţeleg perfect tot ce se întâmplă.

Din pumnul încleştat al Rebecăi, ţeava, prevăzută cu un amortizor, a unui Magnum 357 ţinteşte pieptul acoperit de haină al Piciului. Câteva fracţiuni de secundă mai târziu, o flacără scurtă îşi iţeşte limba letală din ochiul negru al ţevii. Două pocnete înfundate se fac şi ele auzite, sfârtecând preţ de o clipă liniştea nopţii.

Ultimul lucru pe care mai apuc să-l văd cât se poate de limpede e pata de un roşu aprins care înfloreşte din ce în ce mai mare şi mai bine definită pe piepţii hainei în care e îmbrăcată Laura.

O pată care seamănă al dracului de mult cu cea lăbărţată dintr-o dată de-a curmezişul propriului meu piept.

PARTEA a 2-a

CAPITOLUL 6

(Bucureşti, aprilie 2008,
undeva în Piaţa Unirii)

Mansarda de la etajul 9 al gigantului de oţel din vecinătatea Magazinului Unirea e scăldată în lumina blajină a începutului de aprilie. Metalul mai multor aparate de forţă, răspândite peste tot în încăpere, sclipeşte de fiecare dată când razele soarelui îi ating trupul dur de fier oţelit. Braţele bărbatului, năclăite de sudoare, se lasă şi ele, din când în când, mângâiate de albul hepatic al şuvoiului de lumină, care ţâşneşte în mănunchiuri orbitoare prin fantele jaluzelelor. Mişcările lente dar extrem de precise, însoţite de mici gâfâituri, încetează brusc iar haltera de zece kilograme îşi regăseşte locul în canaturile dispozitivului de susţinere. Odată cu icnetul scurt, scăpat printre buze încleştate în utlimul spasm al efortului, bustul bărbatului zvâcneşte în sus. Muşchii, puternic reliefaţi pe sub pielea întinsă, păstrează încă urmele contracţiilor la care au fost obligaţi de exerciţiile complicate de până atunci. Monturile pumnilor zvâcnesc uşor în momentul în care degetele, acum relaxate, apucă în strânsoarea lor materialul pufos al prosopului de baie.

– Cam devreme pentru o pauză, domnule Rosescu!

Glasul cu inflexiuni dure, izbucnit de undeva din imediata apropiere, are efectul unui duş rece. Capul bărbatului se ridică brusc, întorcându-se ca împins de un resort nevăzut spre unul dintre ungherele mansardei, de acolo de unde vocea preparatorului continuă să-l ţină din scurt:

– Dacă vreţi să vă reveniţi cât mai repede, ar trebui să nu ţineţi cont de durere...

– E simplu să comentezi de pe margine, murmură Mircea, masându-şi uşor bicepşii. Aş vrea să fii în locul meu să vezi ce doare blestemata asta de carne...

– Vă plângeţi ca o babă de nouă'j de ani, vine ca la comandă replica, în care Mircea citi, limpede, un soi de ironie pe care vorbitorul nu se obosea deloc să o ascundă. Haideţi, domnule Rosescu, înapoi la halteră! Mai aveţi încă 20 de ridicări... N-avem timp de palavre...

Ochii lui Mircea se îngustară dintr-o dată, aruncând fulgere în direcţia tânărului său preparator fizic. Insul cu statură pipernicită îi susţinu însă privirea fără pic de teamă sau ezitare. Mai mult, din nou Trubadurul avu impresia că ochii aceia albaştri îl ţintesc batjocoritor. Strivi între dinţi înjurătura pe care şi-ar fi dorit să i-o arunce în faţă. Nu putea să facă asta. Nu acum, când se vedea nevoit să recunoască deschis că are perfectă dreptate. Că nici un efort nu trebuia precupeţit pentru atingerea scopului final; revenirea la viaţa de dinaintea accidentului din august 2007; revenirea la forma extraordinară în care se aflase pe vremea când bătea străzile Ferentariului, umăr lângă umerii poliţiştilor, în aşteaptarea bătăii de gong care să anunţe începerea bătăliei cu fărădeleagea. Nu în ultimul rând, pregătirea pentru cea din urmă – şi cea mai grea – bătălie. În plus, Alex, tânărul care se îngrijea de revenirea la normalitate a funcţiilor sale locomotorii, nu merita să fie tratat de sus. Nu! În nici un caz! Îi era, ce-i drept, antipatic, aşa cum îi fusese încă de la bun început, când reuşise în detrimentul altor candidaţi la postul de preparator fizic al său, să intre pe sub pielea lui moş Lainici şi să obţină favorul de a fi susţinut de către bătrân pentru a obţine slujba.

Nici acum nu-şi dădea prea bine seama de ce nu-l putuse simpatiza. Poate pentru că era mult prea nepotrivit

pentru munca asta. Mult prea... firav. Deşi, mai târziu, după ce obţinuse slujba, îi demonstrase în câteva rânduri că în trupul acela aproape neverosimil de subţire, exista o forţă de temut. Ultima oară când făcuse asta fusese şi prima oară când îi câştigase respectul. Dar şi ura!

Închise ochii şi se lăsa, câteva clipe, târât în vâltoarea trecutului. Un trecut de care îl despărţea mai puţin de jumătate de an şi care îi răpise, într-un sfârşit posomorât de noiembrie, singurele două fiinţe a căror lipsă nu o putea cu nimic suplini. Laura şi Dan Petrarca. Iubita, recâştigată în chip miraculos după o lungă şi îngrozitor de grea bătălie cu un destin potrivnic! Şi prietenul credincios ce-şi dovedise în nenumărate rînduri loialitatea. Nici acum nu îi era clar care dintre ei murise de mâna celuilalt. Dacă se întâmplase măcar acest lucru. Dacă cel aflat la capătul trăgaciului fusese mai întâi asasin, iar mai apoi, atins de morbul remuşcării, sinucigaş. Ceea ce îi era în schimb, în momentul ăsta, al dracu' de clar e că imaginile închipuite (pe de o parte, cea a unui Dan cu trăsături desfigurate de ură, ţintind dindărătul armei pieptul Laurei, pe de alta, cea a femeii iubite cu ochii căscaţi a groază în aşteptarea morţii) îl ardeau ca un fier roşu!

Scurta incursiune în trecut îşi făcu rapid efectul. Ochii căpătară dintr-o dată sticliri de oţel. Sângele îi năvăli în obraji, iar muşchii braţelor se cambrară violent pe mânerul halterei, pe care o smulseră ca pe un fulg din lăcaşul ei.

Începu să ridice şi să coboare greutatea spre piept, cu un soi de inconştienţă, de automatism, mai bine zis! Aproape că nu realiza ce face. În timp ce membrele cândva inerte se mişcau cu o viteză uluitoare, crâmpeie de imagini i se derulau ameţitor, ca-ntr-o sarabandă nebună de nuanţe caleidoscopice, pe dinaintea ochilor. Chipuri de oameni care-şi plâng neputinţa. Care-şi urlă prin toţi porii dorinţa de răzbunare. Propriul chip, desfigurat de o

suferinţă pe care nu o mai putea îndura, reflectat în apa lacului. Trăsăturile, străbătute de spectrul unei hotărâri de nezdruncinat, ale preparatorului în timp ce plonja în adâncuri pentru a-l salva! Pentru a-l reîntoarce la viaţă. Pentru a-l împiedica să ducă la bun sfârşit propria-i execuţie. Pentru a-l obliga, mai apoi, să trăiască înconjurat de ură şi de atingerea scârboasă a dorinţei de răzbunare!

Dintr-o dată realiză că stă în picioare exact în mijlocul camerei. Braţele pe care sudoarea se prelingea în mici şiroaie lipicioase la atingere loveau cu furie sacul de box. Muşchii gambelor erau atât de întinşi încât îl dureau. Îl înţepau cu zeci de ace! Îi sfârtecau carnea, de parcă ar fi vrut să iasă la iveală. Să rupă în fâşii subţiri fiecare centimetru de epidermă...

Un urlet de fiară dezlănţuită îi erupse din piept! Urlă din nou, de data asta pe deplin conştient de ceea ce face! Lovi cu sete! Apoi, iar urlă! şi iar lovi, şi iar urlă ca ieşit din minţi! Ultimul lucru pe care muchea labei piciorului, contractată spasmodic, îl lovi cu o forţă aproape neomenească îl scoase din transă, oferindu-i cu o precizie a detaliului uluitoare întregul tablou al renaşterii sale. Căruţul de infirm în care zăcuse mai bine de un an jumătate! El se aflase în calea piciorului! El zbura acum prin aer şi avea să cadă cu zgomot o secundă mai târziu, după ce se izbise violent de perete. Căruţul între mânerele căruia nu avea să se mai întoarcă niciodată!

* * *

Primul lucru pe care l-a făcut Mircea după ce s-a încheiat întâia săptămână de şedinţe istovitoare de terapie fizică, din care nu lipseau desele vizite la medic pentru analize amănunţite, a fost să-l contacteze pe Radar, singurul prieten pe sprijinul căruia se mai putea baza în războiul cu acoliţii lui Capone. Deşi bănuia a cui mână se încleştase

pe patul Magnum-ului 357 care scuipase moarte, reducând-o pentru totdeauna la tăcere pe Laura, Mircea nu se îndoia de faptul că tot ce se întâmplase cu jumătate de an în urmă în Cişmigiu fusese doar rodul unei întâmplări nefaste. Habar nu avea ce-l determinase pe Dan să tragă. Nici măcar nu era sigur că el era adevăratul vinovat pentru moartea Laurei. Tot ce ştia, mai mult la nivel intuitiv, era că fire nevăzute duceau – trebuiau să ducă! – spre un singur vinovat. Omul cu care era blestemat să se confrunte din nou; interlopul care încercase să-l ucidă mai întâi în vara lui 2001, iar mai apoi în 2007. Şi care era responsabil de tot ce i se întâmplase imediat după acest din urmă an. Din cauza căruia pierduse partida cu viaţa. Din cauza căruia pierduse din nou tot! Capone! Nemernicul pe care, în vălmăşagul evenimentelor de dinaintea sinuciderii sale, Dan apucase să-l vadă intrând în casa sercetarei lui Bruckner. În casa Rebecăi Madgearu! Tipa care, deşi era prima pe lista celor suspectaţi că sunt implicaţi în asasinarea lui Bruckner, fusese nu cu mult timp înaintea crimei din Cişmigiu trecută de către poliţişti într-o altă tabără; cea a victimei căreia i se punea la cale o înscenare.

– Dan a fost dus de nas, frăţie!, a început Radar să-l pună în temă cu ce se întâmplase, imediat ce Mircea îi ceruse acest lucru. În tot răstimpul cât a alergat după cai verzi pe pereţi, a continuat el să-i explice, cea pe care o căuta se fâţâia chiar pă sub nasu' lui. Îi oferea, mai exact, piste false cu singurul scop de a-i aduce pă el şi pă Laura, adevărata ţintă, în bătaia puştii. Habar n-am cum l-a îmbrobodit în cazul Laurei şi cum de l-a dus la ea. Ştiu în schimb al dracu de bine de ce era Laura îmbrăcată aşa şi de ce arăta aşa...

Ajuns în acest punct al poveştii, gaborul a tras adânc aer în piept, semn că nu erau puţine lucruri de istorisit şi că se pregătea pentru o dizertaţie lungă.

– Îţi aminteşti că modul bizar în care a pătruns asasinu' lu' Bruckner în biroul ăstuia, şi mă refer la faptul că nu existau nici un fel dă urme dă forţare a uşii sau alte urme care să trimită la ideea unei intruziuni din afară, l-a determinat pă Dan – iar eu i-am dat dreptate – să o suspecteze de amestec în crimă pă secretara chirurgului. Povestea care a urmat, filarea Rebecăi şi tot tacâmu' din care nu a lipsit şi moaca lui Capone o ştii chiar din gura lu Dan. Ceea ce nu ştii e că, la vreo câteva zile după ce l-a văzut în uşa garsonierei din Romană, locuită de Rebeca, pă nemernicu' care a încercat să-ţi prăjească şoriciu', ziaristu' a primit un telefon de la nimeni alta decât asistenta lu' Bruckner. S-au şi întâlnit de altfel, prilej cu care Dan află că Rebeca a descoperit existenţa sosiei şi că se teme să nu îi fie înscenat ceva. Gagica nu se referea la nimic altceva decât la crimă. Nu era proastă deloc şi realizase că e prima pe lista suspecţilor. Ei bine, din acel moment începe să se împută toată treaba, pricepi? A doua zi după ce îi mărturiseşte că se simte ameninţată şi filată totodată dă cea care îi fura identitatea, Rebeca îl sună din nou pă Dan. Dă data asta, îl asigură că ştie cine îi poartă sâmbetele. Mai mult se oferă să i-o dea pe impostoare pă tavă. Am aflat toate astea dă la Dan. M-a sunat pe la un un'şpe fără un sfert în noaptea aia să-mi spună că peste cin'şpe minute va da nas în nas cu ucigaşa şi să-mi ceară să vin cu gaşca la întâlnire. Prea multe detalii nu mi-a dat la telefon, dar ceva îmi spune că nici prin cap nu-i trecea atunci că nu va mai avea o altă posibilitate să mă pună în temă cu ce se întâmplase. Ah, încă ceva... Absolut toate investigaţiile ulterioare demarate dă secţia noastră s-au dovedit a fi zadarnice. O dată cu moartea Laurei, au dispărut şi Rebeca şi Capone.

A ridicat din umeri de parcă ar fi vrut în felul acesta să accentueze întreaga neputinţă de care se simţea cuprins, asemenea fiecăruia dintre fârtaţii lui criminalişti.

– Pur şi simplu au intrat în pământ şi unu şi altu. Aşa cum tot acolo au intrat şi toate posibilele probe pe care le-am fi putut găsi în locuinţa Rebecăi. Când am intrat, la mai puţin de o oră de la crima din Cişmigiu, în garsoniera din Romană închiriată de fosta secretară a lu Bruckner, nu am găsit absolut nimic. Nici măcar o prăpădită dă amprentă. De parcă nimeni nu ar fi locuit vreodată în casa aia...

O dată cu ultimul cuvânt rostit, buzele poliţaiului au amuţit, iar Trubadurul nu a găsit altceva mai bun de făcut decât să îi ţină o vreme isonul. Când, la capătul câtorva minute bune de gândire, Mircea a ridicat în sfârşit capul şi l-a privit pe Radar în ochi ştia deja ce aveau de făcut.

* * *

Procurorul criminalist Enoaie se scarpină conştiincios în cap de câteva minute bune. Nu prea-şi aminteşte nici un alt caz, în cei peste 35 de ani de carieră, atât de încâlcit ca ăsta de acum care îi fusese încredinţat. Nici vreo altă cerere mai ciudată decât cea pe care tocmai o sfârşise de formulat poliţaiul deşirat care-i stătea dinainte. Înainte de a-şi înfunda nasul în hârtia oficială pe care lunganul i-o aruncase pe birou, ridică din umeri într-un gest de lehamite.

– Şi cam cum aţi vrea voi să fac io asta? Chiar dacă vă aprob deshumarea cadavrului, nu prea văd ce investigaţii aţi putea face, de vreme ce ăla era într-un asemenea hal prăjit la proţap când a dat colţu' că nici oasele nu-i mai erau întregi...

– Păi, îl imită Radar, prinzând a-şi mişca vertiginos degetele prin podoaba capilară, Neagoe zicea ceva dee... ăăh, de o identificare după ADN... ăăh, ştiţi, avem deja mostre ADN de la el luate din câte ştiu dintr-o buca' dă unghie când a vrut să dea foc apartamentului lui Mircea, şiii....

– Şi, îi ia procurorul vorba din gură, cum dracu vreţi voi la aproape un an după ce-a plecat pă lumea ailaltă Capone ăsta, sau cum mă-sa l-o cheama, să luaţi pentru comparaţie alte probe ADN dintr-un corp din care n-au mai rămas decât două, trei oase acolo... La urma urmei, îşi pierde răbdarea Enoaie, ce paştele mă-sii aveţi în căpăţână?

Radar trage cu sete aer în piept aşa cum făcea pe vremuri când îl întreba profu de mate de ce nu şi-a făcut tema pentru acasă, iar el se chinuia să-şi amintească cu ce îşi argumentase ultima oară lipsa din maculator a lucrării scrise; cu moartea fulgerătoare a bunicii, cu cea a bunicului sau cu dispariţia dintre cei vii a vărului primar dinspre soacra unchiului său?

– Păi, legistu' nostru cică poa' să afle şi din analiza oaselor dacă ăla îmbrăcat acu' un an în palton de scânduri e Capone sau nu... Că asta vrem şi noi să aflăm. Dacă face nani pân hogeacul lu Scaraoţchi sau dacă umblă liber pân Bucureşti, că i-a văzut Petrarca moaca pân Romană mai acu vreo patru luni, pă vremea când încă putea să-şi plimbe fizicu' pă stradă şi nu trebuia s-o facă pă răposatu'...

Mâna lui Enoaie bate aerul întărind printr-un gest scurt ceea ce buzele procurorului tocmai rostesc:

– Ştiu, ştiu, nu mă mai fute la cap cu povestea asta. Încă mă mai pricep să citesc o notă informativă atunci când îmi este adusă. Spune-mi altceva mai util şi liniştitor pentru creierii mei care încep să o ia razna din cauza unor maimuţe păroase ca voi... Spune-mi unde vreţi să ajungeţi cu deshumarea asta că io tot nu sunt dumirit... Uite, să admitem că reuşiţi să identificaţi cadavrul după ADN şi că descoperiţi că nu e Capone îngropat acolo... Că trăieşte bine mersi şi că face umbră pământului prin Romană! Buuun! Păi, izbucneşte dintr-o dată cuprins de pandalii,

ce aţi rezolvat, bă, cu asta că, oricum, în anchetă, în anchete de fapt, că nu aveţi nici o dovadă că prima, a doua şi a treia crimă sunt legate una de alta, totul e de căcat. Nu aveţi absolut nici o probă cât de mică. Nici un fir! Nici un punct de plecare! Nici măcar mobilul vreuneia dintre crime nu-l aveţi...

Se opreşte brusc şi întinde un deget gros şi încovoiat spre pieptul gaborului.

– Dacă luaţi de bună prostia cu fosta studentă de la medicină care-şi omoară fostul profesor pentru care a ajuns să lucreze ca asistent sunteţi de-a dreptul tâmpiţi... Păi cum, bă, s-o acuzi pă gagică de crimă doar pentru că şi ea şi presupusa victimă şi-au tocit una coatele iar celălalt curul pe băncile aceleiaşi facultăţi? Ce argumente o să aduceţi voi judecătorilor că ăia numai ce aţi deschis gura cu idioţenia asta şi vă şi trimite în sula calului pă toţi... Inclusiv pă nebunu' dă Dan Petrarca... Apropos, că tot vorbim dă el! Poţi să-i spui că, din partea mea, n-are decît să-şi scoată liniştit freza dă tălâmb la plimbare prin buricu' târgului că io nu-l mai acopăr! Doaaamne, Maica Domnului, îşi ridică dintr-o dată privirile spre tavan, cu aerul unuia care se aşteaptă să dea cu ochii acolo de figura Mântuitorului. Mare dobitoc am fost să mă iau după voi şi să-i permit maimuţoiului ăstuia dă ziarist să o facă pă mortu'! Auzi, cică să nu ştie aia dă l-a împuşcat că n-a dat ortu' popii! Că aia o fi proastă să mai facă mulţi purici prin ţară ca să o găsească marele detectiv Petrarca şi să o aducă de guler în faţa instanţei...

Tace o vreme, reluându-şi meteahna scărpinatului în cap. Între timp, îşi studiază interlocutorul. Când în sfârşit deschide din nou gura, tonul vocii este unul coborât şi calm. Ostenit, chiar.

– Bine, sunt dispus să vă mai fac o dată jocul, dar ţine minte ce-ţi spun şi să faci bine să-i transmiţi şi lui Neagoe

al tău asta. Nu mişcă nici unul dintre voi nici un vârf de deget până nu mă puneţi mai întâi în temă cu orice informaţie, cât de mică, pe care o deţineţi. Capişi? Şi, hai să-ţi explic şi de ce. Dacă nu-i dădeai nas ziaristului şi-mi gavareai mie sau superiorului tău ce gânduri măreţe vă mişunau prin tărtăcuţă atunci când vă jucaţi de-a James Bond, Dan ar fi avut acum tot atâtea găuri cu câte l-a înzestrat Dumnezeu şi nu una de glonte în plus. Cât despre noi, am fi avut deja câteva răspunsuri clare la o parte din întrebările cu care ne spargem capetele ca proştii de vreo juma' de an...

Face o scurtă pauză, răstimp în care îşi face de lucru cu unghia de la degetul mare pe care începe, gospodăreşte, să o roadă cu dinţii.

– Ce mai aştepţi, găgăuţă? îi aruncă, mai apoi, din vârful limbii. Hai, uşcheală din biroul meu! Adu-mi informaţii şi hai în paştele mă-sii să o prindem pe nenorocita aia care a făcut toate astea!

După ce uşa masivă a biroului său se închide în urma cefei groase de gabor, trăsăturile procurorului se destind într-un zâmbet.

– Nebunii naibii! Cu voi nici dracu' în persoană n-ar avea tupeu să se pună!

* * *

Din locul în care mă aflu, silueta lui Mircea pare mult mai solidă decât o ştiam din ultimele şase luni. Mult mai robustă. Mai plină de viaţă şi de... de forţă. Da! Forţă! Ăsta e cuvântul după care căutam febril prin memorie. Forţă! Acea forţă fizică, dar şi interioară, care-l caracteriza înainte de accidentul din august 2007, de pe urma căruia se alesese cu un exil prelungit între mânerele unui scaun cu rotile. Acelaşi scaun din care nu reuşise să se ridice decât în momentul în care furia oarbă, provocată de moartea singurei

femei pe care o iubise, dar şi de trădarea singurului prieten, îi reactivase simţurile.

Crâmpeie din ce s-a întâmplat în noiembrie 2007 dau buzna în minte, iar eu simt că am nevoie de o minune pentru a-mi reveni. Pentru a nu ceda impulsului de a-mi scuipa, chiar aici în cimitir, în octavele unei urlet dement întreaga frustrare. Întreaga durere de care mă simt cuprins. De care m-am lăsat năpădit în jumătatea de an scursă din momentul în care arma Rebecăi a împroşcat moarte.

Închid ochii şi las fiorul de vinovăţie să-şi facă damblaua. Să se strecoare, cabotin, mai întâi în suflet, mai apoi în braţe, în picioare, în stomac. În întregul corp. Un corp în care fiecare centimetru de muşchi, fiecare venă, încep să zvâcnească spasmodic. Puternic! Din ce în ce mai puternic odată cu imaginile pe care le văd, dureros de clar, derulându-se pe dinaintea ochilor.

...Pumnul încleştat al Rebecăi pe patul armei... ţeava prevăzută cu amortizor a Magnum-ului 357 care ţinteşte pieptul acoperit de haină al Piciului... Flacăra scurtă care îşi iţeşte limba letală din ochiul negru al ţevii... Pocnetele înfundate care se fac imediat auzite. Care sfârtecă liniştea nopţii. Toate astea le văd. Le simt. Acum ca şi atunci. Cu o uluitoare precizie a detaliului pe care doar semnificaţia copleşitoare a unei întâmplări, pe care nu o poţi sub nici o formă uita o viaţă întreagă, ţi-o poate da. Nu în ultimul rând îmi apare înaintea ochilor exact aşa cum o văzusem atunci, hidoasă, pata de un roşu aprins care înfloreşte din ce în ce mai mare şi mai bine definită pe piepţii hainei în care e îmbrăcată Laura. Şi cealaltă pată. Asemănătoare! Una lăbărţată de-a curmezişul propriului meu piept...

Glasul izbucnit cu intensitatea unui tunet la doi paşi de mine are efectul unui ser paralizant. Îmi pot mişca,

încet, ca în transă, doar capul în direcţia din care vine vocea uluită a bătrânului.

– Salutare, moş Lainici!, e tot ce răzbate printre buzele pe care mi le simt dintr-o dată uscate şi arse de emoţie.

Înclină încet din cap. Ca şi mine nu poate lega două vorbe. În ceea ce-l priveşte, reacţia de uimire este una cât se poate de firească, atâta vreme cât fantoma, pe care îşi închipuie că a văzut-o, tocmai i-a vorbit, demonstrându-i în felul acesta că e nimeni altcineva decât mortul în persoană. Unul cât se poate de viu!

Cu mine, lucrurile stau altfel. Nu întâmplător mă aflu aici. Însănătoşirea lui Mircea, revenirea lui, cu fiecare zi care trece, la forma fizică maximă îl pune la adăpost de orice şoc emoţional. Fie el chiar acela de a da nas în nas cu omul din cauza căruia îşi închipuie că iubita lui a încheiat pentru totdeauna conturile cu viaţa. Ei bine, am ales tocmai acest moment al zilei – primele ore ale dimineţii de aprilie, când ştiu că vine la mormântul Laurei – tocmai pentru a-i mărturisi, în faţa lui Dumnezeu şi a spiritului celei îngropată în ţărâna cimitirului Bellu, că nu sunt vinovat de nimic. Că nu eu am apăsat pe trăgaciul Smith & Wesson-ului, într-un gest reflex de auto-apărare, sămănând moarte în trupul firav al Piciului. Că arma, găsită de poliţişti la faţa locului, purtând amprentele Laurei pe patul de lemn, care mi-a ţintit pieptul nu s-a aflat în momentul în care a scuipat foc în mâna Laurei. Că, în sfârşit, adevărata ucigaşă care a pus, cu o inteligenţă diabolică, totul în scenă e liberă. Că trebuie prinsă şi pedepsită. Că mă aflu deja pe urmele ei. Că d-aia am făcut-o o vreme pe mortul şi că, în sfârşit, mă aflu aici pentru a-mi pune şi eu semnătura, lângă a lui, pe sentinţa de condamnare a Rebecăi Madgearu. Nu în ultimul rând pentru că, probabil, sunt singurul care deţine capetele firului care poate duce la rezolvarea crimelor de acum şase luni.

Un nou glas, de data asta puternic şi inconfundabil pentru mine, se face auzit de undeva din dreapta noastră.

– Hei, Moş Lainici! E timpul să mergem...

Ne întoarcem amândoi cu faţa spre mormântul Laurei, de acolo de unde ne întâmpină sclipirile de oţel, cu care sunt atât de familiarizat, plecate din irişi negri de Trubadur. Deşi ne despart mai bine de zece metri, îi pot citi cu uşurinţă în trăsături întreaga stupoare de care este, fără îndoială, cuprins.

Câteva clipe rămâne ţintuit locului, apoi, cu paşi repezi se îndreaptă direct spre mine. Deşi aştept de mult timp clipa asta, deşi sunt convins că nu mai puteam cu nici un chip amâna momentul confruntării de acum, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc, cu groază, ce anume este hărăzit să se întâmple peste doar câteva clipe? Atunci când ultimul dintre paşi va fi făcut, iar ochii lui mă vor privi ţintă de la doar o palmă distanţă? Va ridica, oare, braţul pentru a-l lovi pe cel despre care, sunt sigur de asta, îşi închipuie că i-a înşelat aşteptările? Că l-a trădat şi că s-a lăsat, într-un fel sau altul, implicat în evenimentele care au dus la moartea iubitei lui? A acelei iubite pentru care, pe vremea când o căuta ca un nebun, a sacrificat tot ce se putea sacrifica? Va da, aşadar, curs urii care i-a pângărit în ultimele luni sufletul? Aceeaşi ură care l-a ridicat din scaunul cu rotile şi care, astăzi, l-ar putea împinge la crimă din răzbunare...

Înţeleg că nimic din toate astea nu se va întâmpla în momentul în care simt strânsoarea de oţel a degetelor, încolăcite în jurul propriilor mele falange.

– Trăieşti! îmi zice, iar ochii îi sclipesc, animaţi de o emoţie pe care nu şi-o ascunde. Trăieşti, repetă, privindu-mă cu ochii larg deschişi în care până şi un orb ar reuşi să citească explozia de bucurie.

Nu-mi dă timp să reacţionez. Mă ia de după gât şi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat între noi, de parcă nici un minut în ultimele şase luni nu am fi stat despărţiţi, îmi spune apăsând, în tonul grav al unei sentinţe, fiecare cuvânt în parte.

– Să mergem! Ai multe de povestit, iar eu multe de ascultat!

* * *

Aşa a fost cum a zis el! O noapte întreagă am petrecut, tolăniţi ca pe vremuri în fotoliile capitonate de piele din uriaşul living al vilei sale din Pipera, discutând fiecare detaliu în parte al şirului de crime care ne întorsese, peste noapte, vieţile pe dos. Cel care a vorbit cel mai mult am fost eu. Am început prin a-i povesti mai întâi cum o banală tabacheră de metal m-a ajutat să fentez moartea, încasând în locul meu glontele plecat din arma ucigaşei. I-am istorisit mai apoi în amănunt tot ce ştiam din povestea celor trei crime, între ale căror victime am căzut de acord că există o legătură. Una a cărei evidenţă ne scăpase, în chip inexplicabil, până acum. O legătură extrem de puternică, de natură să ne ofere un posibil mobil; acelaşi în cazul fiecărui asasinat în parte: răzbunarea. Nu de orice fel şi nu a oricui, ci una mustind de demenţă şi purtând semnătura unui individ al cărui nume, odată rostit, ne provoca fiori de gheaţă pe şira spinării. Capone! Omul aflat la originea tuturor blestemăţiilor cu care avusesem de-a face în ultimii şapte ani. Omul care încercase de atâtea ori să încheie, definitiv, conturile cu ziaristul prăpădit şi sărac lipit pământului din 2001, cu a cărui fantomă se întâlnise şase ani mai târziu şi pe care încercase din nou, cu ajutoprul lui Evelyn, să-l trimită pe lumea cealaltă. În sfârşit, omul care se întorsese mai apoi din morţi pentru a-i pedepsi exemplar pe toţi cei care i se ridicaseră împotrivă; pe

toţi cei care îi dăduseră peste cap planurile de asasinat din vara anului trecut. Pentru nici unul dintre noi nu încăpea nici cel mai mic dubiu că lucrurile stăteau întocmai şi că, de data asta, nu ne înşelam. Tot ce ne mai rămânea de făcut era să căutăm o nişă, cât de mică, în planul diabolic pe care-l pusese la cale şi care, iarăşi nu ne îndoiam, fusese executat pas cu pas de către fiica sa, Rebeca.

– Mi-a mărturisit cu gura ei, Mirceo! Faptul că a fost vizitată într-o seară de un ins care i-a plâns în poală şi care i-a destăinuit, cuprins de remuşcări, că el este nenorocitul de tată care i-a dat viaţă şi care, mai apoi, a fugit în lume fără să o recunoască de progenitură. A spus-o ca pe o anecdotă, dar sunt cât se poate de sigur că nu minţea câtuşi de puţin. Mult mai târziu, din păcate, am obţinut certitudinea că mi-a spus adevărul şi că este într-adevăr fiica lui Capone. Atunci când am văzut-o ridicând revolverul şi ţintind pieptul Laurei. Atunci am realizat ce se întâmplă. Primul ucis e Bruckner, chirurgul care îndepărtase urmele multilării tale din 2001 şi îţi dăduse un chip nou-nouţ. Al doilea trimis pe lumea cealaltă e Gargamel, poliţistul care a făcut parte din echipa Gigi-Contra, care i-a dejucat planul de asasinat de anul trecut. Ultima victimă, cea de-a treia, e chiar motivul pentru care te-ai încăpăţânat să nu mori; Laura. Toate cele trei victime, aşadar, au ceva în comun; persoana ta...

– Ultima ţintă!, m-a întrerupt, calm, Trubadurul privindu-mă în ochi. Eu sunt cea de-a patra şi ultimă ţintă, nu-i aşa?

Înclin tăcut din cap. A intuit perfect. Foarte curând, mâna lui Capone va acţiona din nou. Foarte curând, o vom vedea din nou pe Rebeca Madgearu. Cea adevărată, pe care o căutăm, şi nu cea căreia i-a dat viaţă, în Cişmigiu, dintr-un motiv care se încăpăţânează deocamdată să nu ni se dezvăluie, peruca blondă de pe creştetul Piciului. Sau,

poate, aşa cum îmi şopteşte intuiţia, îl vom vedea pe Capone însuşi pentru că, dacă sunt sigur de ceva, atunci acel ceva are legătură cu faptul că pe această ultimă crimă, nelegiuitul va vrea cu tot dinadinsul să-şi pună de unul singur semnătura.

* * *

Au trecut deja patru zile de la ultima noastră discuţie şi nu se întâmplă absolut nimic. Şi eu, şi Mircea, ca să nu-i mai pun la socoteală pe oamenii legii cu care ţinem în permanenţă legătura, începem să ne pierdem răbdarea. Singurul care pare căzut din nori e Şoarece. Gagiul n-are nici o treabă. Zici că e în concediu pe Coasta de Azur şi ţine, dezinvolt, din înaltul balansoarului în care şi-a urcat ţurloaiele, evidenţa bikinilor de pe plajă.

– Ascultă, la mine, ce-ţi spun, bă, ziaristule, îmi zice, că nu degeaba am fost preşedinte dă bloc pe vremea lu' Ceaşcă... Ce se întâmplă în fundu' ăsta dă lume, nu se întâmplă în fundu' nimănui, bă! Mă-nţelegi? Că...

– Mai du-te, bă, cârnatule şi te pişă!, îl repede, pus pe harţă, Radar. Lasă-ne în puii mei în pace că dacă-ţi dau una o să te trezeşti dimineaţă, o să te uiţi în oglindă şi-o să zici că a tăiat mă-ta lemne şi ţi-a sărit un pumn în ochi...

– N-o s-apuci, lăbare c-o să-ţi dau un şut în coaie de-o să-ţi stea puţulica o lună la reanimare şi...

N-apucă să termine ce avea de spus că palma ca o lopată a gaborului cu urechi clăpăuge îi şi şterge mutra, expediindu-l prin aer la câţiva metri distanţă.

Sărim cu toţii în picioare ca arşi. Plouă cu înjurături în stânga şi-n dreapta, iar pumnii se încleştează spastic, pregătiţi să lovească. Suntem la un pas să ne încăierăm. Nici nu e de mirare de vreme ce nici unul dintre noi nu a dormit mai mult de două, trei ore în tot acest răstimp în care am trecut prin ciur toate informaţiile pe care le deţinem.

Vocea autoritară a lui Neagoe pune capăt la timp scandalului care ameninţă să-i transforme biroul într-un veritabil teatru de război.

– Băăă! Vă bag în paştele mamii voastre pe toţi dacă mai scoate vreunul o vorbă. Staţi dracului jos! Radare, dacă nu-ţi ţii lăboanţele acasă o să te viziteze mă-ta la bulău cin'şpe ani d-acu încolo!

Se întoarce mânios pe câlcâie şi împunge aerul cu degetul în direcţia lui Şoarece, care tocmai se ridică, ameţit, de jos.

– Iar tu, şobolan păros, ai face bine să ţii gura aia spurcată închisă, dacă nu vrei să ţi-o umplu cu rahat de mâţă. Mai bine ai face ceva util decât să ne scoţi din pepeni cu poantele tale de doi lei...

– Să fac ce?, mârâie Şoarece, înfruntându-i privirea. Să mi-o trag cu mama lu' Ştefan Cel Mare? Păi nu vezi, şăfu', că nu se leagă nimic, adaugă de data asta pe un ton vecin cu isteria. Alergăm după cai verzi... Asta facem...

Din fotoliul de piele în care s-a aşezat la începutul discuţiei şi din care nu s-a mişcat nici măcar un centimetru până acum, Mircea prinde în sfârşit glas.

– Poate că ai dreptate, Şoarece! Tocmai d-aia cred că ar trebui să vopsim unul din caii de care vorbeşti în verde...

Gurile tuturor celor prezenţi rămân deschise ca la dentist. Irişii de catran ai Trubadurului plutesc un timp deasupra capetelor noastre şi se opresc în cele din urmă pe figura, uluită, a comisarului Neagoe.

– Am un plan, comisare!, rosteşte Mircea, imediat ce are certitudinea că toate priviriile îl fixează atent. Hai să grăbim lucrurile şi să-i scoatem pe nenorociţi din bârlog!... Dacă nu vine Mahomed la munte, vine muntele la Mahomed. Nu? Parcă aşa se spune...

Neagoe pricepe imediat unde bate. Înclină aprobator din cap, în timp ce degetele i se flexează la unison pe

cilindrul subţire al unei ţigări, iţite solitar din dreptunghiul de carton, cu însemnele Camel, pe care-l ţine la piept.

– Te gândeşti să-i întindem lui Capone o cursă, nu-i aşa?

Glasul îi amuţeşte preţ de câteva secunde, lăsând loc de manevră privirii care se înfige în ochii Trubadurului.

– Asta înseamnă căă... că...

– Că trebuie să îi fâţâim ţinta pe la nas, comisare, pune Mircea punctul pe „i", iar noi încremenim pentru că, în sfârşit, pricepem ce vrea să spună. Momeală! În asta are de gând Trubadurul să se transforme pentru următoarele zile. O momeală care, plimbată suficient de bine pe sub nasul asasinei şi al creierului care a proiectat toate crimele de până acum, îi va scoate fără doar şi poate din vizuină. Dar şi o momeală care s-ar putea dovedi extrem de periculoasă pentru fostul realizator TV. Mă grăbesc să-i spun asta, iar el nu întârzie nici o clipă cu replica.

– Sunt pregătit pentru asta, Dane! Mi-am revenit complet. Sunt chiar într-o formă de indiviat. Şi nu trebuie, pentru a te convinge de asta, să îl crezi neapărat pe cuvânt pe Alex. Priveşte...

Cu o simplă apăsare a palmei în lemnul spătarului greu de mahon, trupul Trubadurului se ridică rapid şi zvâcneşte, brăzdând aerul ca o săgeată umană în direcţia lui Şoarece. O secundă mai târziu, lovit cu o precizie uluitoare de muchea întinsă a labei piciorului, chipiul îndesat pe creştetul pleşuv al poliţistului zboară razant cu pământul, izbindu-se violent de uşă.

Rămas stană de piatră în urma atacului neaşteptat, gaborul nu reuşeşte să articuleze nici-un sunet. Îşi duce doar, ca lovit cu leuca, mâna la scăfârlie şi prinde a şi-o masa de zor. Un scâncet de tataie constipat îi scapă printre buze.

– Ce dracu'... Mda, bodogăne ceva mai târziu când îşi vine în fire, normal. Tot prostu' dă, Şoarece le încasează!...

Izbucnim, dintr-o dată relaxaţi, în hohote de râs. Mâini amicale se întind repede spre cel poreclit cu nume de rozătoare şi încep să-l bată pe umăr. Explozia de veselie se curmă la fel de repede cum a izbucnit în momentul în care vocea, înecată de râs, a lui Neagoe ne impune atenţie.

– Înapoi pe scaune, derbedeilor! Încă n-am terminat. De fapt, continuă pe un ton din care orice urmă de băşcălie a dispărut, de abia acum începem. Alifie, se întoarce brusc spre cel interpelat, te urci imediat în maşină şi pleci la Facultatea de medicină. Nu mă interesează că au mai fost alţii înaintea ta. Te duci şi tu şi cauţi până îţi vine acru în gură. Până mâine vreau să ştiu totul despre relaţia din studenţie pe care au avut-o Laura şi Rebeca Madgearu. Totul despre nemernica din urmă. Ca o sugestie, cred că nu ar strica să începi prin a da de urma câtorva dintre colegii lor de atunci... Sau mai degrabă colege, că astea-s din neam de bârfitoare de când e lumea. De la ele sau ei poţi afla multe lucruri interesante care ne-ar putea ajuta să înţelegem ceva din povestea asta încâlcită...

– Tu, îi înfige lui Radar degetul în piept. Te tirezi la reşedinţa din Pipera a lui Capone. E imposibil să nu fi trecut pe acolo după ce a înviat din morţi. Ah, dai o raită şi prin fostul lui bârlog din Ferentari. Îi tragi de limbă pe vecini, pe interlopi, pe cine vrea muşchii tăi, dar nu te întorci fără să ştii dacă a fost sau nu văzut în ultima vreme... Ia stai, îl prinde de braţ, silindu-l să se aşeze înapoi în scaunul din care deja se ridicase. Nu mi-ai zis nimic de raportul celor care au făcut deshumarea... E sau nu şmecheru' ăla de Capone la patru metri sub pământ? Că dacă e, atunci toate supoziţiile noastre nu fac nici cât un găinaţ de raţă... Ăh? Ia zi ce a stabilit expertiza ADN? Sunt oasele lui?

– Păi, nu prea, şăfu'!, se scarpină, vizibil încurcat, în ceafă cel interpelat. Adică, nu-s deloc ale lui...

– Mda, mi-am imaginat io!, răbufni Neagoe. 'zda mamii lui de nenorocit!, mai apucă să articuleze înainte ca Radar să-l lase cu gura căscată de uimire...

– De fapt, cum să vă spun, şăfu'?!, încearcă marea cu degetul poliţaiul. Ştiţi, cred că ăia de la LML au încurcat borcanele sau...

– Sau ce?, îl întrerupe, vizibil iritat, comisarul şef. Cum adică au încurcat borcanele? Da' vorbeşte dracului odată, Cap Sec! Nu mă mai fierbe atât!...

– Păi, îşi ia inima-n dinţi „Cap Sec", cică acoloşea, în groapa unde a fost înmormântat Capone, nici vorbă să se fi aflat vreodată picior sau mână dă om... Ci dăăă... Adicăă, mai degrabă dăă... ăăăh... Cum îi spune?...

Tace, iar noi ne zgâim cu toţii, interzişi, la el. Neagoe e primul care-şi revine din buimăceală.

– Mai degrabă dă ce, Radare? Ăh? Hai, bă, copile, îşi pierde răbdarea mai marele peste criminalişti... Zău aşa! Adu-ţi dreacu' aminte ce ţi-au zis ăia, că doar n-au descifrat hieroglifele de pe sula lui Tutankamon...

– Unu pitic din Australia, şăfu, îngaimă stins gaborul cu urechi clăpăuge. Asta mi-au zis că e îngropat acolo. Ca un fel dă maimuţă, ştii? Sau ceva dă genu' că n-am prea fost pă fază şi nici n-am înţeles cum trăbe că ciumpalacu' ăla dă nea Costache care era el la morgă... că el a scos mai întâi pă gură porumbelu' cu „flăcăul preistoric"... era matol, şiii...

– Unu pitic, zici, ăh? Din Australia, ăh? Preistoric, ăh? Băh, nasolule, tu faci mişto dă mine că dacă-ţi dau una te pomeneşte popa de trei ori pe zi în coru' bisericii, tâmpitule...

Înainte ca „tâmpitul" să apuce să cunoască întreaga pleiadă de sfinţi din cei ştiuţi de Neagoe, îmi cade fisa.

– Australopitec! Asta încerci să spui, Radare, nu? E ceea ce ţi-a transmis nea Costică... De la un astfel de „pitic

de Australia" proveneau oasele, aşa-i! De la un australopitec! Animalul despre care oamenii de ştiinţă susţin că e veriga lipsă în lanţul evolutiv de la maimuţă la om...

– Ce-ai spus?, sare Mircea ca ars din fotoliu, înainte ca Radar să confirme, entuziast, din cap. Australopitec? Aşa ai spus?

Aproape că mă sugrumă când îşi înfige degetele în piepţii cămăşii mele de bumbac. Dau din cap că „da", iar el realizează dintr-o dată cât de exagerată îi este reacţia şi slăbeşte, ruşinat, strânsoarea.

– Sccuze!, se bâlbâie, retrăgându-şi precipitat braţele. Îşi coboară privirile în pământ, apoi le ridică şi mă fixează din nou insistent.

Tace un timp, privind în gol. Când începe din nou să vorbească, vocea îi căpătă un timbru ciudat, metalic:

– Am fost de faţă la deshumare. De fapt, am fost primul care a pus mâna pe oasele alea... Nici prin cap nu mi-a trecut atunci că nu provin de la un om şi că, de fapt,conţin un mesaj...

Din nou face o pauză, lăsându-mi, de data asta cât se poate de limpede, impresia că îmi evită privirea. Un oftat i se strecoară printre buze, iar umerii îi tresară într-un zvâcnet scurt.

– Înainte ca arma lui Capone să mă facă ciur, în 2001, când am avut prima oară de-a face cu el, am opus rezistenţă. Probabil asta l-a şi enervat într-atât încât a hotărât, mai apoi, să mă ucidă... Ei bine, în învălmăşala de atunci, în timp ce încercam să scap din mâinile lui, am reuşit să pun mâna pe o cheie franceză...

Ridică din umeri, ca şi cum ar încerca să se scuture de amintirile sumbre care-i dau buzna în suflet, năpădindu-l.

– O ţineam lângă pat. Cheia. De ea vorbesc. Tot timpul se strica ceva în casa aia...

Privirile continuă să mătură într-un ritm obsedant podeaua. Nu le ridică, preferând să le ştie acolo în timp ce deapănă firul unei poveşti nemărturisite nici măcar mie, bunului său prieten.

– L-am lovit cu sete în ceafă... Exact în spatele urechii. Am auzit un trosnet puternic şi, preţ de o clipă, am crezut că sunt salvat şi că voi reuşi să scap... N-a fost aşa şi foarte curând semănam cu o sită de la gloanţele trase din arma lui Capone...

Ajuns în acest punct al istorisirii, ridică brusc capul şi ne priveşte pe fiecare în parte în albul ochilor.

– Sunt sigur că lovitura de cheie a lăsat pentru totdeauna un semn în scalpul nemernicului. D-aia am şi ţinut să particip la deshumare. Dacă semnul era acolo, atunci nu mai exista nici un dubiu că cel îngropat pe aleea din Bellu e Capone... Ei bine, continuă să ne fixeze ca intrat în transă, nu era nici un semn acolo. În schimb, am avut impresia că văd o... o inscripţie, de genul acelora făcute de o mână de copil... Ştiţi, aşa cum făceam când eram de-o şchioapă şi scriam pe garduri tot felul de năzbâtii... Tot felul de litere bizare şi încâlcite... Aşa arătau şi cele de pe craniu! Două la număr! Un „t" şi un „u", urmate de un semn care putea fi al exclamării...

– „Tu"! e cuvântul care scapă aproape la unison de pe buzele tuturor celor din încăpere.

– Fir'aş al dracu'!, exclamă cu o mutră uluită Şoarece, trântind de podea chipiul pe care de abia îl recuperase de pe jos.

Primul care rupe tăcerea de plumb care urmează e Mircea.

– N-am spus nimănui nimic până acum pentru că mi s-a părut o prostie... o viziune de-a mea. Pur şi simplu nu era Capone acolo şi cu asta basta.. Era altul! Nu avea nici o importanţă cine. Un oarecare. Dar nu Capone. Acum

lucrurile se schimbă. Mi-e cât se poate de clar că cele două litere au fost scrijelite de cineva şi că, prin ele, mi se transmitea un mesaj! „Tu!", adică „Tu vii la rând!"...

– Să zicem că-i aşa, îl întrerupe Neagoe. Ce legătură are asta cu... cu australopitecu'?

Un zâmbet amar trece în fugă peste obrazul Trubadurului.

– E simplu, comisare! Faptul că în coşgiugul în care se credea că a fost îngropat Capone, în locul unor oseminte umane, am găsit oase aparţinând unei fiinţe din preistorie constituie cea de-a doua parte a mesajului conţinut în inscripţia „Tu". Vă voi explica imediat, ne asigură după ce ne vede mutrele uluite. Aşa cum a spus şi Dan, australopitecul e considerat prima fiinţă bipedă. Primul om, dacă vrei. Primul!, îşi continuă, precipitat, demonstraţia. Decriptat, cuvântul înseamnă, în jocul pe care mi-l propune asasinul, pentru că e evident că are chef de joacă, „origine". Cu alte cuvinte, îmi transmite că, pentru a-l prinde, trebuie să mă întorc undeva chiar la început. La începutul începutului. Încă nu-mi dau seama exact ce anume vrea să-mi spună, dar de un lucru sunt sigur. Dacă vreau să-l prind, trebuie să răscolesc foarte adânc în trecut. Un trecut în care, bineînţeles, că este şi el, criminalul, inclus. Probabil ultimele luni din 2000, când am făcut tâmpenia să mă împrumut de bani, de foarte mulţi bani pentru unul ca mine, pe atunci coate goale, la Capone.

Clatină, abătut, din cap.

– Atunci s-a întâmplat ceva. Ceva care ascunde informaţii sigure despre identitatea ucigaşului. Sunt cât se poate de sigur că vrea să aflu cine e înainte de a da ochii cu el. Înainte de a încerca să mă trimită după Laura, pe lumea cealaltă, mai adaugă, cu glas înăbuşit.

Tace o vreme, privind cu o mină pierdută, undeva dincolo de fereastră. Când vorbeşte din nou, vocea îi este atât

de coborâtă încât trebuie să ne aplecăm cu toţii spre el ca să-l putem auzi.

– Până acum am crezut că e vorba de o fiică! De o ea! Acum ştiu că cel pe care îl căutăm e bărbat! Fiul lui Capone! Pe el l-a indicat fără să vrea moş Costache al vostru atunci când a pomenit despre un „flăcău preistoric"...

Amintirea contactului fizic, ciudat, de la intrarea în Cişmigiu dintre mâna mea şi cea a Rebecăi Madgearu îmi explodează în creier... Dumnezeule mare şi bun! Deci nu m-am înşelat deloc atunci. Nu am avut nicidecum halucinaţii în momentul în care am simţit muşchii aceia ca nişte şerpi, unduind pe sub piele. Încercând parcă să distrugă epiderma. Să iasă afară! Nu mi-au jucat nici un renghi urât simţul tactil atunci când m-a avertizat că strâng în căuşul palmei mâna unui bărbat... O mână care se ridicase de două ori până atunci să ucidă! Care repetase, mai apoi, a treia oară isprava! Şi care nu părea dispus să renunţe la o a patra şi cea din urmă crimă!

O oră mai târziu, când părăseam istoviţi biroul lui Neagoe, pe carneţelul de notiţe al fiecăruia în parte mai multe însemnări ne dădeau motive să credem că, în cazul lui Capone şi al fiului său, funia se apropia din ce în ce mai mult de par. Ne dădeau motive să credem că suntem, în sfârşit, pe drumul cel bun. Drumul la capătul căruia nu concepeam că s-ar putea afla altceva decât o dublă arestare.

Până atunci, însă, până la clipa în care metalul cătuşelor avea să zăngăne pe mâinile celor doi, mai trebuia să aflăm răspunsul la câteva întrebări. Una dintre ele – de ce acceptase Laura să împrumute chipul Rebecăi Madgearu? – era şi cea mai grea pentru fiecare dintre noi. Mai ales pentru Mircea, al cărui suflet murea câte puţin de fiecare dată când semnul de ortografie de la sfârşitul interogaţiei îi apărea clar şi obsedant în minte.

CAPITOLUL 7

(Bucureşti, aprilie 2008,
undeva în Piaţa Unirii)

Buzele bărbatului sunt arcuite într-un rânjet hidos. Ochii cenuşii ascund şi ei o fărâmă de zâmbet în care un observator atent ar putea lesne citi auto-mulţumirea. Continuă să se studieze în oglindă şi, pentru a doua oară în dimineaţa aceea, se felicită în gând pentru modul genial în care reuşise până atunci să-şi pună în plicare planul. Acelaşi pe care-l pusese la punct, în cele mai mici amănunte, imediat după ce, pe un pat infect de spital, nefericitul său tată îşi dăduse duhul. Şi de la care nu se abătuse până în clipa de faţă nici măcar un milimetru. Îl considera perfect şi, în mod paradoxal, pe măsură ce se îndeplinea, nu reuşea să-i astâmpere deloc setea cumplită de răzbunare. Ba din contră! Parcă i-o alimenta cu fiecare etapă, dusă la bun sfârşit, în parte. O răzbunare care avea doar o singură ţintă: ziaristul. Dădu din cap ca şi cum ar fi vrut să-i confirme unui spectator nevăzut justeţea celor gândite. Da! Toţi ceilalţi pe care-i omorâse fuseseră simpli pioni pe tabla de şah, în faţa căreia se aflau, de o parte şi de cealaltă, doar el şi Mircea Rosescu. Doar el şi omul care se făcea vinovat de păcatul suprem. Omul din cauza căruia nu apucase să-şi îmbrăţişeze tatăl decât o singură dată în viaţă, pe patul de muribund. Acolo unde cel pe care toţi îl numeau Capone îşi trăise, ca un câine abandonat de toţi, ultimele clipe de viaţă.

Îşi ridică încet braţul drept şi atinse, sfielnic aproape, pielea întinsă a obrazului. Ştia că are un ten perfect. Că a

fost înzestrat de natură cu o frumuseţe angelică. Feminină! Gândul îi fugi, preţ de câteva secunde, la soră-sa geamănă, la Rebeca. Fu cât pe ce să dea frâu liber impulsului de a izbi cu pumnul în oglinda imensă de dinainte-i. Căţeaua dracului! Îşi merita cu vârf şi îndesat soarta. Pentru că îndrăznise să se nască. Pentru că îi furase dreptul de a fi singurul. Pentru că doar din vina ei ieşise din pântec un monstru ca el, bărbat cu chip de femeie.

Pocnetul înfundat al loviturii, urmat la scurt timp de zângănitul infernal al sticlei sparte, îl luă şi pe el prin surpindere. Îşi privi, uluit, monturile pumnului. O pată de sânge, neverosimil de roşie, înfloreşte cu fiecare secundă care trece. Râuleţe astenice prind a şiroi pe dosul palmei. Le urmăreşte un timp traiectul sinuos. În momentul în care primul bob de sânge se sparge de corpul dur al marmurei, bărbatul se desprinde de lângă chiuvetă. Face un pas, atent să nu se înţepe în zecile de cioburi care au pus stăpânire pe pardoseală, şi deschide cu cealaltă mână dulăpiorul în care ţine trusa medicală.

În timp ce-şi pansează cu gesturi precise rana, rânjetul de satisfacţie îi schimonoseşte din nou trăsăturile. Da! Căţeaua de Rebeca primise ce merita. Nimeni nu avea să-i găsească vreodată corpul. Nimeni nu avea să-i plângă vreodată la căpătâi! Nimeni! Absolut nimeni!

* * *

Ţârâitul nervos al telefonului mobil mă face să sar ca ars din aşternuturi. Cu ochii mijiţi caut, pe jumătate adormit încă, ceasul de perete. Îl găsesc şi, după ce constat că acele imense indică ora 2:32, trag o înjurătură de zile mari. Cine paştele mă-sii mă sună în toiul nopţii? Renunţ să o mai fac pe detectivul de ocazie şi, fără să mă uit pe ecranul luminat al mobilului, înfig degetul mare în tasta verde.

Vocea ca din butoi a lui Radar mă întâmpină, îmbufnată, de la celălalt capăt al firului.

– Aruncă-te în izmene şi vino cât poţi de repede la apartamentul dân Romană al Rebecăi...

Mă privează de plăcerea de a-l trimite la origini şi-mi trânteşte telefonul în nas. Mă ridic în capul oaselor şi întind mâna după blugi. Îi trag repede pe mine şi, după ce mă strecor în tricoul purtat cu o zi în urmă, mă îndrept cu paşi mari spre uşă. Ceva îmi spune că acolo unde mă trimite Radar şi unde fără-ndoială că se află deja toată gaşca de poliţişti, mă aşteaptă o foarte mare surpriză.

* * *

Nu mă înşel deloc. Holul scăldat în lumină al garsonierei din Romană colcăie de gabori criminalişti. Undeva, în peretele din stânga, se cască o gaură imensă. Peste tot, pe suprafaţa lucioasă a pardoselii se văd bucăţi mari de tencuială, semn că spărtura a fost făcută nu cu mult timp în urmă. Un miros greu, de cadavru, îmi inundă nările. Îmi fac loc cu coatele printre oamenii lui Neagoe, încercând să rezist tentaţiei de a da glas bănuielii cumplite care stă la taifas cu piticii de pe creier. Rebeca Madgearu! Al ei este cadavrul găsit din câte îmi dau seama îngropat în perete. De ce mi-e frică nu scap. Încă doi paşi, o scurtă zvâcnire a mâini care dezveleşte trupul extrem de bine conservat şi chipul blondei, împietrit într-o schimă a morţii, îmi apare înaintea ochilor. Un fior de groază îmi străbate şira spinării. De undeva din spatele meu se aude cavernos glasul Clăpăugului.

– Acum chiar că ne-am prins urechile, ziaristule! Mai lipseşte să-l vedem pă năsălie şi pe musiu' Capone şi s-a terminat şmecheria. Gata! Ne luăm dă mânuţe şi ne ducem frumuşel cu toţii la balamuc...

Nu-i răspund. Pur şi simplu nu ştiu ce i-aş putea răspunde. Continui să mă holbez doar, ca tontul, la cadavrul din faţa mea. Ştiu că sună aiurea, dar vă jur pe toţi Dumnezeii din lumea asta că e pentru prima oară în viaţă când simt că mintea mi-e literalmente pustie. Că nici cea mai mică activitate nu se întâmplă între sinapse. Că neuronii care bâzâie de obicei, mai tot timpul, uneori chiar al dracu' de supărător, m-au lăsat de data asta baltă şi s-au tirat în altă căpăţână.

O altă voce bubuie, chiar lângă urechea mea, scoţându-mă din starea de apatie.

– Ai grijă pe unde calci, găgăuţă. Dacă-mi distrugi vreo probă îţi fac fundul ciur şi ţi-l îndes pe gură, m-auzi?

Mă întorc în direcţia din care vine vocea şi văd silueta uscăţivă a medicului legist deşirându-se până aproape de muchea de sus a uşii care dă spre interiorul locuinţei. Dau din mână a lehamite şi reuşesc în sfârşit să articulez, cu poticneli de nou născut, primele cuvinte.

– Stai piano, moş Costache că nu-ţi stric ştrumeala! Măă... mă uitam doar, bolborosesc în momentul în care constat că-mi tremură genunchii îngrozitor.

Sunt încă buimac în clipa în care încerc să fac primii paşi înapoi. Mă izbesc de un trup mătăhălos, ţintuit parcă în podea, undeva în spatele meu. Mă întorc şi văd, la o palmă în faţă, chipul de o paliditate aproape cadaverică al Trubadurului.

– Ea e adevărata Rebeca Madgearu, îmi spune, iar vocea lui e atât de distorsionată încât am senzaţia că ascult loviturile unui baros izbit de nicovală. Femeia cu care te-ai întâlnit o singură dată în viaţă!, continuă Mircea imperturbabil. Atunci când ai aşteptat în anticameră să fii primit de Bruckner...

Probabil că am o moacă de tolomac numai bun de trimis în mezozoic pentru a număra găinaţuri de dinozauri

zburători. Mă priveşte condescendent, iar vocea capătă, dintr-o dată, conotaţii caline, aproape părinteşti.

– Vei înţelege imediat tot ce se întâmplă. Să mergem să discutăm în tihnă la mine. Aici nu mai e nimic de făcut...

Mă ia uşor de după umeri şi mă împinge spre ieşire. Câteva minute mai târziu, din dreptul volanului pe care Trubadurul îl ghidează uşor cu vârfurile degetelor sale lungi, vocea prietenului meu dă tonul discursului narativ. Unul care aprinde, în sfârşit, becul la mansardă.

* * *

Norocul începe să ne surâdă. Pur şi simplu ne vine să îl pupăm pe Alifie în momentul în care intră val-vârtej în birou şi se pune pe guiţat de zici că joacă rolul pricipal în Balada porcului sătul.

– Gata, mânca-v-aş gălăgia! Îl prindem! Vă spune mandea că-l prindem. Ia uite acilea!, ridică triumfător în dreptul ochilor o punguliţă albă de plastic de tipul celor folosite de criminalişti pentru a conserva probe.

– Lasă-mă să ghicesc, îl ia peste picior Şoarece. E spermatozoidu' lu tac'tu, nu-i aşa? L-ai găsit pân curte când despăducheai curcile...

Alifie se uită la el de sus. Buzele i se strâmbă batjocoritor în timp ce-l execută din şase metri.

– Auzi, bă, guzgan tâmpit. Io tot cred că te-a făcut mă-ta cu macaragiu' că prea eşti aerian rău, dă-te-n...

– Hai că iar o daţi de gard, mormăie Neagoe punând capăt, din faşă, ciondănelii. Zi, Alifie!, îşi îndeamnă mai apoi subalternul, ce-ai aflat?

– Deci, am fost la Muzeul Antipa, boss. Scheletu' dă australopitec a fost ciordit în urmă cu o săptămână d-acolo. Am vorbit chiar cu ăla de la pază care-a fost dă servici' în noaptea aia. Cică pă la un trei a auzit un zgomot aşa, ca dă ceva trântit pă jos. Eh, şi până şi-a ridicat el

fizicu' dă pă scaun, deşi dacă mă întrebi pă mine sunt sigur că trăgea la aghioase, bine'nţeles că jupânu' hoţ s-a tirat şii...

– Iar te mănâncă-n cur, Alifie, mârâie nerăbdător Neagoe. Treci în mă-ta-n cur la subiect! Ce era cu zgomotu' ăla şi ce ai acolo în pungă?

– Deci, zgomotu' provenea dă la un os scăpat pă jos dă ciorditor, iar în pungă am exact osu' în persoană, şăfu...

– Ceva amprente?, ciuleşte urechile, vizibil interesat, Radar.

– Bă, da' dăştept mai eşti. Fac pariu că pă tine te-a făcut mă-ta cu... cu vibratoru'!, îi aruncă, superior, Alifie apoi se întoarce, brusc, pe călcâie şi se uită exact în ochii Trubadurului..

– Mai ai un mesaj, *men*! Al treilea şi cel mai clar dintre toate!, îi spune şi îi întinde, fără a mai scoate o vorbă, punga de plastic.

Cu gesturi precise, Mircea prinde între buricele degetelor gura pungii. Cu mâna cealaltă, rupe sigiliul şi răstoarnă conţinutul săculeţului de plastic pe masă. Cu un plescăit sec, pe suprafaţa netedă din mahon, se rostogoleşte un os destul de măricel. Mircea întinde o mână spre el. Îşi opreşte mişcarea la jumătate şi-l priveşte întrebător pe Alifie. Acesta dă din cap a confirmare şi îi face semn să continue.

– Îl poţi atinge fără probleme. Nu-i nici un fel dă amprente pă el.

Un minut mai târziu ne aplecăm, curioşi, cu toţii capetele asupra ciolanului îngălbenit. În suprafaţa dură a osului preistoric o mână nesigură săpase adânc mai multe cuvinte: „28.07. Ferentari. Miezul nopţii. Singur".

* * *

Au mai rămas doar 24 de ore până la confruntarea ai cărei termeni au fost atât de straniu stabiliți de către asasin în suprafața dură a osului de australopitec. În living-roomul imens al somptuoasei vile din Pipera suntem doar eu și Mircea. Toți ceilalți își văd de soileală prin propriile hogeacuri sau, cazul lui Radar care nu campează niciodată în același loc, prin așternuturi împarfumate de damă.

– Am ajuns la capătul drumului, prietene!, rupe Mircea tăcerea care durează de ceva minute bune. Mai exact din momentul în care am terminat de pus la punct ultimele detalii ale planului care-l va pune, mâine noapte, pe Trubadur la adăpost de orice surpriză neplăcută. Și care îi va aduce, de data asta definitiv, de guler pe Capone și pe fiul său în fața instanței de judecată. Iar, mai apoi, în spatele gratiilor.

– Se pare că da!, e tot ce găsesc de cuviință să rostesc. Și nu pentru că mi-ar lipsi bagajul linvistic de natură să mă ajute să exprim ceea ce simt. Ci pentru că, pur și simplu, are dreptate. Am ajuns, într-adevăr, la capătul drumului. Un drum al dracu' de lung și de istovitor pentru fiecare dintre noi. Un drum pe care suntem obligați să-l străbatem până la ultimul pas, dacă nu vrem să fim pentru totdeauna bântuiți de fantomele trecutului.

Degetele subțiri și lungi ale lui Mircea încep să scotocească febril în căutarea țigărilor de foi pe care le ține în tabachera de aur, într-unul dintre buzunarele laterale ale vestonului său sport, de culoarea untului.

După ce își aprinde, cu gesturi largi, trabucul, trage, ca un începător, cu nesaț fumul în piept, apoi îl expiră cu putere, învăluind cei doi, trei metri pătrați care ne despart într-un nor alb, înecăcios.

– Un singur lucru nu pricep, Dane! De fapt, două. Ce anume a determinat-o pe Laura să repete isprăvile din studenție și să intre, după atâta amar de ani, în pielea

Rebecăi? Ce motiv a invocat Rebeca... mă rog, falsa Rebecă, într-atât de puternic pentru Laura încât să accepte să-i facă jocul?

Clatină din cap, scuturându-şi pletele rebele, de un alb strălucitor.

– Nu-nţeleg! Pur şi simplu, nu-nţeleg! Indiferent cât de mult încerc, nu mi-o pot imagina pe... pe femeia căreia i-am oferit totul, pentru care am făcut totul, instrumentul unui ucigaş... Cu atât mai puţin prietenul lui...

– Poate că i-a cerut un serviciu... aşa, ca pe vremuri, încerc eu marea cu degetul.

Nu e de acord cu mine şi se grăbeşte să mi-o spună.

– În trecut, serviciul pe care-l invoci avea o logică. Examenul pentru care Rebeca nu era suficient de bine pregătită şii...

Chipul i se luminează dintr-o dată, ca străfulgerat.

– Ia stai puţin... Examen! Asta trebuie să fie! Examen, înţelegi?... Mai bine spus, un alt examen!... Masterat sau, mai degrabă, dată fiind perioada îndelungată de timp care a trecut de la terminarea facultăţii, doctorat... Un doctorat pe care se pregătea să-l susţină şi pentru trecerea căruia avea din nou nevoie de serviciile Laurei...

Sare în picioare şi începe să se plimbe agitat prin cameră. Îşi roteşte ochii, ca scos din minţi, de jur împrejur. Mâinile îi intră brusc într-un soi de vrie şi prind a se bălăbăni haotic pe lângă trup. Îl las să-şi epuizeze ultimele convulsii ale stării de surescitare în care se află. Chiar dacă nu rosteşte nici măcar un singur cuvânt, înţeleg perfect prin ce trece. Dacă până acum a trăit cu gândul că numele femeii pe care a iubit-o ca pe ochii din cap ar putea fi într-un fel sau altul implicat în şirul de crime, acum are posibilitatea să ucidă acest gând. Să-l îngroape definitiv, lăsând din nou imaculată imaginea Laurei.

Se liniștește după câteva minute, realizând probabil că s-a lăsat poate prea mult pradă instinctelor, și se prăbușește înapoi în fotoliu. Când începe din nou să vorbească vocea e cea a unui ins peste măsură de ostenit.

– Prea multe piese lipsă, prietene, în jocul ăsta de puzzle. Mult prea multe...

Înclin din cap a confirmare. Sunt din nou pe lungimea lui de undă.

– Așa e! Sunt destul de multe întrebări deocamdată fără răspuns. Suficient de multe pentru ca fiecare dintre noi să se simtă epuizat psihic și fizic. Eu poate mai mult pentru că, în mare parte, am fost cel mai implicat în toată tărășenia asta. Și cel mai dus de nas, adaug, cu amărăciune.

E rândul lui să-mi dea dreptate. O face în stilu-i caracteristic, încercând să o facă pe omul care scoate castanele din foc.

– Oricare altul în locul tău ar fi fost dus cu preșul, Dane. Practic, ai crezut de fiecare dată exact ce a vrut Capone să crezi. Că ai de-a face cu două gemene; una înger, alta demon. Că cea dintâi ți se aruncă în brațe, speriată de perspectiva mâinii criminale care încearcă să-i însceneze ceva oribil. Că, în sfârșit, paralel cu a ta, face propria ei investigație și dă, de una singură, de urma falsei Rebeca... Asupra căreia te asmute, în cele din urmă, pe tine...

Ridic din umeri, neajutorat. Mă văd, din nou, nevoit să accept că exact așa stau lucrurile cum le înșiră el. Da! Orice altă succesiune a faptelor decât cea presupusă de Mircea ca fiind cea reală pare lipsită de veridicitate acum după ce am trecut totul prin ciur. Și totuși, ceva nu se leagă. Ceva, o piesă din puzzle-ul de care vorbește Trubadurul, nu se potrivește perfect cu întregul. Fiul și nu fiica, așa cum am crezut până nu demult, e cel care a executat fiecare ordin lătrat de mafiot! Fiul și nu fiica e cel care m-a dus de nas, îmbrăcându-se în femeie și dându-se drept Rebeca! Asta

dacă e să-i dau crezare lui Mircea şi să accept că nu am văzut-o pe adevărata secretară a lui Bruckner decât o dată în viaţă: în anticamera biroului de pe Calea Victoriei, pe vremea când aşteptam să fiu primit înâuntru de către chirurg! Ei bine, dacă lucrurile s-au petrecut aşa cum crede Mircea, iar la cele două întâlniri de taină nu Rebeca era cea care-mi stătea dinainte, atunci înseamnă că sunt cel mai tâmpit dintre tâmpiţi. Nu mă înţelegeţi greşit. Nu sunt un tip lipsit de modestie, dar nici nu cred despre persoana subsemnatului că s-a dat jos ieri din copac. Am fler! Unul pe care am contat de multe ori în viaţă şi care nu prea m-a înşelat. Ori, povestea cu bărbatul care reuşeşte să se substituie perfect unei femei, chiar asta face; dă cu tifla flerului de care vă vorbesc. Mă face să mă simt ridicol. Idiot, de-a dreptul! Cum dracu' să confunzi, de la doar câteva zeci de centimetri distanţă, cât m-au despărţit în cele două rânduri când am stat de vorbă cu cea pe care o credeam o blondă frumoasă foc şi isteaţă pe deasupra, trăsăturile unui bărbat cu cele ale unei femei? Indiferent de ce ajutor tehnologic, măşti pe bază de ADN uman, peruci perfect realizate din păr natural sau mai ştiu eu ce alte tâmpenii obţinute în laborator, a dispus fiul lui Capone, îi era, categoric, imposibil să se substituie până la perfecţiune Rebecăi. Cu atât mai mult în faţa unui ins care văzuse originalul. Care îl studiase, chiar, în amănunt aşa cum doar un bărbat interesat la modul sexual de o femeie o poate face.

Îi spun asta lui Mircea, iar el, după ce reflectează atent câteva secunde, recunoaşte că măcar o parte dintre cele pe care i le-am înşirat mai adineauri ascunde un sâmbure de adevăr.

– Poate că m-am pripit atunci când am afirmat că nu ai avut de-a face, în cazul celor două întâlniri *face-to-face*, cu originalul. Poate că secretara lui Bruckner chiar a simţit că

este urmărită de o dublură. Chiar şi-a dat seama că este în pericol. Că i se pune la cale o farsă urâtă. Şi atunci te-a căutat pe tine. Ţi-a povestit totul şi ţi-a cerut ajutorul... Poate, zic! Dar, în ceea ce priveşte ultima dintre întâlniri, în care ţi-a vândut braşoavele cu biletul şi toate celelalte tâmpenii care au dus la confruntarea din Cişmigiu, mai mult ca sigur că la mijloc a fost un bărbat. Tu eşti primul care o spui, atunci când mărturiseşti că ai simţit între degete mâna unui individ...

Îşi ridică mâna cu degete răsfirate în evantai în dreptul obrazului şi o flutură demonstrativ.

– Sau poate că avem de-a face cu un homosexual. Unul dintre acei nenorociţi care şi-şi modelează chipul după orientarea sexuală. Poate că cel pe care-l căutăm chiar asta este... Un rahat de poponar...

– Nici vorbă, domnule!, tună de undeva din apropiere vocea gravă a lui Moş Lainici. Nici vorbă! Omul pe care-l căutaţi e bărbat în toată puterea cuvântului... Unul care, în ultima vreme, a stat lângă dumneavoastră la doar câţiva paşi distanţă! Aşa cum stau eu acum...

Tăcem şi privim, înmărmuriţi. Spre trupul deşirat şi subţire al valetului. Spre mâinile lui. Mai ales spre mâini.

Tăcem şi le privim. Pentru cea din urmă oară!

CAPITOLUL 8

(Bucureşti, iulie 2008,
Ferentari, fosta locuinţă a Trubadurului)

Bărbatul resfiră încet în formă de evantai degetele mâinii de sub el şi sprijini cu putere podul palmei de pavaj. Cu arătătorul şi inelarul stângii, îndoite spre interiorul mâinii, pipăi uşor, aproape sfielnic, butonul cât un nasture prins de căptuşeala mânecii. O simplă apăsare şi vârful ascuţit al seringii avea să ţâşnească, gata să se împlânte în carnea celui care se făcea vinovat de exodul unei decandenţe de care se simţea, de ani buni, înfierat.

Un declic metalic îi atrase atenţia. Realiză aproape imediat, chiar înainte de a vedea ţeava armei îndreptată spre sine, că degetele lui Mircea Rosescu se flexaseră pe patul unui revolver. Fir-ar a dracului de mizerie! Chestia asta cu pistolul îi strica toate planurile. Fu pe punctul de a ţâşni şi a-şi repezi mâna înarmată spre pieptul bărbatului în momentul în care îi auzi vocea răguşită pleznindu-i timpanele.

– Să nu îndrăzneşti nici măcar să respiri, nemernicule! Al naibii să fiu dacă nu îţi zbor creierii pe loc...

Tăcu brusc, iar el îi citi limpede în luciul de oţel al privirii că avea să se ţină de cuvânt. Că degetele acelea neverosimil de lungi nu vor ezita nici o secundă să apese pe trăgaci...

* * *

– Vorbeşte, canalie!, tună, necruţătoare, vocea Trubadurului. Vorbeşte sau îţi jur pe toţii Dumnezeii din lumea

asta că vei petrece primul cântat al cocoşului în cele mai groaznice chinuri...

Fără să-i răspundă, cel căruia i se adresează îşi ridică încet braţul. Cu mâneca hainei îşi şterge, încet, gura năclăită de sânge. Ochii îi sunt injectaţi de ură în momentul în care de pe buzele zdrenţuite se rostogoleşte înjurătura grosolană.

Vârful pantofului îl izbeşte în plin, în figură, smulgându-i un nou răcnet de durere. Rămâne un timp cu capul prăvălit pe pavaj, respirând sacadat şi continuând să scuipe în neştire sânge.

Când laba piciorului se ridică din nou ameninţătoare deasupra ţestei, vocea bărbatului se face, în sfârşit, auzită. O voce răguşită şi plină de ură.

– Crezi că ai câştigat, presarule... Dar de fapt, ai pierdut din nou! Aşa cum vei pierde de fiecare dată... Pentru că... pentru că eşti... un... un gunoooi!

Ultimul cuvânt, urlat cu toată forţa corzilor vocale, îi provoacă un acces puternic de tuse. Sânge, de un roşu aprins, îi ţâşneşte din nări, împroşcând cu stropi mari pantofii Trubadurului.

Convulsiile încetează brusc după minute bune. Când se opreşte din tusea, care pare să-i rupă pieptul în mii de fâşii, glasul îi este calm. Acel calm de dinaintea furtunii.

– Vrei să ştii cum au murit, nu-i aşa?...

Un rânjet sinistru îi deformează trăsăturile, apoi se stinge lăsând locul unui hohot de râs, în care demenţa îşi scrie răspicat ultimul act spastic.

– Au murit din cauza ta, nenorocitule! Absolut toţi! Tu i-ai condamnat la moarte... Şi va trebui să trăieşti de-acum încolo ştiind asta... Blestematule!... Aşa cum eu am trăit doar pentru a-mi răzbuna tatăl...

Tace un timp, înghiţind de mai multe ori în sec.

– Rebeca a fost întotdeauna o căţea nenorocită... Niciodată nu am simţit pentru ea decât ură şi dispreţ. Din cauza ei pântecul maică-mii a fost prea mic pentru mine... Din cauza ei, nu am ştiut niciodată ce înseamnă să porţi barbă...

– Imberb, rosti, uluit, Mircea. Ăsta-i motivul pentru care i te puteai substitui atât de uşor Rebecăi, repetă pierdut în timp ce privirile i se rostogoliră mai întâi în gol, apoi înapoi pe trupul chircit la picioarele sale. Dacă ai fi fost obligat să foloseşti lama de ras, asemănarea dintre tine şi sora ta, nu te-ar fi ajutat absolut deloc. Te-ar fi trădat, mai devreme sau mai târziu, urma pământie pe care o lasă folosinţa îndelungată a briciului pe obraz, mai adaugă, scruntându-i fiecare trăsătură efeminată în parte.

– În sfârşit, pricepi!, bolborosi rănitul şi un nou hohot, aproape neomenesc, prinse a gâlgîi cavernos din zăbrelele pieptului. Am fost gemeni. Gemeni fraternali... Cu diferenţa că nu ne deosebeam fizic, aşa cum se întâmplă în cazul acestui tip de gemeni... Ba chiar, semănam al dracu' de mult...

Mircea clătină, încet, din cap.

– Mai puţin ochii, murmură. Ai ei erau albaştrii, ai tăi sunt cenuşii... Ca şi sufletul...

Îşi flexă unul dintre genunchi şi, cu un scurt icnet, se aşeză în fund pe caldarâm, la doar o palmă de capul bărbatului. Cu ţeva pistolului îi făcu semn să continue.

– Ea e singura a cărei moarte nu are nici o legătură cu tine..., îşi reluă rănitul confesiunea. Aveam în schimb nevoie de ea, pentru a ajunge la... la femeia ta...

Un nor de furie invadă preţ de o clipă fruntea Trubadurului. Pumnul i se încleştă pe prăselele de fildeş al revolverului şi fostul realizator TV simţi, pentru a doua oară în noaptea aceea, impulsul puternic de a apăsa pe trăgaci.

Nu o făcu! Aşteptă, încordat, ca puseul de mânie să se consume de la sine, apoi ridică privirea şi o lăsă să se plimbe nestingherită pe trupul firav prăbuşit pe caldarâm. Realiză brusc faptul că nimic din ceea ce simţea în momentul acela nu mai avea legătură cu ura. Cu dorinţa de răzbunare. Pur şi simplu, îi era scârbă. Una amestecată cu un soi de milă pe care nu şi-o putea sub nici o formă explica. Milă faţă de omul care luase cinci vieţi, cu dreptul, aşa cum tocmai îi mărturisise făţiş, pe care considera că i-l dă calitatea de instrument al unui destin punitiv.

– Cum ai intrat în biroul lui Bruckner?, îl întrebă, în cele din urmă, cu glas stins.

Buzele rănitului se strâmbară într-un nou rânjet, dezvelind un şir de dinţi însângeraţi.

– Nimic mai simplu, ziaristule!... Pe uşă! Uiţi de povestea cu studenta care ia locul prietenei sale în banca celui examinat... N-am minţit cu nimic atunci când i-am servit-o pe tavă idiotului de prieten al tău... Iubita ta chiar se ocupa cu chestii d-astea pe vremea când o făcea pe studenta... În plus, adaugă cu un început de rânjet în colţul buzelor, chiar dacă nu aş fi semânat atât de bine cu căţeaua aia de sor'mea, tot m-aş fi descurcat...

Arătă cu mâna spre intrarea în locuinţă.

– Am acolo un întreg arsenal de feţe umane... Ţi l-aş fi arătat dacă..., râse forţat, căznindu-se să nu declanşeze din nou un nedorit acces de tuse. Dacă nu erai mai rapid decât mine şi nu m-aş afla acum la pământ...

Îşi întoarse capul într-o parte şi, după câteva convulsii uşoare, vomită un val proaspăt de sânge.

– E un adevărat cabinet de machiaj acolo. Un adevărat laborator ultra modern. Mi-a luat ani să-l construiesc şi să-l echipez cu tot ce găseşti acolo... Chiar în fosta ta locuinţă. Dar a meritat! Dacă vreau, mâine îţi fur şi ţie chipul, mai adaugă, izbucnind în cascade de râs isteric.

– Din fericire pentru toţi ceilalţi din jur, nu vei mai apuca s-o faci. Nu vei prinde răsăritul viu!, îl asigură, cu duritate, Mircea. Îşi arcui gambele sub el şi ţâşni dintr-o dată în picioare. Înfipse mâna liberă în gulerul bărbatului şi îl sili să se ridice în capul oaselor. Cu ţeava Coltului arătă spre intrarea în imobil.

– Du-mă în garsonieră. Vreau să-mi arăţi laboratorul. Acum!

Cu un gest scurt îl împinse cu forţă în faţă. Mişcarea bruscă îl dezechilibră pe bărbatul care căzu în genunchi. Se ridică, însă, imediat ce simţi metalul rece al Coltului proptindu-i-se în ceafă.

– Mergi!, sună rece şi dur ordinul, iar bărbatul, la început nesigur, apoi din ce în ce mai coerent în mişcări, se execută.

Zece minute mai târziu, în timp ce ochii lui uluiţi cercetau fiecare detaliu în parte din ceea ce însemna o încăpere înţesată cu computere şi aparate de ultimă generaţie, în timp ce mâna lui stângă atingea pe rând cele două măşti din silicon – una reproducând perfect chipul lui Capone, cealaltă reamintindu-i de ciudăţenia trăsăturilor celui pe care-l crezuse doar un preparator fizic plăpând – Mircea înţelese că fusese din nou tras pe sfoară. Că pierduse tempoul întrecerii cu moartea. Că, furat de spectacolul macabru care i se înfăţişa dinaintea ochilor, îşi lăsase preţ de câteva clipe nesupravegheat duşmanul. Că foarte curând avea să plătească scump pentru asta.

Şi, odată cu tunetul armei, mai înţelese ceva. Că, pe lista celor asasinaţi până acum, ucigaşul, pe care fusese la un pas să-l prindă, va mai trece un nume. Numele celei de-a patra ţinte, pe cale de a fi doborâtă! Numele lui, al Trubadurului.

EPILOG

(Bucureşti, aprilie 2008,
Ferentari)

Trupul lui Mircea ţâşni ca împins de un resort nevăzut. Braţul, înarmat cu masivul Colt Python 357, nu apucă să descrie decât un sfert din arcul de cerc care sfâşie aerul, în căutarea ţintei. O detunătură puternică, urmată de plescăitul sec al corpului, prăvălit pe podea, se făcu auzită în liniştea de până atunci.

Ultimul lucru pe care-l mai auzi, înfundat, fu ecoul propriului său ţipăt, prevestitor de moarte.

O moarte pe care nu era încă pregătit să o întâmpine... Cu atât mai puţin să o accepte.

* * *

Îmi dau seama că fusesem cu un sfert de oră mai încet la minte decât Mircea în momentul în care aud soneria telefonului mobil, ţipându-mi insistent în creier. Exact în momentul în care apăs micul buton al *hands-free*-ului al cărui fir îmi atârnă de gât, pentru a porni convorbirea, am dintr-o dată revelaţia a tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele luni. Înţeleg brusc semnificaţia gestului de muribund al lui Moş Lainici. Pricep, în sfârşit, că mâna, încleştată în cădere pe mânerul cârjei, a bătrânului nu fusese rodul unei întâmplări, ci un act de voinţă. Un act menit să ne ofere, mie şi lui Mircea, oamenii care asistau la ultimele zvârcoliri de viaţă în corpul acela plăpând de valet, un indiciu preţios. Unul de natură să ne pună, de data asta fără urmă de dubiu, pe urmele celui care-i implântase, cu doar câteva

minute mai devreme, şişul în piept. Şi care spălase mai apoi putina. Am înţeles toate astea cu doar o fracţiune de secundă înainte ca numele nenorocitului care era responsabil de toate crimele de până acum să fie rostit, în tonul sec al unei sentinţe, de glasul, bruiat de interferenţe, al prietenului meu.

– Alex! Preparatorul fizic! El e omul pe care-l căutăm, Dane! El este fiul lui Capone! De data asta nu mă înşel! Numele lui au încercat să-l rostească buzele nefericitului de Moş Lainici înainte de a muri...

Ceeea ce continuă să-mi spună îmi dă fiori de gheaţă pe şira spinării. Aproape fără să-mi dau seama, în timp ce-i urlu în receptor să rămână pe loc, înfig podul palmei dreapte în frâna de mână. Cu o mişcare violentă, maneta zvâcneşte în sus. Cu cealaltă mână învârt, concomitent, spre stânga, atât cât pot de mult, volanul. Un scrâşnet infernal de roţi şi micul Peugeot 307, la bordul căruia mă aflu în drumul spre casă, se întoarce pe loc, la 180 de grade.

– Nu, Mircea! Nuuuu! Nu trebuie să faci asta! Nu singur, m-auzi? Nu singur, te rooog!, răcnesc, în timp ce botul bolidului înghite furibund kilometru după kilometru, în direcţia Ferentari. Acolo unde, în garsoniera cu miros de mucegai, cândva locuinţa Trubadurului, a început totul. Şi acolo unde se va termina totul.

– Taci!, mă plezneşte peste timpane vocea înebunitor de calmă şi lipsită aproape de orice fel de expresie a prietenului meu. Ţi-am zis să taci! E războiul meu! Nici al tău, nici al celorlalţi! Mă voi duce singur, aşa cum mi-a cerut... Tot ce trebuie să faci e să-i chemi acolo pe poliţişti...

– Dar, te poate ucide, omule! Te poate...

– Nu o va face! Nu de data asta, Dane! Te rog, în amintirea tuturor celor pe care i-a trimis în Ceruri, fă ce îţi cer! Acum!

E tot ce mai aud, înainte ca plesnetul metalic al receptorului trântit în furcă de la celălalt capăt al firului să pună capăt conversației.

Închid, la rândul meu, cu gesturi precipitate telefonul mobil. Îl azvârl undeva pe scaunul din dreapta și mă aplec deasupra volanului. Încerc să-mi stăpânesc bătăile inimii care pulsează într-un ritm nebun de parcă ar vrea să-mi spargă pieptul. Talpa piciorului se afundă, până aproape de podea, în pedala acceleratiei. Acompaniat de un vâjâit sinistru, Peugeotul zboară cu peste 180 la oră. Nici nu știu când ajung, în scrâșnet de cauciucuri folosite la maximum, în intersecția de la Victoriei. Ochiul semaforului e roșu, dar nu-mi pasă. Continui cursa contra cronometru! Mircea m-a sunat de pe telefonul fix din Ferariul său, ceea ce înseamnă că ar putea ajunge din clipă în clipă la destinație. Ceea ce mai înseamnă că va da ochii cu ucigașul mult înainte ca eu și ceilalți să ajungem la țintă. Brusc îmi aduc aminte de ordinul pe care mi l-a transmis. Înșfac mobilul de pe banchetă și formez cât pot de repede numărul lui Radar. La al doilea apel, îmi răspunde. Vocea îi e cea cu care sunt obișnuit, semn că nici el nu doarme. Fără prea multe zorzoane îl pun în temă cu ultimele evenimente. Îmi promite că va ajunge în Ferentari, însoțit de mai multe echipaje, în cel mult un sfert de oră. Mă uit la ceas și mă rog la Cel de Sus să-și ridice mâinile, protector, deasupra capului, încadrat de plete albe, al prietenului meu.

Când ajung în fața blocului, la capătul a cinci minute de goană nebună pe arterele scufundate în noapte ale Bucureștiului, aud și primul foc de armă. Puternic! Înfiorător de puternic! Și de letal!

* * *

Nici un mușchi nu se clintește de pe fața ucigașului. Nici măcar o mică arcuire, care să dea tonul rânjetului

dement care-i răsplăteşte aproape întotdeauna reuşita propriilor acţiuni. Nici o tresărire care să-i exprime mulţumirea de sine; satisfacţia că a reuşit să doboare cea din urmă dintre ţinte. Ce-a de a patra şi cea mai importantă. Pentru care căzuseră secerate la pământ toate celelalte trei.

Îşi ridică mâna liberă în dreptul ochilor şi, înainte de a se şterge cu podul palmei de sângele care continuă să-i şiroiască pe obraz, îşi priveşte degetele lungi şi subţiri. Degete sigure, demne de un *punisher* care făcuse legământ cu destinul. Degete, instrumente al unei *vendetta* ţinută vreme de douăsprezece luni în frâu. Degete care duseseră la îndeplinire sentinţa de condamnare la moarte a vinovatului. În sfârşit, degete care răzbunaseră, după exact un an, moartea lui Capone, singurul om pe care-l iubise vreodată. Şi singurul care contase pentru el.

Strigătul puternic izbucnit de undeva de jos, din faţa blocului, îl făcu la început să tresară. Îşi reveni însă repede şi, în timp ce-şi lăsă privirea să se bucure în voie de priveliştea trupului plin de sânge prăbuşit la picioarele sale, izbucni în hohote grobiene de râs. Veniseră după el. Veniseră să-l prindă. Să-l ucidă. Sau, şi mai rău, să-l arunce într-o nenorocită de carceră în care îşi făcuseră socoteala că va putrezi pentru totdeauna. Idioţii! Cât de mult se înşelau dacă îşi imaginau că-l vor prinde vreodată în viaţă! Că-i vor putea citi vreodată afurisitele lor de drepturi... Afurisitele lor de legi...

Înainte ca trupul mătăhălos să acopere intrarea în garsonieră, mai avu timp să se lase pe vine îndărătul măsuţei de lemn.

* * *

Primul lucru pe care-l văd înaintea ochilor e trupul, prăbuşit la pământ, al Trubadurului. Un trup din care mă rog la Dumnezeu să nu se fi scurs încă prea multe picături

de viaţă. Îl strig, dar nici un răspuns nu răzbate printre buzele pe care, din poziţia în care mă aflu, nu le pot vedea nicicum. Mă pregătesc din nou să-i rostesc numele în momentul în care văd cum unul dintre degetele mâinii sale stângi, aşezată într-o rână, oarecum neglijent, pe podea, prinde a se mişca încet. Urmăresc direcţia indicată de arătător şi, odată cu valul de bucurie de care mă simt cuprins la ideea că prietenul meu e teafăr, pricep imediat ce anume vrea să-mi transmită. Asasinul e încă aici. În încăpere. Pitit probabil într-unul din colţuri, aşteaptă momentul prielnic să se repeadă asupra prăzii. Să lovească din nou. Să ucidă din nou.

Îmi concentrez întreaga atenţie asupra ungherului spre care degetul arătător al Trubadurului continuă să stea încă întins ca un nedefinit semn al exclamării. O măsuţă din lemn masiv, pe care tronează mai multe obiecte de recuzită, împiedică privirea să pătrundă până lângă buza colţului de cameră. În dreapta ei, un dulăpior îşi iţeşte şi el trupul de lemn ceruit, oferind la rându-i adăpost perfect insului cu instincte ucigaşe.

Continui să scrutez fiecare centimetru în parte din locul în care se ascunde asasinul. Degetele flexate pe patul de fildeş al revolverului sunt umede de la sudoarea pe care o simt lipicioasă şi ciudat de rece. Arătătorul încolăcit în jurul trăgaciului e atât de încordat încât sunt gata să pariez că până şi zbaterea unei prăpădite de perechi de aripi de muscă l-ar obliga să apese până la fund micul dispozitiv aducător de moarte.

O moarte pe care aproape că o simt ca pe o prezenţă fizică plutind, grea şi apăsătoare, în atmosferă.

Încerc să-mi stăpânesc bătăile nebuneşti ale inimii. Cu braţul drept întins înainte, pregătit în orice moment să devină mesager al femeii cu coasa, încep să mă deplasez.

Încet! Foarte încet! Atât de încet încât am senzaţia idioată că, de fapt, stau pe loc!

Un pas, doi, trei! Al patrulea încalecă trupul prăbuşit al Trubadurului. Mai puţin de un metru mă mai desparte acum de ungherul din care, aproape că simt asta cu toată puterea fiinţei, îmi este pândită fiecare mişcare în parte.

Un val de furie îmi întunecă, preţ de câteva fracţiuni de secundă, mintea. Paştele şi grijania mamii lui de nenorocit! Cinci vieţi a secerat psihopatul ăsta până acum! Cinci nume a trecut, cu genul acela de nepăsare pe care doar demenţa împinsă la extremis ţi-o poate da, pe răbojul unei răzbunări stupide şi atât de inutile! Cinci nume! Toate atât de dragi şi de apropiate mie! Cinci! Din care doar trei au fost cu adevărat ţinte! Restul, Rebeca şi Moş Lainici, n-au însemnat altceva decât balast! Lest! Trecut, probabil, de mintea atinsă de mecegaiul schizofreniei criminale, la capitolul... pierderi colaterale. Insignifiante! Ca două pârţuri scăpate, între tot atâtea râgâituri, de un beţiv cu simţuri scoase din uz!

Trag! Nici în ziua de azi nu ştiu cu exactitate care dintre gândurile de atunci, bulucite îndărătul frunţii, a declanşat isteria degetului încleştat pe fierul, îmbibat de sudoare, al trăgaciului! Trag! Cu toată ura şi mânia lăsate până atunci să picotească, frivol, în beţia simţurilor. Trag! Până la ultimul cartuş! Până la ultima zvârcolire a furiei exacerbate! Până la ultima zvârcolire a furiei oarbe! Trag! Trag! Trag!

* * *

Ploaia de aşchii, smulse brutal din carnea lemnului ceruit, îi serveşte de minune. Îi oferă de fapt exact momentul de respiro de care are nevoie. Intui, încă de la prima împuşcătură, faptul că degetul insului nu se va dezlipi de pe metalul trăgaciului decât odată cu declicul puternic care

avea să anunţe sfârşitul încărcăturii din magazia revolverului. Sfârşitul, totodată, al ultimului dintre nenorociţii care îndrăzniseră să i se împotrivească. Lui! Celui a cărui karma e să repare nedreptatea trecutului! Să răzbune însuşi trecutul!

Când zgomotul metalic provocat de percutorul izbit de magazia goală a armei se stinse, ţâşni în picioare. Ochiul negru al Berettei pe care o ţine în mână priveşte morocănos spre pieptul ziaristului de la „Timpul". Un zâmbet răutăcios îi flutură în colţul buzelor în momentul în care rosteşte primele cuvinte:

– Bine ai venit în Iad, presare! De data asta nu vei mai scăpa ca atunci, în parc! Te asigur de asta! De data asta îţi voi umple scăfârlia cu mai mulţi plumbi decât ar putea suporta toată planeta asta blestemată... Aruncă naibii căcatul ăla pe care-l ţii în mână!, se răţoieşte, cuprins brusc de un acces de furie. Aruncă-l când îţi zic!

O secundă mai târziu, Smith and Wesson-ul părăseşte mâna lui Dan şi se rostogoleşte, cu un plescăit sec, pe podea. Alex privi câteva clipe arma abandonată la picioarele sale.

– Începi să înveţi să te porţi, presarule! Păcat că o faci prea târziu! Mult prea trâziu! Dacă ţi-ai fi făcut temele cum trebuia şi ai fi făcut nani ca un băiat cuminte acolo unde te-am trimis eu acum câteva luni, acum ai fi fost doar un mort fericit. Unul care a plecat repejor şi fără chin pe lumea ailaltă. Numai că unu' ca tine face întotdeauna parte din categoria proştilor cu diplomă...

Un gâlgâit sinistru îşi făcu loc prinre buzele preparatorului.

– Da, presarule, asta eşti! Un prăpădit de prost care se încăpăţânează să nu dea ortu' popii atunci când este programat să o facă. Atât! Un prost! Unul care-mi este din

fericire încă o dată util. Şi care mă va ajuta să fac această ultimă execuţie mult mai interesantă...

Cu o mişcare tărăgănată a mâinii, arătă spre silueta, deşirată în lungul podelei, a Trubadurului.

– Credeai că e mort, nu? Ei bine, nu e! Nu încă! E doar paralizat... De la brău în jos! Din nou!, mai adaugă privindu-l batjocoritor.

Începu dintr-o dată să râdă. Un râs scurt, gros, ca hârşâitul petecului de glaspapir pe o bucată de fier.

– Nu puteam să-l las să rateze momentul sublim al întâlnirii cu cel pe care l-a lăsat să moară ca... ultimul dintre oameni... ca... ultimul nenorocit...

Restul cuvintelor se pierd într-un soi de vaiet neinteligibil. Câteva clipe, nebunia îşi iţeşte capul hâd, rupând în fâşii paravanul firav al luciditătii şi obligând-o să capituleze! Câteva clipe, omul e înlocuit de fiară! O fiară ai cărei colţii hâzi sfâşie epiderma. O metamorfozează, dându-i chip şi trăsături de demon. Câteva clipe, ucigaşul aruncă masca şi lasă vederii adevărata lui înfăţişare. Adevărata goliciune scârbavnică a demenţei care-l domină. Câteva clipe! Apoi, odată cu urletul prelung slobozit din gâtlej, liniile descompuse ale feţei îşi recapătă expresia dintotdeauna. Cea a calmului studiat. Concomitent, braţul înarmat al preparatorului fizic ţâşneşte înainte, iar metalul dur al Berettei izbeşte puternic tâmpla ziaristului. Cu un icnet scurt, Dan se prăbuşeşte la pământ, în timp ce şuvoaie de sânge proaspăt îi invadează pometele. O nouă lovitură de picior îi sparge arcada, transformându-i faţa într-o halcă de carne sângerândă. Degetele răşchirate ale mânii de torţionar i se înfig în scalp. Falangele celeilalte mâini se flexează pe cilindrul subţire al unei seringi. Cu o mişcare rapidă, îi implântă acul în pulpa piciorului, la câteva palme deasupra genunchiului.

Odată cu prima furnicătură pe care o simte de-a lungul coapsei, Dan îi aude din nou vocea cavernoasă.

– Ridică-te, jigodie! Încă poţi s-o faci! Ridică-te şi priveşte. E timpul să asişti la ultima execuţie...

Cu un gest repezit, smulge perdeaua de pluş care acoperă în întregime peretele din spatele său. Rămâne un timp nemişcat, privind fix spre ceea ce se află dincolo de cortină. Când se întoarce spre ziarist, faţa-i are paloarea unui cadavru.

– Urcă-te acolo!, îi indică, dintr-un zvâcnet de braţ, scaunul de metal – asemănător celui pe care este urcat, pentru ultimul său drum, condamnatul la moarte prin electrocutare – din micul intrând, până atunci ascuns îndărătul perdelei.

Cu mişcări din ce în ce mai molatice, care-i provoacă dureri cumplite în membrele inferioare, Dan se apropie de jilţul de fier. Are aerul că începe să înţeleagă ce se întâmplă.

– Mi-ai injectat un ser, nu-i aşa? Ca acela folosit de chirurgi pentru anestezii locale, nu?

Celălalt nu-i răspunde imediat. Din câteva mişcări rapide, îl leagă cu centuri late, de piele, de scaun.

– Venin de *Barry*, presare! Câteva picături de venin prelevate din inelele unui vierme tropical din specia Polychaeta! Asta se află acum în sângele tău şi al nenorocitului ăstuia, murmură în cele din urmă, arătând cu capul spre trupul Trubadurului în care se simt primele semne de trezire. Un venin extrem de practic, care-ţi paralizează, pentru moment, cam 98 la sută din muşchiul în care a fost administrat, continuă să-i explice cu acelaşi ton coborât. 98 la sută, presare! Ceea ce-nseamnă că încă te mai poţi mişca. Foarte puţin. Atât cât să-ţi fie imposibil să poţi fugi de fălcile lacome ale viermelui... Stai dracului la un loc,

urlă dintr-o dată ca ieşit din minţi, observând încercările disperate de a se elibera ale ziaristului.

Cu maxilarul încleştat din cauza durerii pe care o simte, din ce în ce mai acut, punându-i stăpânire pe partea inferioară a trupului, Dan îi ignoră ordinul. Mii de ace i se înfig nemiloase, cu fiecare mişcare pe care o face, în muşchii picioarelor.

– Nebunu' dracului!, şuieră printre buzele zdrenţuite. Ce vrei să faci?

– Toate la timpul lor, presarule! Toate la timpul lor, îl asigură în bătaie de joc fostul preparator al Trubadurului. În timp ce îi vorbeşte, braţele continuă să i se mişte agile. Şi sigure! Braţe subţiri şi alunecoase... Ca inelele unui *Barry* uriaş.

– Aşaa! Acum suntem aproape gata!, murmură, cu un soi de extaz în glas în timp ce întinde mâna spre peretele din dreapta al nişei. Degetul întins atinge un buton, fixat în tencuială. Aproape imediat, un bâzâit se face auzit în încăpere. Odată cu el, la doar câteva palme de faţa ziaristului, un soi de dispozitiv îşi iţeşte corpul dur de metal. Un dispozitiv asemănător celui în care fusese montat cu luni în urmă Magnum-ul 357 a cărui gură neagră scuipase moarte spre pieptul chirurgului Bruckner.

Iar Magnum-ul era acolo, la locul lui, prins în chingi de fier de dispozitiv. O sârmuliţă subţire, cu unul din capete încolăcite în jurul trăgaciului, trecea razant pe lângă tâmpla ziaritului şi se pierdea undeva în spatele lui. Acolo unde, fără-ndoială, se afla cel de-al doilea capăt al sârmuliţei. Unul prins la rându-i de ceva. Un ceva care urma să pună în mişcare percutorul. Şi odată cu el, să scuipe din nou moarte.

Dan se căzni să întoarcă gâtul spre spate. Jumătatea superioară a trupului o putea mişca fără nici un fel de problemă. De fiecare dată când încerca, însă, să pună în

funcţiune muşchii pulpei, durerea atroce revenea cu intensitate parcă mai mare. Renunţă să mai încerce să vadă de ce anume era ancorată, la cealaltă extremitate, sârma. Din poziţia în care se afla îi era, practic, imposibil să se întoarcă. Se mulţumi să supravegheze intrigat mişcările din ce în ce mai agitate ale torţionarului său. Îl privi cum meştereşte ceva, aplecat din şale, undeva în dreapta lui. Pe acolo pe unde, un metru mai sus însă, trece sârmuliţa aducătoare de moarte.

Când trupul pipernicit al lui Alex se ridică în sfârşit, ziaristul putu să vadă după ce anume îi cotrobăiseră mâinile. Văzu şi înţelese dintr-o dată cât de diabolic era planul asasinului.

La mai puţin de treizeci de centimetri de vârful pantofului său cu talpă de crep, gura căscată a unui cleşte de tăiat sârmă îi făcea parcă în sâc. Cleştele cu care putea să taie sârma. şi pe care nu-l va putea niciodată ridica de jos aşa legat cum era şi cu picioarele paralizate aproape în întregime!

* * *

Glasul stins al Trubadurului pune capăt puhoiului de înjurături rostite de buzele captivului.

– Nu mai are rost, Dane! Lasă-l să termine ce-a început... Oricum nu mai contează, adăugă încet, clătinând abătut din cap.

E imobilizat într-un scaun cu spătar, de lemn. Spre deosebire de Dan, are mâinile legate la spate. Picioarele îi atârnă, lipsite de vlagă, de-a stânga şi de-a dreapta jilţului. Cheaguri de sânge uscat îi acoperă aproape în întregime piepţii cămăşii. Undeva, sus, aproape de umărul drept, o pată ceva mai închisă la culoare, de un brun roşcat, indică fără urmă de dubii locul în care a fost împuşcat.

– Nu mai contează, prietene!, repetă ceva mai tare, fixându-l cu pupile îngustate, probabil din cauza durerii care-i macină trupul.

Dan îi caută privirea, încercând să găsească acolo, în căutătura de catran a irişilor, un cât de mic semn că nu vorbeşte serios şi că nu are de gând să se lase executat. Nu vede, însă, decât uitătura peste măsură de ostenită a unui om care-şi acceptase statutul de învins. Care capitulase şi depusese armele la picioarele celui a cărui mână îl doborâse.

– Nn... nu te-nţeleg!, şopti Dan şi simţi dintr-o dată la rându-i cum oboseala îi pune stăpânire pe simţuri. I-a omorât, Mirceo... Pe toţi! Pe oamenii care te-au iubit! Pe cei care te-au preţuit şi te-au apărat atunci când ai fost în pericol... I-a omorât, înţelegi?, pronunţă din nou fraza, cu ceva mai multă însufleţire. În numele lor, prietene... Pentru liniştea lor, acolo unde se află... ar.... ar trebui să conteze...

Vocea spartă a preparatorului nu-l lasă să-şi ducă la bun sfârşit tirada.

– Chiar că nu-nţelegi, presarule! Nu aveţi nici cea mai mică şansă să scăpaţi cu viaţă... Uite, îţi fac pentru ultima oară hatârul şi-ţi explic...

Îşi flutură mâna, brăzdând aerul a lehamite. Atitudinea e una de sfidare, a insului care ştie că nu mai poate sub nici o formă pierde războiul. Că îi are la cheremul său pe cei care au luptat împotrivă-i. Că poate să facă orice îşi doreşte cu vieţile lor.

– Uite cum stau lucrurile, presarule! În spatele tău e un recipient. E aşezat într-o poziţie oblică, cu gura orientată spre nemernicul de colo, continuă pe acelaşi ton, batjocoritor, Alex, arătând cu degetul spre Mircea. De toarta dinspre podea a vasului e prins capătul sârmei. Ăla după care încercai mai devreme să te uiţi! Până acum cred că am fost

destul de clar. Ei bine, un alt vas, ceva mai mare, din care se scurge un praf cenuşiu, stă suspendat deasupra recipientului de care ţi-am vorbit până acum. E acţionat de un scripete electronic. Fiecare rotaţie a scripetelui provoacă aplecarea progresivă a vasului de deasupra. Întreg conţinutul lui va ajunge în următoarele zece minute în vasul de sub el. Care vas, odată încărcat, se va îndrepta. Va fi perpendicular pe axa podelei şi va întinde sârma prinsă de toartă. Pe urmă, buum!, presarule. Bum!, m-auzi? Sârma va acţiona trăgaciul armei iar creierii imbecilului de Mircea Rosescu vor spune „pa" căpăţânei în care au stat!

Un râs gros, isteric, îi zgudie preţ de câteva clipe umerii firavi. Îşi duce mâna pâlnie în dreptul urechii.

– Pic... pic... pic, presarule!... Auzi?... Pic... pic... pic! E glasul prafului, omule... Glasul morţii!... Sunet cu sunet. Picătură cu picătură!... Pic... pic... pic şi vasul se va umple! Hai, presarule, ascultă glasul ăsta! Ascultă-l şi-l vei recunoaşte! Îi vei înţelege mesajul!... Trebuie să-i înţelegi mesajul!

Râde din nou, cavernos. Când ultimele hohote grobiene, rupte din gâtlejul bărbatului, se spărg în ecouri sinistre de pereţii micuţei încăperi, glasul preparatorului are un timbru dur, aproape metalic.

– E vocea tatălui meu, nemernicilor! E vocea lui Capone, cum îi spuneţi voi. Cenuşa lui se află în recipientul care se varsă în vasul de dedesubt... Cenuşa lui e aici! Cenuşa lui îl va răzbuna! De dincolo de moarte...

Broboane mari de sudoare prind a şiroi pe fruntea lui Dan. În ochii, ca două ferestre larg deschise, spectrul spaimei supreme îşi face loc din ce în ce mai mult. Şi mai puternic!

Mâinile i se agaţă disperate de cotierele scaunului. Pumnii se strâng, crispaţi, în jurul braţelor de metal. Vene proeminente se umflă sub pielea întinsă la maxim. Spume

de un alb străveziu se formează în jurul buzelor, iar captivul, acompaniat de hohotele de râs machiavelice ale torţionarului său, prinde a se zbate cu putere. Se răsuceşte ca ieşit din minţi. Urlă! De durere, dar şi de furie! De neputinţă! Urlă cu fiecare mişcare pe care o face. Cu fiecare zvâcnire a muşchilor pe care încearcă să-i activeze. Să-i pună în funcţiune.

– Te zbaţi ca un idiot, presarule! Unul care nu va ajunge niciodată la timp la cleşte. Efectul paraliziei mai durează cel puţin zece minute... Iar tu, sărman tâmpit, nu mai ai decât două minute la dispoziţie... Vezi?, îi arată cu un gest larg ceasul de perete, ale cărui limbi indică ora 4.32. E deja dimineaţă, presarule! Încă puţin şi se va împlini exact un an din momentul în care tata a plecat, direct de pe patul de spital, la Ceruri! Încă puţin şi va fi răzbunat! Încă puţin şi veţi plăti! Pentru că...

Nu mai are timp să continue. Un bubuit infernal dă tonul vacarmului care pune stăpânire pe micuţa încăpere din ghetou. Zeci de cioburi sunt împroşcate din direcţia geamului care dispare într-o clipită. Zeci de fragmente de sticlă! Zeci de pumnale! Înainte de a simţi, la propriu, cum i se înfig nemiloase în carne, ucigaşul mai apucă să ridice revolverul în dreptul frunţii. Ezită, câteva fracţiuni de secundă, ţintind spre capul lui Radar, omul care-şi făcuse într-un mod atât de neaşteptat apariţia în încăpere, schimbă brusc direcţia armei şi apasă pe trăgaci.

Tunetul revolverului, îndreptat spre pieptul Trubadurului, se contopeşte în aer cu un ţipăt prelung! Sfâşietor! Ţipăt de moarte!

* * *

Piatra albă, funerară, e rece! Prea rece pentru luna aprilie! Şi prea tristă! Mult prea tristă! Ca o procesiune a speranţelor năruite. Cele născute şi nenăscute! Cele care au

fost şi care ar fi putut fi! Cele moarte înainte de a fi vii şi cele care vieţuiseră doar pentru a primi mai târziu sărutul dizgraţios al morţii...

Degetele fine ale bărbatului atinseră uşor, aproape sfielnic, literele negre, săpate în carnea pietrei. Receptă contactul ca pe un şoc electric. Îşi retrase precipitat mâna şi tot ce însemnaseră până atunci crâmpeie de gând încetară brusc. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată! Ca şi cum n-ar fi fost niciodată! În locul lor, solitară şi acaparatoare, apăru imaginea Laurei. Clară! Atât de clară încât, fără să vrea, bărbatul făcu, speriat, un pas înapoi.

– Dumnezeu să te aibă în pază, Piciule!, sunt singurele cuvinte pe care buzele, de o paloare aproape cadaverică, au puterea să le rostească. Dumnezeu să te aibă în pază!, repetă mecanic, continuând să privească, cu un soi de fixitate ciudată, placa de beton.

Când, într-un târziu, Mircea se întoarse greoi spre cel care-l însoţea, pe chipul său brăzdat de cute adânci, lacrimi mari şi grele, de izbăvire, se rostogoleau în neştire.

– Să mergem, Dane! Nu mai e nimic de făcut aici!

Ziaristul de la „Timpul" înclină tăcut din cap. Aruncă o privire furişă spre stânga, acolo unde, la câteva zeci de metri distanţă, o cruce simplă de lemn înţepa petecul de pământ reavăn de sub ea. Crucea de la căpătâiul lui Alex.

Flash-uri de amintiri proaspete prinseră a i se derula cu rapiditate, ca-ntr-un joc caleidoscopic de nuanţe, pe dinaintea ochilor. El şi Mircea, legaţi fedeleş de câte un scaun... Într-un colţ al încăperii, torţionarul lor urlându-şi triumful... Zăngănitul infernal al geamului spart în zeci şi zeci de cioburi... Corpul uriaş al lui Radar zburând prin aer, la doar câţiva paşi de el... Izbindu-l mai apoi în picaj şi provocând căderea scaunului de care fusese legat... Mişcarea de rostogolire pe care o executase mai mult instinctual... Metalul rece al cleştelui de tăiat sârmă pe

care-l simţise dintr-o dată în căuşul palmei... Pe care-şi încolăcise din reflex degetele... Vâjâitul sinistru prin aer al obiectului aruncat cu putere în direcţia preparatorului fizic... Urletul, în cele din urmă, al nenorocitului cu craniul despicat de cleştele înfipt în mijlocul frunţii... Urletul ucigaşului al cărui braţ nu reuşise să doboare cea de-a patra ţintă...

Scutură cu putere din cap, punând stavilă şuvoiului de amintiri. Îşi propti bărbia în piept şi pecetlui cu un murmur abia auzit finalul poveştii cutremurătoare pe care fusese obligat să o trăiască nu cu mult timp în urmă, umăr lângă umărul lui Mircea: „Călătorie sprâncenată spre Iad, blestematule!". Înainte de a păşi, împleticit, pe urmele Trubadurului, mai aruncă o ultimă privire înspre mormântul Laurei. Două fulgere scurte ţâşniră la unison din irişii de cărbune atunci când, cu glas apăsat, îşi reînnoi legământul:

– Dormi în tihnă,... Piciule! Ultima dorinţă îţi va fi îndeplinită! Ţi-o jur!

sfârşit

La Crime Scene au apărut:

CS 1 - **Zâmbet ucigaș** - Lisa Scottoline
CS 2 - **Dansul morții** - Linda Fairstein
CS 3 - **Filiera grecească** - Bogdan Hrib
CS 4 - **Crima Zen** - Oliver Bottini
CS 5 - **În gura presei** - Robert B. Parker
CS 6 - **Sunetele morții** - Alex Mihalcea
CS 7 - **Atac în bibliotecă** - George Arion
CS 8 - **Masca Morții Roșii și alte povestiri** - Edgar A. Poe
CS 9 - **Câinele din Baskerville** - Sir Arthur Conan Doyle
CS 10 - **Spada** - Bogdan Teodorescu
CS 11 - **Atingerea Sultanului** - Hakan Yel
CS 12 - **3 cu ghinion** - Emil Simionescu
CS 13 - **Dreptate fără lege** - Edgar Wallace
CS 14 - **Crima Lordului Savile și alte povestiri** - Oscar Wilde
CS 15 - **Indicii anatomice** - Oana Stoica-Mujea
CS 16 - **Ziua lupului** - Carlo Lucarelli
CS 17 - **Casa secretă** - Edgar Wallace
CS 18 - **Plăceri nevinovate** - VT Morogan
CS 19 - **Fabrica de păcate** - Richard Aleas
CS 20 - **Consiliul Justiției** - Edgar Wallace
CS 21 - **Cameleonul** - George Arion
CS 22 - **Pactul Roșu** - Olivier Descosse
CS 23 - **Final Exit** - Richard Aleas
CS 24 - **Parfumul văduvei negre** - Oana Stoica-Mujea
CS 25 - **Strada șobolanilor** - François Forestier
CS 26 - **Hoții de timp** - Ivona Boitan
CS 27 - **Almost Blue** - Carlo Lucarelli
CS 28 - **Justițiarii din Cordoba** - Edgar Wallace
CS 29 - **Asasin la feminin** - Monica Ramirez
CS 30 - **Greuceanu. Roman (cu un) polițist** - Stelian Țurlea
CS 31 - **Crima de la jubileu** - Lucia Verona
CS 32 - **Legea celor patru justițiari** - Edgar Wallace
CS 33 - **Necuratul din Colga** - George Arion
CS 34 - **Pasiuni periculoase** - VT Morogan
CS 35 - **Criminali în paralel** - Denis Georgescu
CS 36 - **Ultimul Papă** - vol.1 - Luis Miguel Rocha
CS 37 - **Ultimul Papă** - vol.2 - Luis Miguel Rocha
CS 38 - **Identități secrete** - Monica Ramirez
CS 39 - **Igluuri în deșert** - Dan Scroggins

www.tritonic.ro
Librăria virtuală a Grupului Editorial Tritonic
Reduceri de minimum **20%** la orice carte comandată
Pentru informații, vă rugăm să ne contactați la
tel./fax: 021.242.73.77 sau la editura@tritonic.ro
CRIME SCENE PUBLISHING
imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, sector 2, cod 022651, București, CP 3 - 12

crime scene 40

Emil Simionescu

A 4a ȚINTĂ

„Lovitura de pumn îl luă pe nepregătite. Izbită în plin, bărbia îi zvâcni spre spate antrenând după sine întregul corp mătăhălos. Avu inspirația să se rostogolească într-o parte, aproape imediat ce atinse, în cădere, dalele de piatră ale pavajului. Vârful pantofului, proiectat înainte cu forță de către atacator, îi şuieră pe la ureche. Se redresă rapid şi încercă să contraatace, cu muchia bărbiei sprijinită în coşul pieptului. Un nou pumn îi explodă în falcă. Făcu din nou cunoştință cu pământul, nu înainte de a vedea, ca prin ceață, trăsăturile crispate ale celui pe care-l ura de moarte."

De acelaşi autor:

ISBN 978-606-8139-95-1
9 786068 139951

Recomandat de:

AXN CRIME

Crimescene Publishing
FLACĂRA
TRITONIC

Foto coperta © Guy Stag | Dreamstime.com